

چاگرد

فقير محمد عنبر

بلوچي اڪيڊمي ڪوئٽه

www.balochiacademy.org

Email: balochiacademy@gmail.com

All Rights are reserved.

© بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

(انسٹریٹ ایڈیشن)

چاگرد	◆	کتابء نام
فقیر محمد عنبر	◆	ندکار
شوکت برادرز پریس، کراچی	◆	پرنٹرز
2018ء	◆	چاپء سال
200 کلدار	◆	نہاد

ISBN # 978-969-680-029-3

The page is intentionally blank

سرگال

ملک ۽ تہا تالان سل کاری موک ۽ ملام ۽ وتا سندی ۽ ایند گہنگیگیں ۽ ناروائی
و ناراہندیانی سراچمشانک ۽ ہنج ہما و ہداں دیما کیت و ہدیکہ آپ شہ سر ۽ گوزیت
مئے ملک ۽ تہا نگلیگیں جاور ہما جاگہ ۽ شنگ سر بوتگ کہ ایشی نوں واتر بوہگ نہ ایوک
۽ مشکل انت بلکن ناممکن انت ہرچ حکومتے کیت وتی چاوش ۽ تگار لاپاں بے لگام
یلہ دنت۔ آدست ۽ پادجنت ایوک ۽ وتی لاپ ۽ وسیلہ ۽ وتی کہول ۽ والینگ ۽ یاوتی
ٹک ۽ بولک ۽ گزرانی پیلوکنگ ۽ ہمالس اولس ۽ اڑاندانی نیمگ ۽ کس دلگوش نہ
کنت پرچہ بکنت۔ اولس کہ ہرتک ۽ وش ۽ وشال بوت امن ۽ ایمن بوت تو آئی
لاپ ۽ توجیل چون بیت آئی مول چون مول بیت ۽ آئی لُنٹاں کے بالا گیت
نادودیں، ناراہندیں ۽ سلیں کارکردانی سر ۽ سرجمیں ۽ پیلوں داسپان ۽ تاکبند شمنے
دیم ۽ انت بو ان ات من ۽ سہڑا ات شربیتال کن ات شروتی مستروت ات۔

فقیر محمد عنبر

میرانی دیوان جم ات - چاہ چلیم، کندگ قصہ ات - گپ گپ ء سمر
 وزیر ء گزیرانی گپ دراتک - یک واجہے ء گشت ”مئے وزیر نابودانت - راج ء
 گہبودی ء نیمگ ء دلگوش نہ دینت - ہر کس گوں وت انت ء وتی عمل، ایوک ء پہ
 لاپ ء والینگ ء نشنگ انت - ملک بہ سچیت، راج ء راہارے بہ بارت واجہ ء
 بلاہ، آئی مول مول انت، دگرے ء گشت، ”یکے ء آس ء درساں مہ سوچ، درسانی
 سوچک شریں گپے نہ انت - چیا کہ مستریں گم ء گڑتی لاپ انت - ہر کس دست ء
 پادجنت کہ منی لاپ بہ ولیت چک ء چلانگانی دپ بند بیت - راستے کہ گیشتر واجہ
 نابودانت بلتے لاپ ء توجیل بوت، گڈاں -----

وت وری ہر دور ء باری ء بوتگ ء انگت ہم است - راجی گہبودی ء سمر
 کارندار انت - اگاں چشیں مردماں لاپ دال گشگ ء نامینگ بہ بیت تہ شتر تر
 انت - چیا کہ اے وڑیں مردم ء رانہ ملک ء ننگ گپت نہ راج ء ناموس ء غیرت -
 گوستگیں روچاں ہر کسی دپ ء ات، منے واجکار تمار انت، وت ورا انت
 پہ نام ء مرانت وتی ساہ اش پیش ء تاک ء بستگ - راجی بودنا کی ء بہر نہ زورنت - پہ
 وت چن انت ء نزکار انت - وتی لوگ اش پُر کرتگ - من گشیں واجہ سکیں مزن مر
 انت راجی گہبودی ء تک ء بہر زوروک انت - پہ ملک ء قوم ء دیروئی ء شہ ملیں سراں
 نج نہ ورا انت - یک دل ستلگیں واجہے ء گشت تو واجہانی مزن توسیپ ء کنئے
 بگش، واجہاں پرماچے کرتگ ء چے کنگ ء انت - چوزراگ ء منے حوناں

چونسنگ ء انت۔ یک کماشیں واجہے کہ یک کنڈے ء زُمبرتگ ات بش بش ورگ
 ء ات۔ جار آرتے نہ کرت سرے چست کرت، گشتے ”ہما واجکار کہ مزنیں جا گہاں
 نشنگ انت۔ باریں راج ء کجام درد ء دو انت۔ من دست بندی کنیں کہ منی واجہاں
 باز مہ گش ات۔ منے واجہانی وڑیں دوزواہ باز کم انت ہر کجار ونت چورہ ء جنوزام،
 بزکار ء بیوسانی ڈگارانے چیر جن انت۔ وتی وتی سیاد ء وارثاں سیر ء آباد کن انت۔ وتی
 سیادانی پشت ء پناہ انت کجام شہر انت کہ اودا ہنسکین اش پہ بہانہ گپتگ، لوگ اش
 جوڑ نہ کرتگ۔ دکان اش نہ بستگ۔

جست کنوک کئے انت سرکار واجکارانی ایر دست انت واجہانی چٹاں
 چاریت کہ کدیں دست ء شہار انت ہور بیت گس ء ملک پتار گر انت۔ مالی ء جانی
 تاوان بیت۔ حکومت ء نیمگ ء دز کمکی ء جار بیت واجہ ء نام شہ درساں ساری پد ء واجہ
 ء کستریں برات تنگویں بیچ، براتز ہگ، گہارز ہگ، ناکوز ہگ، تروز ہگ، بزکارانی
 گس پتار گپتگ انت ملک ء مال اش برباد بوتگ انت، دست اش سر ء انت واجہ
 بنگ ء بروت انت۔

بودنا کی کار دست ء گرگ بوت۔ واجہ ء ماڑی ء بنگ الہی انت۔ پہ
 واجہ ء ڈگارانے کین ولنگار ء سرکاری بلڈوزر بے منت انت آپ ء آپکاری گل ء
 نیمگ ء واجکار ء کہن ء کور جوانی در روپگ ء پک کنگ ء لکھاں کلدار جتا کنگ
 بوتگ انت۔ کجام کار انت کہ واجہ بے بہر انت بگش۔۔۔؟

آ کہ وطن دوست انت دل اش پہ ملک ء راج ء گہبودی ء حب انت
 راجی گہبودی ء گم اش پر انت انوں ہم پہ راج ء خدمت ء بے موک ء ملام ء لانتک

اش بستگ، اوشتا تگ انت۔ اے ہدوک ہر کسی بہر نہ انت، صدء تہا یکے در کیت کہ دلے سچیت بے موک ء ملام ء لانک اش بستگ۔

آوزیر کہ چوز راگ راج ء حونان چونسگ ء انت روچے نہ روچے مار انت۔

قومی اسمبلی ء مڑاہ داریں باسک واجہ مولوی عبدالحق ء ایندگہ باسکان ء سکین دات۔ کہ شہ حکومت ء نیمگ ء ہرچ زرے کہ مارا پے دیرونی کارانی درگت ء دیگ بوتگ ماے زراں ایوک ء پے مکران ء بجلی ء بچارینگ ء دگانی پگا کنگ ء ہرچ کنان تو مکران ء پد مننگی دور بیت بلتے شہ بچ باسک ء نیمگ ء اے جار ء دلہڈی نہ بوت۔۔ چیا کہ باسک تگار ء پُر کنگ ء ابیدگہ نیمگ ء بچار کنگ نہ لوٹ انت ماہورت بچاریں تو پد بیت مئے باسک کے انت۔۔؟ گوستگیں زنداش پے چونی گوستگ ء نوں پے چونی گوازیگ ء انت۔ گڈ اٹل ء تو کی گپ شردیم ء کایت۔۔۔۔۔

”اڑے، چار کی تو گر یوگ ء ءے باریں چے گپ ءے۔۔؟“

”من گریویں واجہ۔ آزمان گریت مروچی۔“

”آزمان گریت۔۔۔۔۔؟ ارس شہ تئی چمان رچگ ء انت گشے آزمان گریت۔۔۔۔۔ اے چون۔۔۔۔۔؟“

”واجہ توزانے، ماغریب بزکار، پوریاگر، مئے زند پے مانی کشی گوزگ ء انت۔ روچ بیگاہ بیت۔ وتی کلنڈیں یکداراں ڈلی جنان، اے پے ماتیں زر ء شپ تیوگیں مئے زرلاپ ء گوزیت۔“

ہنچیں روچ بیت کہ ہو رک ء چلنڈاں کایں، ہے دوئیں ماہیگاں نابکاریں دلار ہنچو نامیں نہر ء برنت۔ نیماں تگار لاپیں سیٹھ لانک ء جن انت، پشت

کپت نیم، ہمے نیم مئے سے چار کسانى سمرء بھر بنت۔ ونڈے پنج کلدار، چک ء
 چلانگانی لاپ نہ ولیت، بلتے انگت ماگلیں کہ مارا پورا یا ہست نون ما اشکتگ کہ
 مئے بدواہ و تماراں مئے ملک بہا کرتگ، مارا زرء وہ میل ء اندرء ایر کپگ ء موکل
 نیست بزاں ماشہ پوریا ء پشت کپتاں، مئے چک ء چلانگ مئے سرا بڈ و بار بوتان،
 بگش من گریویں کہ آزمان گریت؟“

”بلتے چار کی اے حال ترا کئے دات کہ تئی ملک بہا بوتگ۔۔۔۔۔؟“

”واجہ تو گشتے زاناں انگت ہما دور ء بار یگ انت کہ پلیری ء حال شش
 ماہ ء پدتاں ادا سر بوت نہ کنت۔ چیا کہ رو آ نیست۔ مروچی دگنیا دیم ء شنگ،
 بودناک انت، روچے ء وہ بالی گراب کیت۔ ریڈ و انت، ٹیوی انت، حالتا ک انت۔
 حد بزاں دگہ چینکس نوکیں پنکاں انت حال چون اوشتیت۔

”چار کی۔۔۔! اے تئی راست انت۔ بلتے تو ت گشتے تو شب دراہیں زر
 ء سہب ء دم ء نیادی ء پوتی ماہیگانی بہا ء چمداری ء نیمروچ ء پیکدار ء مشت ء
 موش ء بیگاہ پدا پہ زر ء ہلمہ کنتے۔ تو اے گیان شہ کجا اشکنے؟ بگش باریں۔۔۔۔۔؟
 ”واجہ، ترا گپے بگشیں۔۔۔۔۔؟ مروچاں زر ء تیاں یک انت۔ بلکیں زر شہ تیاں
 ء و شتر انت۔ مچی انت، دیوان انت، تہ ء تو کی انت، حُب انت، گرم انت، مردم
 شہ زند ء بیزار انت۔ پدا مروچاں تو ت زانے کہ ورنایاں ء ٹیپ ء ریڈ و بگلا انت،
 وپنگ انت۔ حالتا ک ٹوپ ء کلاہاں مانجنگ انت۔ ما کہ شپ ء زر ء رواں مئے
 ورنائیں جانشوان ء سے سے ہڈ انت۔ یک نیمگ ء شعر ء باگل انت، ساز ء سرور
 انت، سوت ء در کڑ انت تو دومی نیمگ ء بی بی سی ء جبر ء حال پدا حالتا ک یکدارانی

نماز رند جارچی ءء جارجت، واجہاں جمعہ ہارون مروچی بیران بوتگ نماز
ء رند جنازہ انت شمنے ودار بیت۔

منی کش ء جمعہ ء ناکوز ہگ دوستیں نندوک ات۔ مناجستے کرت۔
”جارچی ءء چے گشت؟، شری ءء منی گوشاں نہ کپت۔“

من گشتن ”واجہ دوستین جارچی ءء گشت جمعہ ہارون، تی ناکوز ہگ ء را
مروچی خدء وتی مال کرتگ مہلونک ءء راسوگہ کنگ بوت کہ نماز رند جنازہ انت۔
آپہ جنازہ ءء ودار ی بہ بنت سر پد بوت نے“

ہاں! بزاں جمعہ مرت، بے چارگ ہے لہتیں روچ ساری گوٹڈیں عیدء
روچ ءء من عیدء پڑ ءء دیست جک ءء جوڑ ات باریں چے بوتے، چونہ ات کہ چوپہ
زوتی بمریت۔“

”چون زانا، واجہ دوستین تو آئی نادر ای ءء سہی نہ بوتگ ءے تی گس ءء آئی
گس دیم پہ دیم انت شمنے وت ماں وت روا نیست۔۔۔۔؟“

”رو آہست، بلتے ہے دگنیاء گروچیلایاں من ءء وار نہ بوتگ من ءء کسے ءء آئی
نادر ای ءء حال ہم نہ داتگ تو چے گشتے مرگ ءء را ڈاہ ءے گون پدا کسانیں عیدء را
پریں سے ماہ انت تو وت پچار۔“

”اے تی راست انت بلتے۔۔۔ دوستین ءء وتی پشلی ءء چیر دیگ ءء گپ گوٹڈ گپت۔
ایش انت مروچی ایں چاگردہر کس گوں وت انت ءء وتی عمل بے نہیں
دگنیاء گروچیلایاں ہنچو بے سد کہ براس ءء مرگ ءء حال ءء شہ جارچی ءء دپ ءء اشکنت

ہاں کہ گس اش دیم پہ دیم آنت دگہ مستریں نکس ء تاوان ء کاراں بل۔۔۔۔۔“

ما کردے سنگت نشنگ ء دیوان ء اتاں دگنیا داری ء سر ء گپ ء تران
ات۔ مرادشہ دیم ء شپگ ء گوست گشتے گوات ء سوار انت یک سنگت نے ء

گشت ”زانے مراد ء ڈاہ نے گوں مارا گورے نہ دات اے چوں۔۔۔۔۔“

من گشت ”توسہی نہ نے مراد مروچاں مزنیں مردے بوتگ منی تئی وڈریں
پوچاں چوں کیما رکنت۔“

منی سنگت منی گپ ء سر پد نہ بوت جست نے کرت ”چونی ء باریں
۔۔۔۔۔؟ من ء شری ء سر پد کن۔“

من گشت ”گپ ایش انت کہ مراد مروچاں چاوش انت حالے رستگ
سر کنگ ء درک انت۔“

”کئی چاوش انت۔۔۔۔۔؟“

”دگہ کئی بوت کنت منی دپ ء چیا پچ کنے“

نوں سر پد بوت اول دگہ مراد ء پادان چشیں گشاد کنج انت۔

دگنیا انت پد مروچاں بینگ ہمائی کہ کاسگ نے گون انت۔۔۔۔۔“

باہوٹ وتی نادر اہی ء درگت ء آتنگ ات منی اوتا ک ء بندر انت من

زرت دیم پہ دار و جاہ ء برت۔ جندے پیر مردم ء نزور پادے کش، ہر کجا، موٹل سیکل

یا موٹل ء توارے ء بیت تر اس کنت۔ کشک ء یلہ دنت من گشت ”واجہ باہوٹ تو چو

تراسی ایں اشتر ء تر اس کنے چیا۔۔۔۔۔؟“

باہوٹ گشت ”من ہما و ہداں اے ملک دیستگ کہ من وتی بد ء نیک شری

ء نہ زانتگ انگریز ملک ء حاکم ات انت بلتے ہند ء حاکم سیٹھ ہری چند ات بنگ ء

بروت ات دو بے پونز (بیڈ فورڈ) لاری ۽ واہندا ت۔ پسنی ۽ ڈاک ۽ بارت ۽ کار
ایت۔ شہر ۽ چشیں موٹل ۽ لاری نہ گواہت رو آء مستریں توجیل حروا شتر اتاں نوں
منی عمر پتہ دسال انت مروچی موٹل گاڑی، پرپٹ چم ۽ رچیت من ترسیں من ۽ گاڑی
یے لگت مہ دنت۔“

”زانا گاڑی ہنچو بے لگام انت کہ وتی کشک ۽ کلنت تئی سر ۽ دُرک کن انت۔“
واجہ لاری بے لگام نہ انت بے لگام ہما انت کہ لگام اش دست ۽ انت
چونین گپے بوت باریں مروچی ایں مردم گروناک انت چم اش نزانت، ڈگار ۽ نہ گند
انت زر ۽ بازی انت ورن ت۔۔۔۔ کش انت۔ پورت انت منی سد ۽ نہ انت۔
من زانت۔۔۔ باہوٹ پیریں مردے، سر پد انت پمیشا گشت ”پیرین ۽ لچ ۽
کن بزور گوں۔“

”چم نہ گندیت دل زہیری درد نہ کنت۔

وہد یکہ چم ۽ دیست چولو ہی ۽ لہڑ کنت۔

بلئے لوئی لہڑ کنت وتی لنتاں سوچیت۔

گو سنگیں روچاں قومی اسمبلی ۽ باسک واجہ مولوی عبدالحق بلوچ ۽ وتی یک
حالتا کی بیان ۽ تہا دلگوش گور کنان ۽ شہ حکومت ۽ لوٹ کرتگ کہ دمگ ۽ نامی ایں
بندن پہ چاروگری بنجاہ درگندی منڈگ ۽ پہ امریکہ ۽ چیا بہا بونگ انت؟ واجہ مولوی ۽
اے بیان ۽ چہ باز ساری ہے گپ چہر کنگ ۽ ات کہ نامی ایں بندن پہ امریکہ ۽ بہا
بوتگ ۽ او دا امریکی ارد ۽ نائب کماندار ۽ چیر اندری بندن ۽ ترو تاب ہم کرتگ۔ نوں
دمگ ۽ اولس ۽ را بندن ۽ پترگ ۽ پہ پر مٹ گرگ کپیت۔ وہد یکہ گپ میان استمانی

حالتا کا شنگ بوت تماریں حاکمانی دپ چوکلاگ ء پتچ بوت کہ مئے ہفت در ء بند
 ء گپ چون پہ زوتی چوش شنگ ء تالان بوت۔ آئی ء پہ دہ جار اش پرینت کہ نان
 بدن دیگ بوتگ ء ناں دیگ بیت۔ اے حال انوگیں حکومت ء رانام ء دپ
 کنگ ء درگت ء شنگ ء تالان کرتگ۔ اے جاک ئے، دروگے اے تماردار
 ہرچی بگشت مئے دل پہ چشیں دلجمیاں ساسار نہ گرت۔

اودا بلوچستان ء بند ء بوجی کارانی مستر واجہ پونیکر ء راموہ دست کپت
 کہ وتی پاگ ء بل ء دو دست پہ کنت۔ تماردارانی گپ ء بہ گپت گوں نام ء
 توار ء واہند بیت یک حالتا کی بیان ء تہا واجہ ء جار بادشاہی گشت دژمن پہ نکو
 رکو نہ بیت۔ حکومت مخالف شہ حکومت ء دیروی ء کاراں سک حیران ء ہبکہ انت۔
 ہمیشا حکومت ء رابدنام کنگ ء پشت ء انت روچے یک وڑیں بیان ء شنگ ء
 تالان کن انت واجہ ء جار جت کہ حوالتا کہ واہند ء حوالکار بیاینتر وتاب کن
 انت۔ پچارنت پدا بگش انت کہ درملکی اڈہ کجا انت ء نامی ایں بدن کدی
 امریکہ ء رادیگ بوتگ۔

روح پہ گچین چیردیگ نہ بیت ہاں کہ انوں اڈہ دیگ نہ بوتگ ء نامی ایں
 بدن تنگہ وتی جاگہ ء اوشتاگ بلئے تمارداراں ء اے گپ پشت ء کنزینت نہ کنت
 کہ امریکہ ء پاددگ ء ایر کرتگ انت نوں وتی رونگاں مہر ء محکم کنگ ء مقصد ء جنگ
 ء انت دگ ء دل تربت ء امریکہ ء سہریں کلات کہ یک نیمگے ء شہ سامی ء پیدا کہ
 انت ء دومی نیمگ ء شہ گوکپروش ء، شہ اڈہ ء کمتر نہ انت نیمون ہمیش کنگ بوت کہ
 جوا ء کہن دریائے فرات جوڑ بنت ء ہنچوناوڑ جوڑ بنت کہ اسوان اوتر بیلا آیانی دیم ء

حجالت بنت پریں سہ سال گوزگ ء پدکار ء کرددواسکولانی بان، دو کہنانی تہارچک ء
یک کسانین بندے۔

گیشتریں کار ء پہ انگت چمداری، مستریں گپ ایش انت کہ نام
دیروئی ء بودنا کی بیگ انت ء پدادمگ ء باید انت کہ دمگ ء اولس ء را بودنا کی
پروگرام ء خریدار کنگ بوتیں بلئے دمگ ء اولس ء بودنا کی ء بل نماہداریں کلات ء
نریک ء شہ گوزگ ء نیل انت تیوگیں کلات ء تہادمگ ء گپ ء مجن صوبہ ء حسابی دو
مردم انت۔ واجہ پونیکر دست شانی کنت پیشداریت دمگ ء بودنا کی بونگ انت۔
دمگ باغ ء بہار بیت بلئے واجہ اے گپ ء نہ ماریت کہ دیروئی باید انت پہ دمگ ء
اولس ء بہ بیت دمگ ء اولس ء زند ء زندمان ء بہ بیت ایوک ء نام دمگ بیگ انت،
ورنت، نوش انت پنجابی۔۔۔ کراچی والادمگ ء اولس شہ زری نودان حال گرنٹ
واجہ پونیکر بیت یا اندگہ تماہداریں کار مستر مروچی کے انت کہ آئی دل پرے بزیگیں
دمگ ء سچیت اگاں ہورت چارگ بیت تماہدردمگ ء یک بہرے لیگک ء روادار
نہ انت بلکن ہمیشی لوٹ انت ہر چون بیت اے دمگ بہا و باندا ت بیت شہ مئے سمر ء
بہ کپیت بلئے وائے ما۔۔۔ ء وائے مئے تالہ۔۔۔۔ ماوتی ساہ گوں پاکستان ء
بستگ۔۔۔!

آروچئے ات کہ دوزواہاں نامی ایں بدن شہ دری ملکہ ء پہ بہا گپت
پیشا کہ اے دمگ ء یک المی بہرے زانگ بوت ء مروچی تماہداریں پہ بے دین ء
بے مہذبین دری ملکہ پہ بہا کنگ ء لاشچنگ۔

زمستان بے کاری ء بُن انت۔ کابل ء پیتاپ ء میرانی دیوان جم انت۔
 گپ ء تران انت، چلیم ء دوت پہ دوت انت۔ گپے چست بیت ہر کس گوشاں
 روپیت۔ ہمنچوک ء بہرام شہ دراکیت سلام دنت، علیک ء پدکماش حال کنت۔
 ”بیا واجہ بہرام ترا حد ابیا ربیت۔ پہ حیر باریں پہ چونی مروچی سرجنانے۔“
 بہرام: حدائے نیمگ ء دراہی انت پہ کارے کشادوں شمارا دیوان ء دیست
 گشت سلامے بہ بیت۔

کماش: شمنے نیمگ ء حال چے انت نوکیں گچین کاری ء حال ء بدے کئے کٹ
 ات ء کے بادات۔

بہرام: واجہ توزانے مناگوں گچین کاری ء چست ء ایراں سروکار نیست تو گپے
 جنے آگے جنت ہمنچو گوشداریں بلئے گچین کاری کج انت حشکیں نام انت ہمنچو
 گشت واجہ جام ء پاٹی ء کٹ اتگ چے دروگ ء چے راست۔“

کماش: زانا کٹوکافی نامانی جار جنگ نہ بوتگ کہ تنگہ دروگ ء راست انت۔“
 بہرام: واجہ من ساری ء گشت من چشیں چست ء ایراں پچار نہ داریں ء تنگہ
 راست بیت دروگ جنت ورت من ہمیشا باور نہ کنیں۔

کماش: واجہ جام ء پاٹی الم کٹیت لٹے دست ء انت۔
 بہرام: اے گپ تئی راست انت ”بلئے وارہا انت پہ گیگ بیت۔“ جنگ ء
 چیر بُوہگ لگور ء کار انت۔

کماش: من تئی گپ ء شری ء سر پد نہ بوتوں واجہ بہرام۔“

بہرام : ”کماش گپ پڈر انت واجہ جام ء پائی ء پشت ء تماہدار انت چون کثیت۔“

کماش : مروچی تماہدارانی دور انت پدا جام وت تماہدارانی سروک انت واجہ بہرام۔۔۔۔۔“

بہرام : گوستگیں مرداں گشتگ ”سر پہ تالہ“ واجہ جام ء تالہ بر جاہ انت ہر کجام پائی ء کٹ ات سروک واجہ جام انت پہ حیر۔

کماش : ”دل ء پہ واجہ ء بدی نیست“، واجہ جام جار بادشاہی گشیت منی مستریں واہگ ملک ء قوم ء بے موک ء ملا میں خدمت انت، پائی نہ انت۔ بہرام : باور نہ کنیں۔

کماش : واجہ گشیت ”گوستگیں حکومتاں پہ بلوچستان ء دیروئی ء ہیج نہ کرتگ پمیشا بلوچستان تنگہ پدمنتگ انت نون کہ من آہتگوں گند ات کہ منی دل پہکیں جہداں بلوچستان چون گل ء گلزار بیت۔“

بہرام : تنگہ روج پہ گچن چیر دیگ بیت؟“ بختاور، واجہ شہ ایوب ء دور بگرتاں روج مروچی برے وزیر انت برے سر وزیر انت۔ بگش گوستگیں حکومت کئی بوت انت پدانوگیں حکومت ء واجہ وت سر وزیر انت آوتی پہ بلوچستان ء دیروئی ء مزنیں کار پداں پیشداریت من منیں۔

کماش : واجہ جام گشیت ”اولس کلاگ ہوش انت“۔ بہرام : ہے گپ انت زانا بلئے اولس چو کلاگ ہوش نہ انت چو کہ واجہ دل ء داشتگ گوستگیں دور ء سوچ انوگیں دور ء چم شانک دے واجہ۔۔۔۔۔ لاپ پُر کنگ

ءابيد كجام اولسي بودنا كي كار كننگ ۽ انت ---- ؟

كماش : ايم پي اولس ۽ گچين كرتگ ۽ ديم ۽ آرتگ انت اولس ۽ بوج ۽ شرتتر زاننت۔

بهرام : ايم پي ايوك ۽۔۔۔ اولس زاننت۔ هماياني اٿران مار انت هرچ زرنے

پہ بودنا كي ۽ نام ۽ آياني دست ۽ ديگ بيت تچك ۽ هماياني كيتوان روت اولس ۽ دست

سره انت زار جنت گوشداروك كئے انت۔

كماش : اے شه اولس ۽ در انت زانا۔۔۔۔۔؟

بهرام : تو هرچي گشنے بگش، اے قوم ۽ درورنه انت، ڀلور انت، تمامدار انت۔

كماش : بهرام مني تئي گپ ۽ كئے گوشداريت۔۔۔۔۔ بزار۔

بهرام : كسه گوش داريت نه داريت ماوتی دل ۽ زنگاں ريچاں ”گڈي گوں

گڈان انت“ شمه ديوان وش انت موكل لوٿيس اللہنگهبان۔

كماش : واجه بهرام سوارگ انت۔۔۔۔۔؟

بهرام : خدا گنج بدنت، شير كين گپاں دل سير كرت۔

بتلِ اِنْتِ ”گپ شہ گپ ءِ در کیت“ اے بتل مروچاں ریڈو
 تربت ءِ وتی گت کرتگ بیدشہ جست ءِ کسے کارمرز کرت نہ کنت۔ بلے من گشیں
 منی دعوا کہن تر اِنْتِ چیا کہ من شہ ریڈو تربت ءِ باز ساری ءِ لبز انکی چممشا نک
 ”تا نکہ چم گندیت“ ءِ تہا کارمرز کرتگ۔ بگند من گیش ہیں کہ ریڈو تربت، ”ہر کس
 گیش بوت مال ہمانی“۔

گچین کاریانی و ہداں ”ہر کس گیش بوت مال ہمانی“ ہر یکے ءِ دپ ءِ
 اَت نہ ایوک ءِ گپ بلکیں ہر کس ءِ لانک بستگ اَت، سلاہ بند اَت۔ من گیش
 ہیں مال ءِ وتی کنیں یکے پہ وتی براس ءِ سیادانی مچی ءِ زور ءِ دومی پہ پاٹی ءِ منت
 واری ءِ گشت ”بینگ ہمانی اِنْتِ کا سکے گون اِنْتِ“ پاٹی پدا واجہ جام ءِ پاٹی اِنْتِ۔
 یک نیمگ ءِ لٹ ءِ واہند تو دومی نیمگ ءِ تالہ ءِ برجاہ چون نہ کٹیت۔ اولس جار
 جنت، ماوٹ نہ داتگ، ماگشیں کاری ءِ بہر نہ زرتگ، بلے گشیت کہ ورت
 جک جنت دیم ءِ شت اَت سا نکل تیار اِنْتِ۔ گو سنگیں و ہداں پاد ءِ دیگ بوتگ
 اِنْتِ نوں گت ءِ دیگ بنت۔ بل اَت کنس پت تا نکہ ساہ او دریت دگہ روچ ءِ
 نہ گشت ما گون سنگ ءِ سرمیڈیناں۔

سال گوز اِنْتِ، گال پشت کپنت سک کو ہنیں بتل ءِ ”دقیانوس ءِ و ہد ءِ
 گپ اِنْتِ اے بتل کس ءِ را گور نہ ایت دگنیا دیم ءِ شنگ بودناک بوتگ ماہ ءِ

استالاں سرگوستگ۔ اگاں مانہ ماراں دگہ گپے۔ اے دگہ دگنیا ء اوس ء شہ کرناں
 سائل پر وشتگ دور داتگ۔ بلے مئے شہ پاد ء گٹ ء آگ ء انت۔ وائے پہ مئے
 سنج ء کور دیدی ء۔۔۔۔۔

ماہ درکیت دگنیا روژنا بیت، ہر کسی چم پچ بنت، ما کہ ماہ ء گنداں وتی
 چماں مچ کناں۔۔۔۔۔؟

تماہداریں حکومت ء تگار لاپیں ایم پی دست ء ڈہیہ ء تہا چست ء ایر ہر
 روچ ودی بونگ ء انت۔ مستریں گپ ایش انت کہ اے ملک ء کس وتی ہنکین
 نہ لیکیت۔ ہر کس کیت وتی لاپ ء پُر کنت۔

ہورکیں سند ء پہ دومی ء چگل دنت۔ دو سال ساری ملک ء حد امرزیں ایں
 کماش واجہ ضیا الحق ء مزن گڑتی ء پد ملک ء نگیگیں جاوے درگت ء انا گت سر وزیر
 جو نیجو ء راگون آئی تماہداریں تگار لاپیں ہمسلاں یکپارگی نہ ایوک ء شہ حکومت ء ز بہر
 کرت بلکیں راجی گل (قومی اسمبلی) ہم پروشت۔ واجہ ء جار جت کہ ملک ء تہا
 ہنچیں جاوے ودی بوتگ ات کہ ملک وتا تزی ء بہر بوتگ ات۔ پمشکا ملک ء تہا
 یک پہک ء لہیں جاوے الہی انت۔ اے جاوے نوک گچین کاری ء ابید آہت نہ
 کنت۔ نوکیں گچین کاری نودہ روچ ء اندر ء بنت۔ واجہ ء بنجا ہی حکومت ء پروشتگ ء
 دگی حکومت ہم پروشت انت۔ تماہداریں وزیر گزیراں ء وتی بنڈک بڈ ء دپ ء
 چاپیناں دیم پہ پس ء پیروکی ہنکیناں دات انت۔

واجہ ضیا ء اے گام گچ ء سک وش بوت پرے اوست ء کہ نوں بلکیں
 ملک ء تہا یک سد کیں ء بودنا کیں دیروی یے بنا بیت۔ پدا واجہ ہما مردات کہ

یکے پہ یک صدء بدل کنوک مروچی گپے جتے باندات نج ات گشتے اولس کلاگ
 ہوش انت ہامین ء چننت کل کننت۔ کرائی ء شموشکار بنت تچننت، لوٹنت۔ دومی
 نیمگ ء آئی اولس ء تہہ ء توکی جیڑہاں ہنچو دست گٹ کرت کہ اولس ء راچشیں
 گپ ء جبرانی موہ نہ رست۔ واجہ ضیاء اولس ء بیرگہ بیہوش ء گوگا جوڑ کرت وتی
 متبل در کرت اودا اولس ء اینکس نہ زانت مروچی دگنیا دیم ء ریان انت ماہے
 دگنیا ء مردماں، منے چم پچان دنیگا ء گنداں، گوش پچاں، دگنیا ء چست ء ایرانی
 بارو ء حال اشکناں، کم ء باز سہی ء سر پد بیاں۔

واجہ ضیا ہما مردات کہ تحت ء نشت اسلامی راہبندانی جارے جت نماز
 قائم دارگ ء حکمے دات، ناظم صلوة جوڑ بوت انت۔ ہر جاہ ء ہر کجا مسیت بندگ
 بوت انت تاں سے روچ ء تماہداریں افسر بے دز نماز ء مسیت ء اولی صف ء
 نندوک اتان۔ ہر کس ء جست کرت ”واجہ مروچاں سک نمازی مے“ پسو
 دات ”لٹ ء نماز انت دگہ من کدی مسیت ء دپ دیستگ واجہ ضیا کہ وتی
 زہران ء وارت من ء مسیت ء دپ ء کس نہ گندیت۔“

تماہدار ء گپ راست بوت واجہ ضیا وتی حکم دات وتی جاگہ ء مگیم بوت
 نشت، مسیت پدا بیتک بوتماں تماہداریں افسر نشتاں شہ ساری ء گیش بنگ ء بر
 بروت بوتماں۔

واجہ ضیا گشت ”من ملک ء تہا مگیم ء بزرگ ء فرق ء بسٹ گار کنیں۔
 یک روچے ٹالو (سینکل) ء سوار بوت۔ چوہر جڈال ء تیوگیں ملک مے وتی رند ء
 کرت سدکی دات کہ اولس ء کار موٹل دارگ ء موکل بیت بلئے ہنچو کہ شہ ٹالو ء ایر

کپت کار موٹلائی اُشمارشہ یک ء یک لکھ بوت چیا کہ واجہ پدا پراموش بوت۔

واجہ ضیاء ملک ء تہا حد ء راہ بند جاری کت بلتے تاں مروچی ء نا کسے ء را
سنگسار کنگ بوت نہ کسے ء دست گڈگ بوت۔ واجہ ء وتی حقین راہ گپت مروچی
اولس ء گیشتریں بہر آئی پداں پہ کتگ جنت۔

واجہ ضیاء مرگ ء واجہ اسحاق ء بخت پاد کرت۔ ملک ء کماش جوڑ بوت۔
اولی کار بزاں نودرونج ء اندر ء گچین کاری ء قولے پیلو کرت۔ ملک ء تہا اولسی راج
ء حکومت جوڑ بوت۔ دُر دپیں گودی تحت ء واہند بوت۔ ساری ء واجہ اسحاق ء
دلکش نہ ات کہ گودی تحت ء بہ گپت۔ پہ نادل کشی گودی ء تحت ء نندگ ء اشت
گودی کہ تحت ء نشت تماہداراں چپ ء چا گرد کرت۔ کوہنیں رپک یلہ دات
انت نوکیں رپک وتی کرتاں۔ ہے من ء کہ ماوتی سیاداں مچ کناں اولس ناسر پد،
ناپوہ، نازانت، دست ء پیشد اردیم ء زروک۔ تماہدارانی چر ء چالاکی ء اولس رد کپت۔
پہ دل سدک باور اش کرت کہ اے گشتاں گوں المیں لوٹ ء ء

ارداہ ء قوم خدمت ء پہ لانک اش بستگ۔ ہر درد ء دوا بنت، ہراڈ ء بوج بنت۔
لس ء نہ زانت واجہ ایوک ء وتی تگاریں لاپ ء دوا انت۔ قوم ء ملک ء گیش غم ء
گرتی اش نیست گودی ہے صاف دل ء سادہ رد کپت واجہ اسحاق ء موہ رست
گودی ء را دست ء گپت شہ تحت ء ایرکت۔ بخت ء بے بخت کرت تماہ داراں
گوش کر کرتاں ہر کس پہ راہے جست۔

گوشتگیں سال ء گچین کاری ء وہداں مزنیں حب ء ہدوک پیش دارگ

بوت ہر کس ء ہمے جارجت گوستگیناں بے حال کنت بچار ات اگاں ما استال نہ
جو کینتاں بے نہ انت استال ء جو کینگ ء گپ ء اولس ء را پہ دل وتی نیمگ ء
کتگ ات نہ زانتے ہما پاری ایں مردانت مروچی بے وار انت بانده کہ وار اش
راست بوت۔۔۔۔۔

پدا مہلوک زانا پہ وت ء دگہ پچیں وار نہ گندایت کہ اے وڑیں تمہا
دارانی واستی انت ہمیشانی چماں چاریت ہمیشانی رند ء کپتگ اودا تمہا ہدار
زاننت نوں اولس سوکی انت مارا گچین نہ کنت نوکیں جار اش باہند کرتاں پشت ء
مرو دیم ء بچارشہ مروچی ء گڈ و بچار بند، بالادستی بند، تمہا ہداری بند، موک ء ملام بند،
بالا بندی اولسی وت واجہ مکیم ء بزرگ ء فرق حتم، حق پہ حق دار ساری ء بیاساری ء بہ
نند کس تراشہ تئی جاگہ ء پاد نہ کنت۔

تمہا ہداراں زانت اے ہما مردانت۔ مروچی ایں گپ ء بانداں بچال
کنت مئے مول مول بوت پدا ہرچی گشنت بگشنت ما گوش نہ داراں زاہ ء بد کنت
تب انت اش تزن ء شگان کنتنن گٹ نہ انت ما آیاں ہمینکس وت ماں وتی
جیڑہاں دست گٹ کناں۔ آیاں ء دگہ نیمگ ء دلگوش کنگ ء موہ نہ رسیت۔

مروچی ما گندگ ء ایں واجہ وتی ہمے رپک ء سرار ہادگ انت اولس ء
بے ہوش ء گوگا جوڑ کنگ ء گوشت بوٹگ ء انت وتی مول ء نیمگ ء دور کنگ ء
انت موک ء ملام بند بوت نہ گڈ ء بچار حق گپ ء کے جنت مکیم گیش مکیم بو ان
انت و ہدیکہ بزرگ زیر زمین ایرریان انت تمہا ہداری وتی تھماں نشنگ بنگ ء بروت انت۔
ورگ ء وپسگ ء دگہ کار اش نیست اولس ء۔۔۔۔۔ اولس بزانت۔۔۔۔۔ نہ ملک ء ننگ
اش گیت نہ قوم ء لچ دگنیا ء شرم اش نہ داریت۔ آب ء جو ء دور اش کرتگ گل انت

کہ ماوزیراں۔۔۔ ماگزیراں ملک ء قوم ء دیمپاں آں در پہ شمشے زانت ء پہ شمشے
دید ء۔۔۔ پہ شمشے اولس ء اڑاند ء بوج۔۔۔ اولس ء درد ء دوا۔۔۔ منے رنج
۔۔۔ منے بلاہ۔۔۔ مانہ ساری ء پرے اولس ء دل سوہتنگ بوتگ نہ انوں ہاں۔۔۔

من ہما انجیراں پتن تاکیں

سرمنی چچ گوات ء نہ چند ینتگ

ایش انت لبزانک ء مزن شہاریں شاعر ء سلہیں ء بے موک این گپ
گند چینکس گوں جزم ء گشیت۔ ہر کس بلوٹیت منی گپتارانی سرا ایراد بگپت۔ بلتے
من سدک اوں کہ نہ شد ء ساری کسے ء ایراد گپتگ ء نہ دیمتر ء کسے گپت کرت کنت
منی دل نہ لرزیت۔ چیا کہ منی جہد بے ملام انت۔ ء پہ لس اولس ء دیمروئی ء
بودنا کی ء انت۔ نہ ایوک ء شاعر بلکنہ عہدی چا گرد ء ہر زانتکار ء کو اس ہمکلیس جور
جواب بوتگ انت۔ کہ آبانی گپتار ء کرد پہ اولس ء سنگ ء سر ء کشک انت۔ دومی ء پہ
دست چست کنگ ء ایراد توجیل ء موہ پشت نہ کپیت۔ وہدی لبزانت ء کو اس ہر
چون پدیانک بہ بندانت۔ تنودا سر بوت نہ کنت۔ زانت ہمانت کہ چیریں رژن ء
توجیل بیت نہ کہ درائیں مہار ء راندیم کنت۔

قصہ کن انت ”یک مردے لاگ ء سوارات۔ نریان جلہ کش ات وہد ء
بنگ ء بروت سردار گون وتی تماہ داریں میر ء گزیراں دیوان ات۔ چمے پہ سوار ء
کپت انت ہبکہ بوت وتی چلیمدارے پرمان کرت بر سوار ء بگر بیار۔ چلیمدار
یکدم شت ء سوار ء راگپت آرت سردار ء پہ زہر کنی گشت ”اڑے مرد تو چونیں ناقدر
ناشناس این مرد ء یے۔ نسل ء سوارے اصل جلہ کش انت۔ مرد ء گشت۔ منی واجہ

”کپتگ انت کوه چه جنگ جهمپان“ لاگ ء مہمیز کرت۔ سردار ء زانت مرد ء منا بیتال کرت ناقدر ء ناشناس من بوت اول۔ من وتی پس ء پیروکی راہنڈیلہ داتگ نہ وشاہت ء برآمد کرت ء نہ چاہ ء چلیم ء سلاہ جت۔ دیم کرت پہ جست ء پرس ء بیدشہ مہمانداری ء۔۔۔!“

پس ء زہگ ہمراہ ات انت درنیام ء کورے اتک۔ کور ء نوک آپ آرتگ ات، وہدزستان ات گورتچ ترندکشگ ء ات۔ آپ سردات پس ء زہگ کوپگ ء کرت۔ کور ء ماندات زہگ ء جست کرت ”او۔۔۔ ابا آپ تلگ انت من وت گوست کرت کن انت، تووت ء رامپت ء جنجال کتگ۔

پس ء گشت : زہگ پس ء خون انت۔ خون ء ہزہ دل انت زہگ ء راسکی نئے گپت پس ء دل چکی وارت پردوبیت۔

زہگ ء گشت : من تئی کوپگ ء سواراوں، باریں منی دل چکی نہ وارت کہ تو اینکس جنجال ات۔

پس ء گشت : تو نوکیں وہد ء باری ء کشار ء نوکیں پیداشت ء خون اسپیت انت ہمیشا چسکی ء چکی نہ وارت وہدی جنز ء جوزہ ء ہنمال ابدمانیں زند ء زندمانیں ء گیشتریں دوزواہی بوتگ ہے بے موک ء ملام ایں حب و ہدوک ء پلو اعمہدی ہنمال اتنگہ چوبام ء استال ء درپشناک انت۔ اے پہ وہدی رژن ء زانگ ء کہ راہ ءیلہ داتگ ء بے کشی سرجناں انت باریں تنکد۔۔

چوں چارکی مروچی سہار مردان تو چوتیز تیز روگ ءے۔ زانہ ترا حالے ءے کپتگ؟
چارکی۔۔۔ ”زانہ پہ حیرادانہ بوتگ ءے کہ تنگہ سہی نئے۔

واجہ: تووت زان ءے کہ من مروچاں سُمرگی پُرگی نہ اوں بزاں ”زمین جمبد نہ
جمبد من“ بلئے گپ چے انت کہ من نا سہی اوں۔۔۔؟

چارکی: زی بیگاہ ءے بچکاں جار جنگ کہ انوگیں حکومت سک نارہ بند انت۔ اوسی
اڑاندانی نیمگ ءے دلگوش نہ دنت۔ اوس شہ دُزء ڈنگانی دست ءے تان پونز ءے انت۔
ملک ءے تھا گرانی انت، بے روزگاری انت، ہج دیروئی ءے بودنا کی ءے کار نہ بوتگ ءے
انت عملدار دراہ تماہدار انت۔ ابید دست ءے پیشدار دیم ءے زریں ءے دگہ گپ نیست ءے نہ زاننت۔
مروچی یازدہ بج ءے مزنیں چوک ءے مچی انت میرہ انت پاٹی ءے مستر ءے کماش اوس ءے
گشتانک دینت اوس ءے راسوگہ کنگ بوتگ کہ بیا انت گیاں گوشدار انت من دیم
کرتگ، ریں گپے گوشداریں۔

واجہ: پرچہ نہ گشتے ”شگنر گوں لُنڈان انت“۔

چارکی: من چے بگشیں تووت شرترزانے بلئے بچکانی گپ تاں حدے ءے راست انت۔
انوگیں حکومت اوس دیروئی ءے بودنا کی ءے نیمگ ءے ہج دلگوش گور کنگ ءے نہ انت۔ ایوک ءے
ہے ورگ ءے ڈرگ ءے گڑونج انت۔ ملک ءے قوم ءے کس ءے راپرواہ نیست۔

واجہ: شہ ایشی مستریں بودنا کی دگہ چے بوت کنت کہ ملک ءے تھا اوسی راج
انت۔ ہر کس پہ دیم وزیر ءے گزیر انت۔ پاری چوکو میر بوہر ءے جوہان ڈن ءے ٹوہوآت۔
مروچی کلگی بنجاہ ءے پاگواہ انت سال ءے کروڑ کلدار ءے منصوبہ جوڑ بنت، منظور بنت

زرکائنت پاگواجہ آئی ء تماہدار دستاں لانچ اَنت گلاں گوات دینت چور پٹگ نوں
بگش چور ء مال ء کے دست جت کنت۔

چارکی: راست گشئے واجہ۔۔۔ جست پرس نیست اگاں شکین ء دپ پچ اَنت
منڈ ء راوت لُج بہ بیت۔

واجہ: چارکی تو ہم بختارویں گپ جن نئے کس ء راترس حدامہ بیت آئی ء راشمرم
ء دگنیا چون داریت۔

چارکی: مستریں گپ ہمیش اَنت منی واجہ ہر کس گشیت ماس ء گس چنگی اَنت
من وتی بہر ء پرچہ مہ زوریں مروچی بچک کوکار ء جگہ کن اَنت بلئے
باندات۔۔۔۔۔

واجہ: چارکی ہر کس سنگ جنت سرایر داریت کسی دل پہ ملک ء قوم ء نہ سچیت
ہر کس گشیت منی وار بیت۔

چارکی: واجہ۔۔۔۔؟ منڈ و کسی پس ء غلام نہ اَنت وت گپت وارت ہر کسی
دست ء بروت ء بس۔۔۔۔۔

”بیابا ریں چارکی چے انت نوک ء تازگیں۔۔۔؟“

چارکی: واجہ۔۔۔ صبا ہی من شہ بازار ء دیم پہ تئی دیدار ء آگ ء اتوں راہ ء من میر بوہر ء گوں ڈیک وارت۔ حال ء احوال ء پدگپ ء تران اتک ء پہ انوگیں جاوہر ء سربوت۔ میر سک دلسوہنگ انت پہ وتی راج ء، کیسگ جُل بزاں بیگ ء بڈ ات من جست کرت میر پہ حیر مساپری حیا ل ء دار ء کیسگ جل بڈ انت گشتے ”من ء مسافر ی کجا کیسگ جل ء کاٹ انت“ من پدا جست کت ”تو تیوگیں بیگ ء کاٹ مچ کرتگ انت زانہ ووٹ ء شوٹ ء تیاری انت“۔ میر ء گشت ء ”ووٹ ء بل حکومت یک نوکیں راہ بندے رواج داتگ مارا جنجال ء دور داتگ من جست کت اے اپو چونیں راہ بندے بوت؟ میر ء گشت ”ساری ء حکومت ء پہ چورا ء جنوزامانی زکات ء کارگل پیچ کرت انت اے کارگل خدا مرزی ضیا الحق ء وتی صدر ی ء نوبت ء پیچ کرتگ ات۔ آئی وتی راہ گپت نوں باری انت نواز شریف ء۔۔۔ نواز شریف ء دگہ جتائیں ء نوکیں کارگلے پیچ کرتگ نامے ”بیت المال“ نام گپتگ چورا ء جنوزام ء پہ ہما کسانی کمک ء مدت ء کہ دست اش دپ ء نہ روت کمک ء مدت ء نام حشک ء گون انت۔ بن گپ دگرے۔

واجہ: گڈ اتو چے گشتے، اے شریں گپے نہ انت چورا ء جنوزامانی دز کمکی بونگ ء انت اودازکات انت ادابیت المال۔۔۔

چارکی: من کدی گشت شرنہ انت بلئے انچو کہ مدت پہ چورا ء جنوزامان پشت

کپتیں بس نام مدت ء مکم بیگ انت۔ انچو کہ میر بوہر گشت دگہ سرو شاہ
گشگ انت۔

واجہ: من گشیں تو ء میر بوہر نہ لوٹ ات کہ حکومت پہ ناوس ء بز کاریں اولس ء
آسودگی ء آسراتی بیارایت۔۔؟

چارکی: پہ چشیں گپ ء مئے چم سارت بنت۔ خدا آروچ ء میارایت کہ ما اے
گپ ء حال ء بکن انت کہ ما گشاں واجہ مروچی اولی روچ انت کہ میر بوہیر ء
کیسگ جلے پرکاٹ گوں آئی بیتگ ء بہ بنت صدگس تو چے گشئے، صد ء صد چوراه ء
جنوزام انت خدا منکت دمگ ء لام کپتگ مردیں تیوگ ء مرنگ انت۔۔۔؟
ایوک ء جن ء چک بچنگ انت تیوگ ء جنوزام ء چوراه انت۔ پدا مروچی ایوک ء
شہ میر بوہیر ء بیتگ ء کیسگ جلے کاٹ آہتگ انت ایندگہ ہندانی ہم ہے
حال انت؟

واجہ: چارکی۔۔۔ من تئی اے وڑیں تل ء تو کی گپاں کجا سر پدیں بختاور تو
گپ ء سک جہل ء دراج کئے۔

چارکی: واجہ منی گپ نہ جہل انت نہ دراج انت، البت تچک انت۔ اے کارگل ء
تچ بونگ ء پدنوں مئے دمگ ء اولس تیوگ ء تیوگ فقیر ء پنڈوک جوڑ بوت پنڈوک
منی واجہ شری ء سر پد بو پنڈوک انت۔

واجہ: چشیں گپ مجن مئے اولس ء مزن مری ء خود داری تنگہ محکم انت
برجاہ انت۔

”نوں شہ تئی اولس ء پوچ تریں اولس نیست انت واجہ۔“

واجہ: مناتنگہ باور نہ بیت کہ مئے اولس پہ حیرات ء ہنجب کن۔

چارکی: من میر بوہیر ء جست کت اے کیسگ جُل ء تیوگیں کاٹ چورا ء

جنورمانی انت؟ میر ء گشت ”مرد ء دکاندار انت لک ء سر ء نہ چند بیت جن ء کاٹ منی

کیسگ جل ء انت من گشت ”واجہ تو۔۔۔ دپائے درات گشتے حکومت ء زر

انت تراپہ کاٹ ء برگ ء چے بیت۔ مردسی لکھ ء گاڑی ء واہندانٹ، جن ء کاٹ منی

کیسگ جل ء انت۔ مردزمیندار انت، بلئے جن ء کاٹ مناگون انت نوں بگش

باریں۔۔۔ مئے اولس ء پنڈوک نہ انت ہنگہ مزن مر انت۔؟

واجہ: تو دور چاریں مردے ء اگاں گپ ایش انت تو پہ دل مئے اولس فقیر

انت، پنڈوک انت ء نواز شریف ء گوں بیت المال ء پیچ کنگ ء مارا سیاہ

روکتگ، رزوا کرت ء اشت نوں گڈا کس پوریا نہ کنت۔ پاداپاد ء سر ء کنت ننڈا بیت

شہ بیت المال ء لوٹیت۔ میر بوہر ء رندا تچیت من تاں چیزے مگندیں ہچبر حجت نہ

کنیں۔ نوں سر پد بوت نے نا۔۔۔ پدا بیت المال ء وڑ ء بیم زکات ء نہ انت ایشی

جتا انت۔

چارکی: ایشی چونیں وڑ ء پیہے؟ مناسر پد کن۔

واجہ: اے یک کاٹے دنت انچو ترایات انت کہ مزنیں لام ء وہداں پاوردن ء

پیچ ء گرگ ء مارا شہ حکومت ء نیمگ ء کاٹ دیگ بوتگ ات۔ کاٹ ء بزور ڈا کخانہ

ء برو، اودا جنین ء مردیں لین ء اوشتاگ انت۔ ڈا کخانہ والا کاٹ ء تہا نبشتہ کرتگیں

مردماں چاریت ہے حساب ء یک ٹکٹے دنت۔ اودا بازار ء یک وردن ء دکان ء

نام گپت انت دکان ء ٹکٹ ء پیشدار، دکاندار ٹکٹ ء چاریت ء ٹکٹ ء پوڑی ء

برو بر وردن دنت۔

چارکی: گڈاے وردن ہروچ رسیت ہفتگ ء سراء، ماہ ء سراپد ابا زرسیت؟

واجہ: حاک پُر۔۔۔۔ ہشت مردم ء سے صد مردم ء کلکٹ چے؟ پریشی اولس ء کشتگ وتارا۔۔۔

چارکی: واجہ منے اولس نوں انچو جان کاہل انت کہ جانے ہیج کارن زورایت میر بوہیر ء در ء اوشتا تگ۔

واجہ: گپے سکیں ناوشیں بلئے اے ناسر پدیں اولس ء کے سر پد بہ کنت۔

چارکی: واجہ۔۔۔۔ اے اولس ء را واجہ حد اچم ء سردا تگ وت سد بہ کنت ء وتی بد ء نیک ء بز ان۔ دوست ء دشمن ء پجا بیارایت۔

السلام علیکم واجہ۔۔

وعلیکم السلام۔۔۔ بیابیا چارکی بیا کہ ترا خدا بیا را بیت حیر و سلامت۔ مروچی
توسک دیر کرتگ منی چم ہما انت کہ راہان انت دل ٹپ ء ٹاپ ات مروچی گوں
چارکی حیر بہ بیت۔

”واجہ جستہ مکن مروچی ایں ناو ہدی ناگتی بوت من پہ قصد ناو ہد نہ کرتگ دگہ
کدی من ترا اینکس و داری کرتگ۔“
”چون باریں چارکی۔۔۔؟“

”من پہ تئی پُر مہریں دیوان ء دیم کرتگ ات کور ء ڈل ء من مراد ء
دیسٹ۔ لٹ ء جبک دیان ترگز گران دیم پہ شہر ء مہمیز ات۔ نزنیک ء آہتوں سلام
اول دور دات۔ مراد یکبر پیچ لرزات تربوت ہمانہ بیت دپ ء حا کاں بروت۔
پزور و تارا داشت۔ من مردنی سک ملامت بوت اول کہ من مراد ء را ڈاہی کرت۔
اگاں بکپتیں ٹپی ء ٹونٹی بوتیں منی چے اگدہ ات۔“

”چارکی تو تیوگیں قصہ ء یک گین ء جنے، نند تو کجام مرادی گپ ء جنے۔۔؟“
”واجہ ہے مراد ء گمانی۔۔ سرکار ء شگنز ء پانگ انت“
آں۔۔۔ ”چو بگش گڈا“

”گڈا مرد کہ قرا رگپت سلام و علیک کرت۔ وتی عینکے راست کرت منی نیمگ ء پہ
دپ چارگ ء لگت۔“ ”واجہ تو کئے من ترا پجاہ نیاریں؟“
پہ دپ زانا چم نے چون انت۔؟

”واجہ چم نے پیچ انت شہ پیری ء شنگ ہلتگ انت حیر۔۔۔ من گشت

مراد من چار کی اوں۔۔ منا پچا نیارے؟“

”اوں ترا پچا آرتوں۔۔ جوڑے تیارے۔۔“

من گشت ”حدا ترا جوڑ سلامت کنات مروچی سحر مردان تو دیم

جہلادے زانا۔۔۔

ہاں واجہ چار کی ترا چے بگشیں تو زانے من سرکارے شگنرے پانگلوں۔ سرکارے

ساہیگے کپتنگ اوں۔۔ وتی روچاں پاس کنیں کار مستر رونت کابنت گوں ما کمارنہ

دارنت ہر کس زانت وتی کار۔ اے پدی یک بدیں کار مسترے آہتنگ۔ زی شگنرے

مٹے مارے کرت چے پر من کپت انت گشتے ”نا کو تو ادا۔۔ من گشت ”حدائی

ساہیگے سمیگے شمنے پیم ایس ماسے پس یں کار مسترانی ہے شگنرے پانگلوں۔ گشے

مردے راشنت پر ریتک۔ گشتے تو چوں پانگی کرت کنے تو منی ساہیگے نہ گندے۔ من

وتی کاٹے پیشدار من وتی کاٹ پیشداشت۔ گشتے ”نا کو وتی بونڈان بند تو سک آ

جزے“ چماں زمنے زبرے تئی وڑیں مردم اے ڈاہے چوں زرت کنت من گشت ”

من چوں اوں کہ منی بونڈاں بڈائے گشتے ”سرکارے نو کریء آخری حد ششت سال

مقرر کرتگ۔ اے کاٹے ردے تئی عمر ششتے پنج سال انت بزاں شہ مقریں حدے پنج

سال زیات اے پنج سال کہ تو پگار کپتنگ اے زرشہ تو پنج گرگ بنت۔

واجہ چار کی نوں تو بچار کیے منی نو کریء زرت دومنی وار تگیں پگارے پنج گر

انت تئی وڑیں دوزوائے مناسوج دات بروڈاکٹریگے وتی عمرے ساٹھ پکٹے بگر

پدا واجہ کار مستر سرت نہ کنت۔

من گشت ”واجہ مراد تو چے گشے تئی عمر چنت سال انت؟“ ہے چل پنجاہ

سال مراد گشت۔“

من کندگے جت ”واجہ پنجاہ سال تئی مستریں پنج گہرامے عمر انت من

گشیش تئی عمر ہفتاد ۽ پنج ہشتاد سال بیت گیش نام کم۔ واجہ پر من زہر گپت من گشت تو گو من دوزواہی کنے تو مستریں بلائے بوتے پہ من تو وش نئے زانا کہ من شاستگیں چنڈے نان بوریں من گشت ”واجہ مراد حد اپہ روج ۽ مراد کنت ترا۔ بلئے تو زان ۽ کہ ڈاکڑ تئی کار ۽ کنت چیا کہ ہرچ کار پہ دود، پہ راہ بند، بیدودی ۽ حدوش نہ بیت۔ ڈاکڑ ۽ احداء ۽ جم ۽ سرداگ تئی پنج گہرام نی جماتی بوتگ مزنیں ہار ۽ سال ۽ ما اسکول ۽ روگ بنا کرت۔

واجہ مراد گشت ”مزنیں ہار ۽ سال کجا دور انت۔۔۔ زی بوتگ۔“ من پسودات ”واجہ مراد مزنیں ہار ۽ راہ حساب ۽ پنجاہ ۽ یک سال انت پدا ما کہ اسکول ۽ داخل بوتاتاں۔ مئے عمر پنج سال الم بوتگ بزاتاں من ۽ گہرام پنجاہ ۽ شش سال ۽ بوتاتاں، انگت بزاتاں تو چل ۽ پنج سال نیگ ۽ تئی پنج گہرام شہ تو مستر بوت۔ واجہ مراد یکدم برانز گپت ”شمارا شات نہ بیت مانانے ۽ سر ۽ بہ باں۔“ من گشت واجہ مراد من گول تو وش گپی کنیں برو خدا تئی کاراں شر بہ کنت۔

بلئے چار کی آگپ ۽ فکر ۽ مکن من وت ۽ راسر پد کرتگ روگاؤں پدا ہما دوزواہ کہ مناے سو جے داگ ات واجہ ڈاکڑ ۽ سرودیم ۽ انت۔

واجہ ”ایش انت مئے چا گرد ہشتاد سال ۽ عمر ۽ دپ ۽ دنان نیست چماں بست زمن ۽ ز بہر انگت لانکے بستگ روت شہ ڈاکڑ ۽ چل ۽ پنج سال ۽ ساٹھ پکٹ ۽ کاریت۔ انگت دگہ پانزدہ سال نو کری کنت پگا رگپت توبہ۔۔۔۔۔ توبہ۔۔۔۔۔“

”گڈا چار کی ڈاکڑ ساٹھ پکٹے دنت، تو گشتے۔۔۔“؟

واجہ من نزانیں تو کجا رستگے مروچی چے نہ بیت دست ۽ پیشدار ڈاکڑ چماں

”پچ کنت“

بلئے چار کی ڈاکڑ زانتکار یں سہی ۽ سر پدیں مردے چشیں کار پر چہ کنت“؟۔

واجه ڈاکٲران ۽ گون دگنيا همپا د بونگي انت مروچي دگنيا زريگ انت
 موٲل ۽ گاٲري نيگ انت كلات و ماٲري نيگ انت۔ ڈاڪٲر ۽ يك ماٲري ۽ من
 كراچي بن اير كرتگ، دومي ۽ حب ۽ سيمي ۽ كوٲٲ ۽ كوه باٲل ۽ سرزمين گپتگ بگش اے
 درس چون بنگ ۽ سرجم كنگ بنت تنكه ڈاڪٲر هنجو مه كنت۔“
 ”آ۔۔۔ چاركي منے ملك ۽ راموك ۽ ملام ۽ چٲ چير ترينتگ۔ اوس
 ۽ راگار كرتگ۔“

نه ايوك ۽ موڪ ۽ ملام ۽ بلكن سفارشت ۽ هم۔ باوركن اے مني چم ديست انت۔ دو
 ماه ساري بگ ۽ اسكول ۽ يك ٲو هوئے جاگه دراھت ايم ٲي بوت۔ وتي ناكو ۽
 برت وزير ۽ كر ۽ وزير ايم ٲي ۽ حاٲر ۽ لاچار بوت۔ هندی كارمستر ۽ حكم دات واجه
 ايم ٲي ۽ بگ ۽ اسكول ۽ حالي ايس جاگه ۽ بدار هندی كارمستر ۽ واجه ايم ٲي ۽ ناكو ديست
 حيران ۽ هبكه بوت۔ سركار ۽ قانو د ۽ نو كرى ۽ دارگ ۽ عمر ۽ حدتاں بيست ۽ پنج سال انت
 واجه ايم ٲي ۽ ناكو پنجاه ۽ سر بر انت جيٲر تے وزير ۽ حكم انت من ٲروشته نه كنیں۔
 مروچي من وتي سر ٲدي ۽ زانٲكاري ۽ كار بنديں مرد ۽ راجسته كرت توسور كرتگ۔ مرد
 ۽ گشت ”واجه مني مستر يں جنك ۽ ٲه حير چارز هگ انت آني ۽ ٲد ۽ بچك ۽ ده ٲاس
 كرتگ۔ كارمستر ۽ گشت ”حداترا گون زهگاں ٲه مراد به كن۔ بس باندا ت وتي كاٲ
 ۽ بيار، برو وتي جاگه ۽ بنگ ۽ برو ت بو۔۔۔۔“

دومي روچ ۽ ايم ٲي ۽ ناكو ۽ وتي كاٲ آرت۔ كارمستر ۽ راپيشداشت۔
 تنكه عمر ۽ پنجاه ۽ دو سال انت كارمستر ۽ گشت ”مني واجه سركار ۽ قانو د ۽ رد ۽ ملازمي ۽
 بندايت عمر شه بيست ۽ هشت سال ۽ كيش مه بيت۔ تي عمر پنجاه ۽ دو سال انت بگش
 نوں من چون كنیں وزير ۽ ترانه ديستگ حكم داتگ۔ ايم ٲي صاحب ۽ رامن ي سلاماں
 بدے بگش توجيٲه بكن۔“

ایم پی ءنا کو دپ ء مچاں و اتربوت۔ ایم پی یک برے سک برانز گپت
 منی مردم بہ بیت آرانانگ بیت پدا ایر ماد بوت گشتے کہ ”نا کو ترا رحمت ڈاکٹر
 نیگ ء بارت بیست ء ہفت سال عمر ء ساٹھ پکیٹ ء پر تو گپت۔ باریں کار مستر گڈا
 چون کنت چاریں۔۔؟“

سہب ء رحمت ایم پی ءنا کو ہمراہ کرت۔ ڈاکٹر ء کر ء شت، ڈاکٹر ء گشت
 ”تو ت بچار واجہ ء دپ دنان ء سر ء مود یک انت من چون اے ساٹھ پکیٹ ء
 بدیں رحمت گشت“ اے ایم پی ءنا کو انت ندے مدے، بلے من ترا گشیں باندا ت
 تئ بدلی سگار ء نہ بوت منی نام رحمت نہ انت۔“ ڈاکٹر ء چارت من ساری ء سے سال
 سلاری ء گوازینت نوں اگاں سگار ء شتوں منی وانگ ء زانگ پوک بوت نادل
 کشی ساٹھ پکیٹے دات۔ ایم پی ءنا کوشہ وتی جن ء وہ سال کستر بوت۔

ہاں چارکی اے پی میں جا وراں مئے اولس سک بنام ء زوا کرتگ“
 واجہ: ساری ء ایوک ء انجینئر بنام اتاں نوں ڈاکٹر اں باج برتگ۔

چارکی: اے دراہ اولسی وت واجہی ء ڈک انت کہ مارانش تان اے حد ء
 رسینتگ۔ باریں دی مٹر اچوں بیت انجینئر بنت شر ڈاکٹر بن شر باسد انت وتی مزن
 مری نش بداشت نیں۔

واجہ: اول گشت اش ڈنی انت مارا لٹ انت، پل انت نوں و ہندی انت کہ
 شہ ڈنیاں بدتر انت۔ دی مٹر اگوک گوں پوستاد ء بیت جست کنوک نہ بیت۔ حد آ
 روچ ء میاریت چارکی۔

”آروچ آہتگ دگہ چے پشت کپتگ۔“

منی واجہ مروچی تو سک پڑ مردگ، پڑ مردگ ءے من گشیں مز نیں گڑتی
ء کپتگ ءے۔

واجہ: من ءدگہ گم ء گڑتی نہ انت من ءہے یکیں گڑتی ءدوشی درائیں شپ و اب
ء نشیتگ۔

چارکی: کجام گڑتی ءباریں۔

واجہ: ہے ہنوگیں جاوریگ ء۔۔۔۔!

”چون انت جاور؟ کہ تراشپاں و اب ء نیلت ء تو اینکس مونجائے۔“

واجہ: چارکی کسے گشیت تو گوں زندگاں شمارنئے کہ چوش بے سد ء ساری ہچ چیز
ء سہی ء سر پدنئے۔

”اے واتئی راست انت منی واجہ من ہچ چیز ء سہی ء سر پدنہ اوں مردم و ہدء
سر پد بیت گپے آئی گوشاں بہ کپیت یا چیزے وتی چماں بہ گندیت من ہچ گپے نہ
اشکتگ ہچ چیزے وتی چماں نہ دیستگ۔ چوں سر پد بہ ہیں۔۔۔۔“

تو وتی چپ ء چاگرد ء چماں شانک دئے بچار شمر سہی ء سر پد بئے مروچی
ایں دور ء تہا کجام ہدی بیرانی نیست انت۔ یکے بہ بیت دز گز بیت دو بہ بیت مردم
گوشان کر کنت چماں مچ کانت حساب ء میاينت گڈا۔۔۔؟

واجہ ترا اے گپ ء پردر کرتگ نوں بزاں تو پہ اولس ء سک دل سوہتگ بوتگ اے
پریشا۔۔۔؟

واجہ: چارکی تو گشتے اے کسانیں گے، من گشیں اے دل سوہتگے گڑتی ۽ گپ
 انت۔ مئے ڈیہہ ۽ دمگ ہما بوتگ انت گس کڑی ۽ بوتگ انت۔ پھ ساد ۽ چیلک ۽ اڈ
 دیگ بوتگ انت۔ اے نہ انت گس ہور انت ہچ اش مان نہ بوتگ۔ گس شہ زر ۽
 سہر ۽ شہ وردن ۽ ایندگہ گزری ۽ بوتگ انت۔ واہند سالانی سال پھ پوریا واندگہ
 توجیلاں دراں ڈیہہ بوتگ انت بلئے کسے ۽ سر نہ کشتگ نہ چارتگ کہ تو پو ۽ تہا چے
 ہست، چے نیست۔

چارکی: واجہ تو گوگستگیں دور ۽ باری ۽ گپ ۽ مجن، آدگہ روج انتت۔

واجہ: نون ما باد گیرانی واہنداں باد گیر ۽ دیوال سے سد دروازگ ہنگہ شہ ترس ۽
 کسی دل لاپ ۽ نہ انت۔ اے واجہ حدائی کہہر انت مئے سرامئے وتی کرد انت کہ
 آہتگ انت۔

پدا چارکی:۔۔۔ ہنچیں گپ دیم ۽ آگ ۽ انت کہ جن ۽ بردست ۽ نیست لٹ ۽ پل،
 ذری، کشت ۽ خون ۽ شہ درساں مستریں مردم ۽ آوار جنگ۔۔۔۔

چارکی: ہاں واجہ اے ہما گپ انت کہ مئے پس ۽ پیروکانی گمان ۽ انت بلئے
 مروچی مستر نشتگ ندارگ کنگ ۽ انت۔۔

من ترا ساری ۽ گشت نون مئے ملک نا پر ساں انت دومی دست ۽ پیشدار ہرچی کنے
 بکن کس ترا جست نہ کنت۔

چارکی: واجہ اگاں ملک ۽ مردم دراہ تگار لاپ بنت تو اودے اولس ۽ ہے
 حال بیت۔

واجہ: گپ ہمیش انت دگہ چشیں نہر چون بوت۔

چارکی: من اشکنتگ کہ ذری ۽ لٹ پلانی تہا سرکار ۽ پانگ ۽ سپا آنی دست مان انت۔

”ایش ہم باوری گپے۔ گوستگئیں روچاں کہ بازار ۽ دکان پرشگ بوتگ ات۔ پدگیراں بازار ۽ چوکیدار ۽ زہگ گپت۔ دزی ۽ مال شہ چوکیدار ۽ گس ۽ تلی ۽ دراتک انت چوکیدار ۽ زہگ بندی کنگ بوت۔ سرکار ۽ ٹپ ات شانت چوکیدار چہ نوکری ۽ درکنگ بوت رند ۽ بیدسز اجزایلہ دات اش۔ پدا آروچی کہ بس ۽ سواری لگ بوتگ انت سواریاں دودزدگیر کرت پولوس ۽ دست ۽ دات انت بنگ ۽ چرس ۽ گر ۽ داری گل ۽ سپاہی اتان۔ ہر کس ۽ ہے گشت اے کاری عملداری انت چون دزی کننت سواریاں سوگند چست کرت کہ دز ہمیش انت یک سواری ۽ ریڈیو ۽ ہم شہ دزاں داتک دزاناں برت بلتے کس ۽ گوش نہ داشت ۽ دوروچ ۽ پد دزیلہ دانیک بوت انت ایش انت مئے سرکار کہ دزانی پشت ۽ پناہ انت۔

چارکی: دزی ہما کننت زانت کہ مناپشت ۽ پناہ است۔ من ۽ کس دست ۽ دور دات نہ کننت۔ بے پشت ۽ چشیں گہ ۽ چوں وارت۔ عملداراں زانتگ کہ مارا کس دست دور دات نہ کننت۔ بس اش لٹ انت، گرگ بوت انت سرکاروت آیانی بن بوت۔ نوں بگش اولس ۽ پرچا ہول نہ کن انت؟

واجہ: تولٹ ۽ پل ۽ گپ ۽ جنے مروچی مردماں بے گناہ کشتنت ہفتگ ۽ کیز نہ بنت۔

چارکی: ہنگہ تو گشتے من پڑ مردگ اوں ملور ۽ مونجا اوں۔ من اشکتگ گوستگئیں روچاں سے مردیک پہوال ۽ ہلک ۽ مہمان بوت انت۔ مرد ۽ مردار کرت انت مہمان چاہ ۽ چلیم کرت انت۔ وتی غریبی ۽ آپ ۽ تام کرت انت پادا نگ پہریگ ۽ جن ۽ گوش اش تاب دات انت دڑ اش کشتنت۔ پرپٹ اش مہمیز کرت مردم ۽ وتی جن زرت سہب ۽ تحصیلدار ۽ کر ۽ شت۔ دز گرگ بوت انت بند کنگ بوتگ انت۔

بلئے لہتیں روج ء پدیلہ دسیگ بوت اُنت۔ ملامتی مرد ء سہرا کپت چون ہر کس و دلیر نہ
بیت؟ دُزی نہ کنت؟ لٹ ء پُل نہ کنت؟ ناحق مردم نہ کشیت؟
پمیشامن ترا گیشن واجہ پرے جاوے اے اینکس دگیر مبو، وتی کلاہ ء ہدار بلئے
تانا کد چار کی؟

تانا کد واجہ حداپہ بزگیں اولس ء نوکیں روچے پیاریت۔
نوکیں روج ہما بیت کہ شہ حق ء دریت چار کی۔۔۔۔
اینکس نا اومیت مبو واجہ۔۔۔ گر کُ ء ماس ہر روج پیگ نہ پچیت۔۔
حداتی دپیگاں گوشہ داریت چار کی۔۔۔۔

”السلام علیکم منی واجہ۔“

علیکم السلام ”بیا چارکی بیا ترا حد ابیا ریت۔ پہ حیر و سلامت سک دیر انت
گار بوتگے من گشت حیر بیت، چارکی ودی نہ کنت پر چا؟ دگہ ویل ۽ جخالے
۽ نہ کپتگ۔

چارکی: واجہ یک گپے گشیں دل ۽ میار، مرو چاں کس کسی نہ انت۔ وتی عمل من
اگاں ودی نہ کرتگ تو ہم نگشت من باریں چارکی ۽ حال ۽ بگریں، باریں زندگ انت
مرتگ، سلامت انت ملامت انت۔ من و انچودور ۽ گستانہ انت پدا ویل ۽ واقعہ ۽
کہ منی کار ۽ میائے منی تئی دیوان چے گشیت۔

واجہ: چارکی راست گشے منی دل ۽ ات من ہمیش کہ تو جا گپے شتگئے دگہ نادراہ الم ۽
حال ۽ گپت۔

اگاں منی جوڑی ۽ حال ۽ ترا گپت گڈ ادرے روگ ۽ حال ۽ چوں ترا نہ گپت من ترا
ساری گشتگ زمین جنبد نہ جبند ایت من چارکی۔

”چارکی ہنچیں موہ کیت انسان پہ نادل کشی در کیت۔

چارکی: اے تئی راست انت بلتے حد اے وڑین نگیگیں مڈا میار ایت۔

واجہ: گڈا گپ چے انت تو وتارا اینکس ڈب اتگ۔

چارکی: واجہ مروچی ایں جاور ہمیش انت ہر کس وتارا بہ ڈبیت تانکہ شہ دگنیاء گناہ
آں یکر بیت، دگنیادارانی چماں اندر بیت۔

”اے تو تچکیں گپے جت مروچی ہر کس وتی وتی پاگ ۽ بداریت کہ

گواتے مہ بارت واجہ۔۔۔۔۔ پاک عہدی مردانی میار بوتگ، شرپ بوتگ۔ ہمیشا
آیاں اے گپ جنگ و ہدی مردء راوتی شلوارء سدنہ انت پدامروچی ایں دورء
ملک ناپرساں انت۔ ہرچی کنے بکن جست کنوک نیست۔۔۔۔۔“

گوستگیں ماہء گپ انت من گشت رویں ڈگاراں لوٹکے اسپست پچ
گریں۔ راہء من واجہ دینارء دیست ترند ترندیم پخصیلدارء من گشت ”حداحیر
کنت واجہء مروچی ڈاہے گوں چولوڈء بش وراں انت من سلام دات پادے جل
اتاں بلتے مردگالیء گالوری نہ انت۔ واجہ دینار مروچ سک ہزم گپتگ تے من
گشیں گشتے ”چارکی توئے، من تراجاہ نیارت پہل کن ڈاہ شہ ادا مستریں دگہ چے
بوت کنت زی اولسء منی نازاکیں بچ گپتگ۔۔۔۔۔ پچ کش اتگ انت لوچء دگ
ء دپء گوں بٹڈ ابستگ، پدابرتگ کلاتء بند کرتگ۔

من گشت ”چے فساد کرتگ تی نازاکیں بچء کہ اولس اینکس ناہودناروا بوتگ۔
دینارء گشت ”اولس گشیت منی بچء شاہدادء زہگ رپپینتگ ء آئی شلوار
در کرتگ۔ بے ننگ کرتگ۔۔۔۔۔ تووت بچار منی نازاکیں بچء اے وڑیں کرد۔۔۔؟
اے جڑگی گپے کدی۔۔۔۔۔؟“

من گشت ”واجہ دینار کسےء دیتگ یاپہ اٹپ تی زہگ اش گپتگ لوچ کرتگ؟۔
دینارء گشت ”سحاک ء اسماعیل گواہی داتگ کہ منی بچء آرا پرپٹ ء سراسوار
کرتگ دیم پہ کری شیپ ء برتگ او بچک ء وتی خویش ء کساں ء گشتگ کہ من ء
دینار ملنگ ء بجان بے ننگ کرتگ۔

توچے گشتے اے گپ۔۔۔۔۔ چارکی من وتی بچء شرترزانیں آچشیں کارء
چون کنت؟“

”واجہ دینار گپے جنیں بدنہ برے من گشت“

”پر چاہد بریں من زانیں تو منی حیرء گپء جنے“

گو سنگیں ماہء کہ نبی دادء دکان پر وشگ بوت نام کئی دراہت؟ من گشت“

بچارنوں --- ہرچ گپے بیت چننت منی جانء جاگہ نئے دینت دینار

برانز گپت۔

من گشت ”بلئے واجہ دینار پد گیر کسی حاطر نہ کنت تو پہ وتی بچء بالا بندی

کرت شہ بندیء در کرت آشیکل بوت۔ مروچی پہ شاہدادء زہگء آنجگء دست

نئے دور داتگ۔ باندات بدتریں کارے سازیت ء اگاں ہمے بے ننگی شاہدادء

زہگء گوں تئی زہگء بہ کرتیں گڈا؟

دینار: تو ہم گوں اولسء گوں کپتگ نئے منابیتال کنے؟

”واجہ دینار اے بیتا لے نہ انت راستیں گپے، پنتے، گوستگیناں گشتگ آدم نئے

اسلء را یک سخن باید انت ما گوش بگراں واجہ دینار پونز کرتگ۔

”بلئے چارکی من زانین ہمینکس کہ دینار سر بوت بزاں آئی بچ یلہ بوت“۔

اے واپا شکیں گپے واجہ دستء پیشدار ہرچی کنے بکن۔

واجہ: چارکی من نہ زانیں ماتاں کداے چاگردء دکہ آں ماناں۔

”تانا کہ ملک نا پرساں انت منی واجہ“

بلئے چارکی ایشی تاوت توجیل؟

ایشرء دکہ تاوت ء توجیل نیست بید شہ زمین ء دپ ء پانچ بونگ ء مئے

ایر روگء۔۔۔۔۔

واجہ: اولس شرفداریں زندء واہندہما و اہداں بوت کنت موک ء ملامء نام گار بیت۔

موک ء ملام روچ پہ روچ ودان انت بگش شرپداریں زند چوں کیت؟

”واجہ حداوت پے ملک ء بے زانگیں اولس ء بزرگ کنت، اولس ء شہ ہے تہا روئی ء در کنت۔“

”چارکی: تو مروچی بے تک ء تو ارچیواں چیواں آہت نشتے حیر انت تئی تب وش نہ انت من گشیں۔۔“

واجہ پہل کن مروچی من یک سک گرانیں گرتی ء تہا کپنگوں من بسٹ بے حال بوتوں من نہ زانیں من چون آہتوں، چے پیم آہتوں، کدی نشتوں سلام دات نہ دات۔۔۔

اے چونیں گرانیں ء چینکس گرتی یے ترا اینکس بے سد ء سارے کرتگ کہ ترا وتی جندے ہوش نیست انت۔

واجہ گرتی ہے شوم پیتکیں او بادگانی انت دگہ چے بوت کن تمن گچین من کہ چم نز کرت انت ایشانی آسر چون بیت۔

چارکی: اشک انت دم ء را، تو وتی جندے حیر ء بلوٹ وتی و ہد ء وتی زند ء پہ آسودگی پہ شائستگی بگوازیں، شہ تو پد ہرچی بوت تو سہی نہ بے۔ ترا کس بدنہ گشیت من حیراں اوں تو او بادگانی کجام اڑاند ء پہ اینکس حیراں ء ہبکہ ءے فکر مندے۔

واجہ: میر قمبر ء مات ء وتی بچ بزاں میر قمبر ء وتی نازینکانی تہا سکین دات

میر قمبر ء سبزیں سگار

زحم ء جن ء نام ء درار

نام تئی پت ء وژ نام بیت

قبر پیروک ء انبوہ بیت

ہر کس لوٹیت منی اوبادگ نام ء تو ارء واہند بہ بنت۔ وژنا میں زند بگوازیں
 انت اگاں اوبادگ ناشر و نار اہند بنت چاگرد من ء نعلت ملامت کنت۔ من ء
 ڈوباریت قبر ء پہ کتگ جنت اے بدگش ءے نہ بوت چے بوت منی دل چون منیت
 منی اوبادگ بے سرو بے راہ بنت من ملک ء تہار سوا۔

”چارکی: حدامہ کنت زانا تئی اوبادگ انچونا شر ء نار اہند انت کہ تو اینکس ہکا نسر
 انت چو فکر مند ء ء اینکس پیش بندی کنے۔

”واجہ تو بختا ورے ء۔۔۔ من گپ جنیں گشے چارکی پیر انت، گنوک انت، ریٹا
 انت، پہ دیم رپٹیت، گپ نہ جنیں گپ دل ء و ل بیت، ردیت۔“
 واجہ: من تراشہ گپ ء کدی بن کنیں من گشیں گپ ہما شر انت کہ تامدار
 بہ بیت، شیر کن بہ بیت۔ آسر ء انجام ء پہ حیر بہ بیت عاقبت ء پہ مراد بہ بیت بلکیں گپ
 ءے جنگ ء ساری دپ ء باہوٹ بو۔

چارکی: مروچی ہچ تامی نیں گپ نیست۔ چاگرد ء رابدی ء بیر انیاں ہمینکس
 مانشو لتگ کہ ہر چیز بجازی انت من شیر کنی ء تامداری ء چہ کجا بیاریں۔“

واجہ: دگنیا دیم ء روان انت بودناک بو ان انت۔ دیری وئی ء نوکیں راہند
 درگیجک بو نگ ء انت تئی راست انت کہ نول ہر چیز بجازی انت۔ ڈالڈائی انت۔ ہوش ء
 فہم شتگ گار انت وش ء شیر کیں گپ پہ سد ء ساری بیت۔ مروچی ہر کس بے سد
 انت تنسار انت کپتگ، کس نہ زانت۔ من ء چے کنگی انت چے گشگی انت پدا
 باید انت تئی وڑیں زانوگریں مردم ءے چوالا ہوش مہ بیت۔

چارکی: واجہ منی زانت ء زانوگری اے ناشریں دور ء باری ء ہر جان انت منی زانت ہمیش بوت کہ مناوتی جند ء ہوش نیست۔

واجہ: تئی راست انت تو پہ حق انکس گار جنے ”چو کہ من میر ء گوں لڑ ء گندیں بالکتر بورانی چراگ جاہ انت“ چا گرد ء ہمارنگ ے زرتگ کہ نون شہ چا گرد ء پسی، کسی، براسی، برادلی، ہساگی، وش ء وشدلیں جاور، امن ء ایکننیں زند ء او میت ٹاہ انت۔ مروچی چپ ء چا گرد ء ہنچیں آچے روک انت کہ تر ء حُشک نہ چاریت اے آج ء توسینگ، کشگ نون چہ منی ء شہ تئی دست ء بوت نہ کنت۔

واجہ: مردم وتی گپ ء پہ کے ببارت حکومت گشے بسٹ بے دست ء پاد انت۔

”اے منے وتی کردانی مزانت کہ چارکی ایشرا دگہ توجیل نیست۔

چارکی: بلئے واجہ ایشی توجیل درگیجگ لوٹیت۔۔

واجہ: بدو بیرانیانی گر ء دار حکومت ء کار انت حکومت ء عمل دار در راہ تگار لاپ

انت تو پہ کئے وتی گپ ء برے، بگش بس دست پہ دست ء بلگاش تا نکہ ساہ دئے۔

اے پہ منے نامرادیں زند ء اے پہ چا گرد ء بدئیں راہ بند ء۔۔۔۔۔

”سلام علیکم منی واجہ؟“

علیکم سلام۔۔۔ بیا میر چارکی، ترا حد ا بیاریت پہ حیرت سلامت۔۔۔
 او۔۔ ہو مروچی تو وتی جانشین آرتگ گوں پہ حیر زاناں پدی کار کار پداں سو جے
 دئے۔ سہی ء سر پدے کنگ لوٹ ء پدا تو مروچی سک صاف ء سلہہ، پاک ء پڑ کہ
 تے گئے است من گشیں؟“

چارکی: من کجا میری کجا، حق نیں میر سہی بنت مناشہ ڈیہہ ء در کن انت۔
 مروچی موکل ء روچ انت اسکول بند انت من گشت ایشرا ترو تاب ء بریں زہگ ء
 وش بیت۔

”بیا باریں بابو ادا منی کش ء بہ نندتئی نام کئے انت؟“

”علی بخش واجہ“

”مرحبا۔۔۔ چہتمی جماعت ء وانگ ء تے باریں“

”ہشتی“

”ماشا اللہ ماشا اللہ۔۔۔ بزاں چارکی کٹ ات دگہ“

”منی چوں کٹ ات واجہ بگش باریں۔“

تئی زہگ اے عمر ء پہ حیرت سلامت ہشت ء وانگ ء انت تناو ہد ء کہ بیت بلوٹیت ء

سر بیت الم چار دہ ء شانزدہ در بارت شریں اگدہ تے گپت تئی کو پگ بیت۔

چارکی: واجہ ایشی در برگ ء اگدہ گرگ مناسدک ء نہ ایت ہشت ء وانیت۔

بگشے منی نام ء نبشتہ بکنت گڈ من زانیں اگدہ گپت۔

”ہشت ء وانیت تئی نام ء نبشتہ کنگ ء نرانت اے چونیں گپے۔۔۔؟“

”تو گشتے واجہ من غلط گشیں تئی دیم ء نشنگ جستے کن نا۔۔؟“

واجہ: چارکی مناتئی گپ باور انت مروچی ہما دور انت کہ وانگ ء در برگ دراہ
پوک انت نہ زہگ واننت ء نہ استاد وانین انت۔

چارکی: واجہ زہگ واننت بلتے وانینوک نیست۔ در حقیقت استاد ہما انت کہ سکیں
نا بود انت دگہ جاگہ ملازمت اش نہ رست وانگ ء زانگ ء گل ء دیم اش کرت استاد
بوتنت وت ریک نہ زانت زہگاں چے وانیت کن انت۔

”اے تئی راست انت پمیشا اے بند مروچاں منے سرا آہتگ یک نیمگے ء
وانگ جاہاں وتازی انت دومی نیمگ ء مروچاں زہگاں ء کوکار ء جگایانی تہا کش
کنگ ء ایرگیجگ بونگ ء انت۔ زہگ ناپوہ ناسر پد انت۔ وتی نیک ء بد ء سہی ء
سر پد نہ انت۔ ہرچوں کہ پنت ء فریب بنت ہما پیم ء کار مرز بنت برے گند مچکائی
انت، برے کوکار انت، برے جگ انت، پدا پلاں شہید ء روج انت، پلاں افسر ء
ایراد انت، پلاں مستر ء سوب ء مراگاہ انت ہے حالاں منے وانگ جاہان ء
بر باد کرتگ۔

چارکی: واجہ مستر میں سبب نابود، گا جاور ء با در زواریں جاور یگ انت کہ انوں
منے زہگ اینکس نابود ء نان زوال در آگے ء انت۔

واجہ: چارکی من گشیں نابودی ء نان زوالی منے ویتگ انت کہ ماہر چیز ء چم وت
گنداں پدا پاد ء پردیاں چماں نزکناں۔ دگہ اے وڑیں نگیگیں جاور ء گرو دار چوں نہ بوت۔
اودا چکاس ء گپ ء بچار، زہگان ء ہروڑیں موہ ء موکل دیگ ء انت۔ زہگ تیوگیں

سال ۽ ۽ ۽ لیب ۽ گوازی پھ کو کار ۽ جگا گوازین آنت۔ چکاس ۽ بان ۽ کاینٹ بند بخت
دری مردم اش نقل دینت چکاس ۽ در بر انت ده اش در برتگ، دوازدہ اش
در برتگ یا شانزدہ اش در برتگ وتی نام ۽ وتی پس ۽ نام ۽ نبشتہ کنگ ۽ نرانت۔
چارکی: ہاں واجہ اے کار پھ جھد ۽ جگانسری بیت جھد ۽ جگانسری کس نہ کنت۔
جریدگ خوری انت، جریدگ خوری بیدشیکن ۽ شیرمی ۽ دگہ چہ بوت کنت۔
پداکاینٹ وانگ جاہاں ملازم بنت ۽ استاد لگ انت۔ زہگاں چوں وانیننت کن
انت؟ کہ وت اش نہ وننگ کرد اش منے دیم ۽ انت۔

واجہ: حداشہ گرانیں اڑاند ۽ چکاساں مارا بہ رکائیت منے قوم ۽ زہگاں وتی ماتیں
گلزمین ۽ بودنا کی ۽ دیر وئی ۽ نیمگ ۽ دلگوش ۽ موہ ۽ بہ دنت، آمین۔

کو۔۔کو۔۔کو۔۔کو۔۔کو۔۔کو۔۔کو۔۔کو۔۔کو۔۔

جی پتی و شیں کو کو اوں شانتل
تو منا گجئے ترا نگ و عہدی

واجہ: مروچی پداوشیں زیمیل نے الہان کرتگ کشیں اشکنگ نے گپے و شیں
شیر کیں زانا۔۔؟

چارکی: وشیء حدابیاریت اگاں بحال نئے۔ اے زیمیل من ہماروچ و بال اتنگت
کہ گوستگیں پا گواجہ سہاک و دُردپیں بانک شہ تحت و بے بحت کرت پداومی
رنداں کہ نواز شریف شہ تحت و زبہر کنگ بوت پہ ناگتی و مروچی کہ لس گچین کاریاں
رندردپیں بانک یک گشتاں پداپہ شائستگی سوب مند بوتگ۔ تحت و نندیت۔

واجہ: دردپیں گودی اولی رند و سوب مند بوت تحت و نشت۔ پہ من و پرتو کجام
درور بوت۔ مئے کجام درد و دوا بوت کجام نمیرانیں کار پدئے اشت کہ مروچی تو پہ
زیمیل نے پہ ڈہل و چاپئے۔

اے گپ و من زانیں کہ پمن و پرتو ساری و کسی دل سہتگ و نہ دیم ترا
مئے نیمگ و کس میلاں بیت ماماں مانان من ایوک و وتی دل و پہ دپ و ش کنیں
بلئے واجہ یک گپے زانئے۔ ساری و دردپیں بانک و راپہ لچمی تحت و سراننگ و و
اوسی اڑاندانی نیمگ و دلگوش گور کنگ و و آیانی پہ سد و سارگیش و گیوار کنگ و
سرجمیں موہ دیگ نہ بوت۔

واجہ: موہ آراست بلئے شہ وتی مجازی و آئی موہ شہ وتی دست و گوازینت۔

انوکیں باسکانی گیشتری بہر نوکیں انت ہے نوکیں باسکاں مارتگ۔ کہ شہ مجازی
 ونا بودی ء اوسی اڑاند ء جبالانی بوج بوت نہ کنت۔ آیاں لجمی ء سدکی داتگ کہ پیش
 ء باسکانی وڑانہ بنت۔ اوس ء ہر اڑاند ء بوج درگیجگ بیت۔ اوس ء وشی ء وشالی
 ء نیمگ ء دل گوش گور کنگ بیت۔ اوس ء رادیم ترا گلگ ء گلگ شونی ء موہ دیگ
 نہ بیت۔ انوں ہما واجہ کہ سوب مند بو تگ انت گس گس ء روگ ء منت واری
 چست کنگ ء انت۔

تننگی نوک انت چو از مندگی در شان کنگ ء انت بلئے کہ جاہ مند بنت
 ہے پیم ء واستی ء از مندگی پیشد ار انت گڈ امن اش منیں۔

اے ہم تئی راست انت چارکی گش انت ”زاماس کہ نوک انت
 وسوگنوک انت“ کہن بوت جاگہ ء کتگ گپت تننگی مارا پہ دل بڈی ء ریہہ
 اش داستگ۔

چارکی: ما اوس چڑا صاف دل ء سادہاں پہ زوتی ریہہ ء کایاں۔ چرپیں گپاں
 باور کناں سدک باں کہ واجہ ہرچی گشیت راست گشیت ء انچو کنت۔ نزانان کہ
 دراہ مطلبی اش پیلو بوت مئے نیمگ ء نہ چار انت مئے پداں پہ کتگ جن انت۔
 ما اگاں وتی نیک ء بد بچارتیں ہمارتیں ما اینکس وار ء زیر بار نہ بوتان۔ حکومت ء
 نیمگ ء مئے پد منتگیں ڈیہہ ء دیم روی ء بودنا کی ء پہ لکھاں کلدار کیت۔ دراہ مئے تگار لاپ
 ء نہر کار ء بد و ابیں باسکانی لاپ ء انت۔ یا پداناز والیں افسرانی کیسگ ء انت۔

ہاں چارکی اگاں اے زر پہ دل سدک و بند ء بوج حرج کنگ بوتیناں مروچی مئے
 ڈیہہ سور ء نور ات مے پد منتگی دورات۔

چارکی: گش انت کہ گوشتگیں مد ء بی نیم بزاں بلوچ نمیران پاٹی ء مئے

ڈیہہ ۽ باسکاں وتی زر پہ سدکیں دیم روی و بودنا کی ۽ حرج کرتگ انت چے دروگ
چے راست۔

واجہ: راست چیر نہ بیت تئی وڑیں مردے اگاں سہی انت گڈا بزاں پہ دل بیت
نیم ۽ کار کرتگ۔ بی نیم ۽ ہر دکیں باسک وانندگ انت وتی ڈیہہ ۽ گہہ بودی ۽ دیم
روی ۽ گواہ اش گورانٹ۔ بلنے باز جا گہہ ۽ آیاں ہم گوں چم تہاری ۽ کار گپتگ۔
وتی منی اش دیم ۽ آرتگ۔ اولس ۽ اے گپ دیم ۽ آرتگ۔ آیاں مارتگ کہ شہ
ماخطا بوتگ منے مطلبی چاوشاں دروہ کرتگ اے وڑیں چاوشانی الم گردار بیت تانکہ
اولس ۽ گلگ شونی دور بیت۔

پہمیشی اے پدی بی نیم منے ڈیہہ ۽ گیش سوب مند بوتگ اول بی نیم ۽ دو
باسک اتاں نوں اے رندی چار بوتوں نوں باید انت کہ گوں زیات دلجمی ۽ گوں
ہب ۽ ہدوک ۽ بے موک ۽ ملام ۽ کار بکن انت تانکہ اولس بزانت۔ دیمترانی نیم ۽
تیوگیں نامینتگیں باسکاں سوب مند بکن انت۔

نہ ایوک ۽ چاردگی باسک بلکن یک بنجاہی باسک ۽ واجہ ڈاکٹریا سین
ہم تو سر پد نئے چوں چار کی؟

واجہ پہل کن من شموشکار بوتوں نوں بزاں نیم ۽ دوشش انت انگت کہ
پہ ڈیہہ ۽ دیمروی ۽ گہبودی ۽ کارمہ کننت گڈا منے حق اش بگیت۔

نوں شالہ پہ دل سدک کار کننت۔ اودا بنجاہی باسک واجہ یاسین ۽ اے
سدکی داتگ کہ لس اولسی اڑاندانی نیمگ ۽ پیلوی ۽ جہد ۽ کوششت کننت۔ اے لس
اولسی اڑاندکجام بوت انت۔۔۔

واجہ: چارکی تو توتہ را پہک جٹ جوڑ کر تگ۔ لس اولسی اڑ انداں نہ زانئے
چو کہ گروگ بزاں بجلی، دگ ۽ سڑک، وانگ ۽ زانگ، جان دراہی، آپ ۽ آپکاری
۽ ایندگہ۔۔۔

”نوں سر پد بوتوں منی واجہ“

”تو سر پدئے بلئے پاد۽ پردئے چارکی۔۔۔۔“

چومہ گش واجہ گڈ ۽ ٹیلی وژن ۽ نیارات واجہ یاسین ۽ اولس چمئے وش بہ کنت۔
چون چارکی زانادست کپتگ ٹیلی وژن کہ اے گپ ۽ جنئے ۽ پہ چارگ ۽
تکاسرئے۔۔۔

چارکی: واجہ من نامنی براس، ہمساہگ ۽ ہمراہ، بیتگ ۽ مردم منی ڈیہہ ۽ است کہ
بلوچستان ۽ ایندگہ کسان کسانیں میتگاں آہتگ سرانت ماتنگگی المی تئی واہگ پیلو
بیت دل ۽ مہ وراگاں پشت کپتے۔۔۔

”کدین؟“ آسک ۽ چین ۽ پیل ۽ راون ۽۔۔۔۔۔؟“

واجہ: ناچارکی شہیل ۽ شون ۽ شالہ بل کہ واجہ ڈاکڑتاں نہجاہ ۽ سر بیت وتی است ۽
بہ گپت وزیرے گزیرے جوڑ بیت۔

”مناصبر انت بلئے واجہ چو گو ستگیں باسک میر بیزن نیگ ۽ مروت پدا
دیم شہ ما بے حال مہ بیت۔“

واجہ: میر بیزن درآمدے ات آراگوں منی تئی گہہ ۽ نہہہ ۽ گیش ات واجہ ڈاکڑ
پہ جبر جاہ منندے مرگ ۽ درد ۽ گوں ما شریدار انت پہ وتی دل ۽ سچننت چوں بے
حال بیت۔

حدابکنت ہنچو بہ بیت مئے پد مننگی دور بہ بیت۔

شالہ تئی پد منگتی دور بیت چار کی زوت دور بیت دل ءمہ ور۔

گند واجہ چارو، حکومت ء واجکاراں وتی وعدہ کہ مچ ء رنگ ء لس گچین بنت

پیلو کرت۔

ہاں! چار کی اگاں راج ء تھا ہے وڑیں واجکارو دی بہ بنت تو راجی بد

بنگوج بنت ء راج یک نمیرا نیں زندے ء واہندے بیت۔

اگاں گوشدارایت، آئین۔

چون گندے پہ میر کماش سحاک ء واجہ۔۔۔۔؟

کماش سحاک سکیں زہر واریں مردے چارکی بزیگیں نواز بوٹڈک ء پہ دل

بڈء دات انت۔

”من گشت اے زہر وار ء گوں مہ جن اگاں زہر ء کپت گڈا پشت

چاریت نہ دیم۔

نواز شریف سحاک ء زاہ ء بد کرت۔ گناہ گار ات بلئے گل ء ایند گہ چے

گناہ یے کرت گئے کہ آئی راجی گل بنگوج کرت ء دورے دات چارکی۔۔۔۔؟

واجہ کماش ء گناہ ہمیش ات کہ آشر نہ بوت دورے نہ چارت آئی نواز

شریف ء چت بگل ء دات آئی وتی پاد میح کرت انت۔ یک یکے جہہ مند بوت پدا

آئی چیلینگ ء چگل دیگ باز گران انت۔ نواز شریف روٹگ ایر داتگ انت

لگت پتر وکائی ء کماش ء بنگج ء جاپ دات بردات، سوکی بوت، دلے کرت، ہنچو

آنکڑی نئے کرت سری میگ ء لگر تچیت لگاشیت۔ ہمیشکا گوستگیں مردان گشتگ

”سو جے مدئے کم ذات چون دانا شود“ گردن زندا استاد ء را کماش ء وتی رود ینتگیں

نواز شریف ء را کماش ء جند ء گردن ء دور دات۔

واجہ: نواز شریف ملامت انت بلئے دو سال ساری ہے کماش سحاک بانک

شہ تحت ء بے بخت کرت آئی گناہ چے ات؟ اودا ہم آئی تو جیلے دست ء داشت پدا

تو یک گپے زانئے مئے ملک ء بیر گیری ء چپ اولس انت گرو کار پد دیم ء نیاریت

نہ لوٹیت کہ امن ء ایمنی بہ بیت۔ وت واجہی بہ انت دیروئی ء بودنا کی بہ بیت ہر کس
 گشیت کہ ”منی مول مول بہ بیت پدا ہر کس بہ بیت آئی کار۔۔۔“

”بلئے چار کی اوس شہ نواز شریف ء کار پداں وش ء لچم انت آئی پہ چورہ ء
 جنوزام ”بیت المال“ پیچ کرت ہر کس ء راشپ ء شام رسگ ات وام ء شونکاری ء
 تہا نوکیں ہدوک ء پیدا کرتگ ات اے یک مزنیں سکین ء دلبدی ء اوس ء
 زند ء بود گہتری ء نیمگ ء میلان ات۔

واجہ: اے دراہ تئی گپ راست انت بلئے ”بیت المال“ ء مئے اوس ء راء گد ء
 پنڈوک جوڑ کرتگ ہر کس ء بگند، کاٹے دست ء انت پہ دکان ء شام ء زند، وام ء
 پشت ء سوت، موک ء ملام بیانی اے گپ ہما اوس ء بے لچ کن انت، بے ننگ
 کنت، بے تام کنت۔

چار کی: توسک دور چارے ہورت چارے۔۔۔ بگش واجہ سحاک ء مرد نامئے
 شیر وٹکے مزار شہ کجادر گیت آرت نواز شریف ء جاگہ ء بیت۔

واجہ نوکیں مرد ء نہ گشتے من ء نوکیں مرد ء اے گپ ء وشی انت۔ پھر گشیت من
 نواز شریف ء ڈولین مردم ء نہ اوں من بلوچ ء اوں پہ نام ء مرین من شالہ ملک
 ء جاور ء چوڈوک ء راست کنیں۔

چار کی: ہما گپ ء بجن بہ ٹہیت اے مرداریں نا پہکیں جاور گوں آئی نوں راست
 بیت؟ اے جاور ء آزمانی گزندے راست کنت دگہ گپے بلئے مردم ء دست ء
 راست نہ بیت حد اہمے دل ء بدنت۔

واجہ مرد بلوچے۔۔۔۔۔ پدا مزارے دا تگیں قول ء پیلو کنت شالہ بلئے
 روج ء دہ انت اے دہیں روج پہ بلوہالو گوزنت۔

”چونی ء باریں؟“

”کماش سحاک ء جار پرینت مچ ء رنگ ء نوکیں گچین کاری بنت۔ گچین کاری بوت انت واجہ ء بندک بڈ ء انت بزاں تا مچ ء رنگ ء آچے کرت کنت۔
واجہ: تنگہ مچ اوسپ (مچ گنش) انت یا۔۔۔ قسمت کہ رنگ بہ بیت۔
چارکی: گنش ء چلمی روچ ء رنگ انت کس گشیت تو مکران ء جاہ مندے نہئے“

واجہ: گوشدار ہر کس بیت۔ پہ بلوچ ء روچ نہ انت بلوچ ہما بد روچ انت ماگل باں کہ گچین کاری بنت مروچی شیر آتگ باندات مزار کیت ہر کس بیت ہر کس بروت، بلوچ چورہ ء چم چرپ نہ بنت۔

چارکی: تنگہ دگی گلانی پروشگ ء کش ء چیل انت باریں چون بیت۔
”دگی پرشنت شر، ماننت شر، باسک مئے کجام درد ء دوا آنت ماش ہما روچ ء گنداں کہ پہ ووٹ ء لوٹ ء مئے پل ء دپ ء اوشت آنت مول اش مول بوت مئے پل ء راہ ء نہ زانت۔“

چارکی: نواز شریف گشیت من سحاک ء سہریں کونٹ ء سر ء نادینت ”دل ء پہ واجہ ء بدی نیست“ درد پیشیں بانک ء دی نادینت چے مزگے دیست کہ کہیں نواز شریف ء گندایت انگت اوست ء پہ حد کن بہ نند۔۔۔ نوکیں گچین کاریاں پہ تیاری بہ کنت۔

وتی تالہ ء بہ چکاسیت من گشیں پمانی شر تر انت۔

”بیابہ نند پہ گیگ میر چارکی بدئے حالاں نیکیں“

”واجہ زانامن ءچہ ملک ء ڈیہہ کنگ لوٹئے نوں؟“

”تو چے کرتگ چارکی کہ شہ ملک ء ڈیہہ کنگ بئے گلزین حدائی انت“ -

چارکی: واجہ تو منا میر کرتگ ایندگہ میرانی زہرگ جہہ بجنٹ پہ منئے چارکی
چے پشت کپیت۔

”چارکی نوں کس نواب ء سردار نہ انت کس میر ء متبر نہ انت۔ ہر کس

شر پداریں شہری انت تو ہے شہر ء نندوک، جہہ مہ نند، اسپیت پوش، تئی میری ء
پرچہ زہر گرانٹ۔۔۔ پدا انوگیں لس گچین کاریاں اولس ء نوب، سردار، میر ء متبران ء
یکپارگی وئیل کرتگ۔

چارکی: تو چے گپ جنے منی واجہ، بختاور تو گشنئے چارکی ناوانندہ انت ناپوہ انت
ناسر پد انت دگنیا ء حال ء سہی نہ انت۔ بلئے من ترا گچین شہ منی ء تئی دگ ء نوابی،
سرداری، میری ء متبری پہ چوشی در نہ ایت۔ تانکہ یک مزینیں زمبرشتئے یک
مزینیں آشوپے چست نہ بیت۔

واجہ: چارکی آشوپ دیر انت آاتگ ہر کس ء دیستگ ء مارتگ۔

چارکی: واجہ تو ایوک ء مکران ء گپ ء جنئے بلئے من تیوگیں بلوچستان ء بابت
گشگ ء اول۔

”حد اتراپہ مراد کنت چار کی باریں بگش کجام نامی این نواب ء سردار میر ء متبر انوگیں گچین کاریاں سو بمند بو تگ انت کہ تو اینکس لیڑی لیڑی مے؟“۔

چار کی: تو مگش من بے ہوش اوں گپ ء دل ء داشت نہ کنیں زوت بیحال کنین مناسب مند بو تگیں نواب ء سردار، میر ء متبرانی نام چو آپ ء یات انت۔ گوشدار شہ درساں ساری نواب اکبر بگٹی، نواب ذوالفقار بگٹی، نواب عبدالرحیم شاہوانی، نواب جام یوسف، نواب زادہ سلیم بگٹی، نواب زادہ گزین مری، نواب زادہ چنگیز مری، نواب زادہ لشکری رینسانی، سردار یار محمد رند، سردار چاکر خان ڈوکی، سردار محمد حسین، سردار نواب خان، سردار صالح محمد بھوتانی، سردار ثنا اللہ زہری، سردار اسرار اللہ زہری، سردار اختر مینگل، سردار طاہر خان، نوبانی، میر عبدالنبی، میر ظفر اللہ جمالی، میر خان محمد جمالی، میر ظہور کھوسہ، میر طارق محمود کھیتر ان، میر عبدالکریم بزنجو، و ایندگہ بنجاہی باسک یازدہ انت۔ و ہدیگہ دگی چل دراہ بوت انت پنجاہ ء یک۔ اے حساب ء نیم ء گیش نواب، سردار، میر ء متبر بوت انت تو انگت گشتے اولس ء وسیل کرتگ انت۔

واجہ: چار کی شریں نام ء توارانی واہندیں نواب، سردار، میر ء متبر کہ اولس ء ویل کرت انت تو آیانی نام ترا بے حال انت پرچہ چشیں نام ء توارانی واہند کہ اولس ء ویل کرت انت کے انت باریں واجہ۔۔۔؟

خان قلات ء گہیں پنج شہزادہ محی الدین بلوچ، مینگل ء نہریں سردار مہر اللہ مینگل، محمد حسنی چاغی ء نامی این سردار ء بانک ء دست ء راست فتح محمد محمد حسنی، مزین نام ء تواریں میر بکہ بابائے استمان میر غوث بخش بزنجو ء لاڈپیں پنج میر بیزن ء میر حاصل، یک گہارزاتکے میر اسلم، نواب اسلم رینسانی، گچکی کہول ء دیگ منظور گچکی

امان اللہ گجلی، اسلم گجلی ء غلام رسول گجلی، رندانی کلات میر محمد علی رند، کوہ باطل ء پشت پنا میر حسین اشرف خاران دگ ء نمیر انیس میر عبدالکریم نوشیروانی، زامران ء مستریں اوس ء امیت میر محمد منشی، میر یوسف مگسی، میر علی محمد نوتیزی، سردار ولی محمد ریکی دگہ بازانت من کئی کئی نام ء بگریں چارکی راست گشے شہزادہ احمد علی۔

چارکی: منی حساب ء نیم نواب، سردار، میر ء مُتبر سو بمند بوتگ انت وہد یکہ تئی حساب ء نیم ء زیات ء باہ داتگ اگاں دراہ یکپارگی سو بمند بوتیناں۔ منے دگ ء ایوک ء نواب، سردار، میر ء معبترانی دیر سوات، اوس بیوس کجا بستیں۔

”سو بمند دراہ بوت انت۔ اگاں یکے دومی ء گوں دیم پہ دیم مہ بوتیں انت ہے یکے دومی ء دیم پہ دیمی ء یکے کہ کپت دومی پاد آتگ۔ تو گشت کہ اوسی باسک اے رندی دیم ء آہتگ انت آکے انت؟“

چو کہ یاسین، شیر جان، مالک، کچول، وحید، ملا عطا اللہ، پداشر بوت کہ منے اوسی باسکاں ء حداء زانت دات حکومت ء ہور بوت انت دگہ منے واستا حاک پہ سری ات چارکی نوں وزیر انت، گزیر انت وتی کپتگیں اوس ء دیر وئی وش وشالی ء کار کرت کن انت۔

واجہ: ہے شریں گپے بوت ہر کس باور کنت کہ باسک نہ ایوک ء وتی تگاری ء لوٹ انت بلکن زندمان ء بودنا کی ء ہم لوٹ انت وتی دگ ء کہ ایند گہ دیم ء شنگیں دمگانی رد ء آرگ ء اوشتر ینگ لوٹ انت حد بکنت وتی مول ء سو بمند بہ بنت۔ شالہ سو بمند بنت اگاں اوس ء دز کمکی کرت۔

اولس چوں دز کمکی نہ کننت و ہدیکہ بہ گنداننت کہ منے کٹ ۽ نپ انت۔
 ہرچ کار منے دیر وئی ۽ منے گزرانی پیلوی ۽ پہ بونگ ۽ انت۔

چو کہ تو دیست چار کی گوستگیں دور ۽ بیت نیم ۽ باسکاں مزن حب ۽ ہدو کے
 پیشداشت آوہدی حکومت ۽ ہور نہ اتاں۔ ہرنیمگ ۽ دست ۽ پاداش جت۔ اولسی
 گزر ۽ لوٹ اش پیلو کرت انت نوں کہ حکومت ۽ ہور انت۔ چون اولسی دیروی ۽
 پشت جن انت چو ہجر نہ بیت۔

پمشکا گشت کہ گوادر ۽ واجہ شیرجان ۽ بیلہ ۽ سردار بھوتانی ۽ وتی پائی ۽
 نیمگ ۽ نہہ کنگ ۽ ابید حکومت ۽ ہور بونگ ۽ لوٹ کرتگ ات آیاں زانت کہ مارا
 اولس ۽ گچین کرتگ پرے خاطر ۽ کہ ما اولس ۽ اڑاندانی بوج باں نوں کہ شہ حکومت ۽
 ڈن چے کرت کناں۔ باید انت حکومت آیاں ۽ ہور بونگ ۽ موہ ۽ بہ دنت۔ ہر کار پہ
 راہ بند ۽ ہر گپ پہ درچ اول آیاں نہ دیست کہ منے کٹ ۽ نپ ایوک ۽ گوں حکومت
 ۽ ہور بونگ ۽ بستگ نوں مار انت۔

چار کی: آیاں نوں کہ منتگ ۽ مار تگ انگت شر انت آیاں ۽ باید انت موہ
 دیگ بہ بیت۔

واجہ حکومت بزانت، حکومت ۽ اڑاند منے دعا ہمیش انت کہ سو بمند بوتگیں حکومت ۽
 ہوار باسکان ۽ حد اولس ۽ خدمت ۽ توفیق ۽ بہ دنت۔۔۔۔۔ آئین۔

دالے دالے، دالے دالے، دالے دالے

پہ حیر، چارکی، مروچی تو پہ شعرؔ باگل ءے پہ ڈہل ء چا پ چونیں جبرے۔۔۔۔؟

واجہ: نوں ابید شعرؔ باگل ء دگہ چے پشت کپتگ۔۔ چونیں گپ ء جنے تو چارکی پہ شعرؔ باگل ء کارشر بوتگ تننگی۔ کارمن زانیں شر نہ بنت بلے من وت دل ء وش کنیں۔

ہاں چارکی۔۔۔ ”دل ء را پہ واجہ ء بدی نیست“ پدا من زانین کہ تو چوسک وش ء وشال ء گل ء شات ء زانا تو اشکتگ کہ نواز شریف ء یک گشتاں پدا بندک بڈ ء بوت انت۔

چوں زانے واجہ، ”نواز شریف ء کار پد ہنچیں اتاں بندک ء بڈ ء بوت انت“۔ اول خانوادہ ء تیوگیں چاشک آرت وتی چپ ء چا گرد ء مچ کرت انت۔ پدا ہمائے کرت کہ وتی دل، چونہ زانتے، واجہ حدا بیر گیر انت، دوگشتاں ساری ء منا کپتگ ءے من نوں عبرت کنیں بد ء بدوا ہی ء یلہ دئیں۔

چارکی: تحت پہ بحت واجہ شریف گشیت من بحت ء واہندوں نوں من ء کئے سمرینت کنت گوشتگیں چکاس ء بسٹ بے حال بوت۔

واجہ: حدا مرزی بھٹو گشت ”منی کرشی سک محکم انت دیستے“ روچ رحمانی پاہو ء شت۔

چارکی: نواز شریف ءِ مستریں خطا اے بوت آئی ملک ءِ ننگ ءِ پہ دست دور
 دات۔ من تئی ہے گپ ءِ شر سر پد نہ بوت اوں واجہ؟ ”ہے کہ آئی ججان ءِ جیگ ءِ
 گپت ءِ کش کرت وتی دل ءِ تب ءِ کار بست وتی دل ءِ میل ءِ فریب کرت۔ حدانہ
 ترساں وتی نوکری ءِ ہاتر ءِ ہرچی آئی گشت منت ہما کرت۔

”زاناں، آیانی نوکری پیشاک ءِ بستگ ات شہ حدانہ ترست آں بلئے
 واجہ جی ہاں شہ سر ءِ گون انت۔“

چارکی: تو راست گشتے واجہ نواز شریف ءِ ججانی بے حرمت کنگ ہما و ہدان دیم ءِ
 اتنگ کہ واجہ ءِ چاوشان سپریم کورٹ ءِ سر ءِ یکپارگی ارش کرت ججان ءِ جیگان گپت۔
 آیانی پیچ درت انت بلئے بیچارگان ہج گشت نہ کرت آ کہ دبنگ ءِ ”مڑا ہدار اتاں
 آیاں نوکری لگت جت۔“

واجہ نواز شریف دیست کہ من ءِ ججانی بے حرمت کنگ ءِ ہج گزند نہ
 دات۔ گند تر شیکل بوت۔ دست ءِ پہ فوج ءِ جرنیل ءِ دور دات گواستگیں فوج ءِ شہ
 ڈگار ءِ تحت چپی کرت انت۔ اے پدی شہ آسمان ءِ نواز شریف ءِ سر ءِ کپ کرت
 اش کبیس اش کرت۔

چارکی: پیشی مردان گشتگ ”اللہ ءِ لٹ بے توار انت“ نواز شریف ءِ بد پیلی ءِ
 بدراہی ءِ مز آراست۔ مروچی بندی کانہ ءِ باہوٹ انت۔ پیشگ ءِ مکسکے چونڈ
 گا انت، باریں تنکد۔۔۔

واجہ: مردے دبنگیں وتارا در لگوشیت۔

چارکی: جند ءِ در لگوشیت رند ءِ چون کنت۔

”واجہ رند کے بوت؟“

”رند ہے فوج ء کماش، جرنیل پرویز دگہ کئے۔۔۔ اے پدی فوج سک
زبر انت واجہ شریف ء پونز ء ڈنڈ انت۔

اے ہم گوں آبا زیناں ماہے ء پد فوج ء کماش وتی زہراں وارت
واجہ شریف پداپہ درسو کیت۔

نوں حدا آ روچ ء میاریت گڈا بزاں اولس ء واسطہ مدامی تہاری ء
بدختی انت۔

من ء گپ ء گواہ بوت منی واجہ۔۔۔۔

واجہ: چوں گندے وتی نوکیں سروک ء؟

چارکی: حال ء تو بدئے کہ تو کنڈ گردے یے من وتی تنک ء تہاریں بانڈم ء تہا کپتگ اوں چے گندیں۔۔

واجہ: من گشیں سروک دبنگ انت، پہ گندگ ء گشیت من وار تگیں، بر تگیں، چیر داتگیں ء پاسکیں ہچ پشت نہ گجیں۔

چارکی: حیر گندیت، اولس ء تہا من ء ایمنی بیت سکین شریں گپے وتا تزی، زیات گشی ء حکومت ء سرء بے باوری دور بیت۔

”منی واجہ حد از انت تو کجا وتی مود اسپیت کرتگ انت اے دراہ گوات پل انت۔ لجم ایں ء سکیں دل بڈی نہ انت دپ ء دگر ء دل ء دگر، اگاں دپ ء دل یک بوتین تو مروچی مئے سرء اے بندنیا ہتگ ات۔

چارکی: من گشیں اے واجہ شہ آیاں نہ انت کہ دپ دگر ء دل دگر مروچی ایں باری ء سرء بیسہ بیت بل پہ گیگ نندیت۔

واجہ: پہ گیگ نندگ ء من کدی نیشت سال ئے بوت اے سال پہ بلو ہالو گوست گند ء نند پدا بند ء بوجی گپانی نوبت اے دگہ سال ئے جنت باریں پہ گیگ نندگ کدین کیت۔

چارکی: بند ء بوجی کار کردانی چار ء تپاس ء ہوردیروی ء بودنا کی کارانی سرء چم شانک الی انت نہ پدا ہما گو ستگیں بند مئے سرء کیت۔

واجہ: من گشیں اے دراہ ریہہ انت چم بند کنوکائی انت بنیاتی گپ
۽ پاشک نہ کنت۔

چارکی: تو جے گشے ہر کس کہ کیت پہ ردیگ ۽ ریہہ ۽ وت ڈوبار ۽ وتی سر ۽
زوریت۔ بلے من گشیں اے رند ۽ چوش نہ بیت۔ من جزم اوں کہ واجہ جرنیل ۽ اے
پدی یک ارادہ یے کرتگ کہ ملک ۽ شہ سل کاری ۽ شہ بدی بیرانی ۽ پہک کنت۔
اوس ۽ یک وژنا میں، وش ۽ وشالیں زند ۽ امن ۽ ایمنیں چا گردے ۽ واہند کنت۔
واجہ: تو ہرچی گشے بگش، بلے منی گپاں شری ۽ دل ۽ بدار پد امگش کہ چارکی
حشک ۽ بیتال کنت۔ پہ پوتاری ۽ سرے داتگ۔

چارکی: من اے گپ ۽ ہج بر نہ گشیں من زانین کہ تو بیتال ۽ ملنڈی مردے نئے
تو حقیں ۽ تچکیں گپ ۽ جنگ ۽ دپ ۽ نہ پلے بلے مد ۽ باری نہ اوشت انت پدا
دراہیناں یک لٹ ۽ سرمہ دے۔

واجہ: منی تئی آجوتی ۽ راپریں پنجاہ ۽ سے سال بوت اے درنیام ۽ اے چاری
فوجی حکومت انت ابید ایوب خان دگہ کس ۽ پہ ملک ۽ راج ۽ گہ نہہ ۽ ہج وڑیں کار
کردشون نہ داتگ۔ ہر کس آہتگ۔ وتی و ہد ۽ پہ ریہہ گوازینتگ۔ وتی چاشک ۽
شاوشانی تگار ۽ پر کرتگ انت۔ اوس تاں مروچی بلاہ زورانت۔

چارکی: ملک ۽ تہا سلیں دود بنگیج بوت۔ آئی بنگوچ کنگ سک گران انت واجہ
جرنیل وتی من ۽ مزن مسک جنگ انت۔ کہ من ہما وزیر ۽ گزیران کہ ملک اش
لٹگ بہ گرین لٹگ ایں مڈی ۽ پد ابیاریں بگند باریں سوب مند بیت نہ بیت۔

واجہ: اگاں واجہ جرنیل پہ دل سدک جہد بہ کنت الم سوب مند بیت۔ بلے من

گندیں آئی جہد دل پہک نہ انت ایوک ء بیری گیری انت آلوٹیت کہ نواز شریف ء بانک بے نظیر ء شہ نیما ء در کنت وتی کشک ء صاف کنت وتی جاگہ ء وش کنت۔
 چوہم بوت کنت بلئے چار کی نوں اولس چم پیچ انت سہی ء سر پد انت وتی گہہ نہہ ء وتی نپ ء نقصان ء گواہ ءے گورنت چوشی ء نیلیت ءے۔

چارکی: پرے اولس ء اینکس پہر مہ بنداے اولس اگاں چم پانچ بوتیں تو ملک ء تہا بد ء بیرانی نہ بوت گر ء دار ء راہ ء دگ ءے المی ودی بوت۔

واجہ: اگاں اولس ء تہا راجی زانت ودی کنگ بہ بوتیں تو بدی بیرانی پیچ ودی نہ بوت بلئے اداہر کس لوٹیت کہ مناملا بگش من ترا حاجی گچین۔ اولس ء جہند م سر، اولس بزانت کارے بزانت۔

چارکی: اگاں ہو رہو بچار ء تو راجی زانت ء ودی کنوک زانتکار انت، زانتکار نہ لوٹ انت کہ اولس سہی ء سر پد بہ بیت اگاں پوہ ء سر پد بوتوں۔ باندا ت آیانی جند ء را دست ء گٹ ء کس کنت۔ وتی حق ء لوٹ ء کن انت ملک ء دیروی ء بودنا کی ء نیمگ ء دلگوش گور کنگ ء در گت ء کو کار ء جگہ ء کن انت گڈ ء پ زانتکاراں چے پشت کپت۔

واجہ: وت شر تر زانے نوں بگش مردم کے راملامت کنت۔

”ملا مت من ء تو آں، واجہ کہ حشک ء جشاں وتی دل بند ء سوچاں۔

چارکی: مئے دل سچیت ہر دیں ماے جاوہر گندان مئے دل لہڑ کنت۔

واجہ: ”لوئی لہڑ کنت وتی لنٹاں سوچیت“ منی ء تی ہا مثال انت۔

”واجہ خدا مئے سر ء بزرگ کنت پہکیں جاوہرے ودی کنت۔

”السلام علیکم منی گہیں واجہ“

”علیکم السلام چارکی وش اتک۔“

”وشیانی منگیرء باتے منی واجہ۔“

چے حال، چے حوال، چے اشکنے، چے گندے باریں چارکی۔

چارکی: اشکنگی ء گندگی بازانت بلے مستریں حال مروچاں ہمیش انت کہ جرنیل ء نوکیں مکامے بناہ کرتگ۔

واجہ: چون، چون، چارکی تئی گوں جرنیل ء دشتی بدانت تو بیچارگ ء رامرگاں ٹو کو کرتگ۔ نیلے کہ شائستگیں گینے بہ کشیت۔

چارکی: واجہ من جرنیل ء بدء بدواہ نہ اوں بلے من گندیں کہ جرنیل ء سر پہ جاہکی داگ راہ ء رد بان انت الم منابد کیت منی دل چکی وارت۔ دپ نہ اوشیت گے در کیت تو منا جرنیل ء بدء بدواہ گشتے۔

واجہ: چارکی تچکیں تژون ء ایراد ہر کسی حق انت بلے بے مانا نیں شگان ء بیتال مردے جند ء سبک کنت۔

چارکی: واجہ تو مناشری ء سرازانے من بے مانا نیں شگان ء بیتال ء پروت شات نزانیں پدا حشک ء دومی ء پولنگ کنگ وشیں گے نہ انت۔

”باریں کجام مکام انت جرنیل ء کہ ترابد کیت چارکی اگاں تو بہ اشکنے توت گشنے
 واجہ جرنیل ء سر پہ ملنڈ داتگ۔

بلتے ہماگپ چے انت کہ تو اینکس لیڑی لیڑی یے۔

واجہ جرنیل گشیت ”من ڈیہی بنجاہاں حکومت دئیں تانکہ ملک ء تہاوت

واجہی بیت اولس وتی گہہ ء نہہ ء وت اگدہ دار بہ بیت یکے ء دومی ء سر ء تکہ مہ بیت۔
 ڈیہہ وتی دیروئی ء بودنا کی ء وت واہند جوڑ بنت۔ گچین کاری بنت ناظم ء نائب ناظم
 باسک نہ ایوک ء مردین بلکہ زالبول ہم پدا زالبول ء باسک مردنیانی سیک ء
 کساس۔۔۔

واجہ: اے وسک شریں گپے اگاں پہ دل چوبوت بزاں اولس وش ء وشحال بوت
 زالبول ء راجا گرد ء تہاوت کیشینتگیں حق دست کپت۔

بلتے واجہ نیلے کہ من گپ ء پیلہ کنیں۔۔۔۔۔ چارکی تئی گیانی تل ء توک ء حب ء
 ہدوک پیدا ورا انت اے واللہ۔۔

واجہ جرنیل گشیت ”ڈیہی ناظم ہندی حکومت ء پاگواچہ بیت ڈیہہ ء

تیوگیں سرکاری گلانی اگدہ دار ناظم ء دست ء چیر بنت گڑادلے دالے نہ انت۔
 ڈیہہ ء مستر چا کر بوت، ڈپٹی کمشنر، ڈاکٹر، انجینئر ء ایندگہ درائیں مزین مزین اگدہ
 دار بوت انت آئی دست ء چیر ء چا کر ہرچ گپ ء پونز کنت زہر گیت گڈا۔۔۔

واجہ: چارکی تو پہ دلے یا واجہ جرنیل ء کلاگ بندے۔۔۔۔۔

”خدا آروچ ء میاریت کہ من کلاگ بندیں جرنیل جار بادشاہی گشگ ء انت کہ من

وت واجہی آرگ ء اول۔ پدانوکیں گچین کاریانی راہ ء راہ بند گیشنگ بوتگ اولس ء را سوگہ کنگ بوتگ کہ ہر شہر ء یک کونسلی بیت۔

واجہ : کونسلی ساری ء ہست انت نوکیں گپ چے بوت کہ توسک تپریکہ ءے۔
 نوکیں گپ ایش انت کہ چیرمین ء بدل ناظم انت نائب ناظم پارسنگ نوزدہ باسک، دوازده مردین، شش زالبول، یک غیر مذہبی، ناظم ڈیہی کونسلی ء باسک بیت۔
 پدا ڈیہی کونسلی ء گچین کاری ء ڈیہی کونسلی ء وتی ناظم، نائب ناظم، زالبول پوریاگر ء غیر مذہبی باسک گچین کنگ بنت۔ ناظم پاگواہ انت و ہدیکہ دراہیں سرکاری گلانی ڈیہی اگدہ دارناظم ء ماتحت انت بگش ”بالگتر بورانی چراگ جاہ نہ بوت۔“

واجہ : اے چون بوت کنت؟ کہ ڈیہی سربراہیں اگدہ دارچا کری ماتحت بہ بنت۔
 چا کری پونز ء بالاگرت منی سر نہ کپیت واجہ جرنیل ضیا الحق ناظم صلات جوڑ کرت۔
 اولس ء رالٹ ء نمازی کنگ ء جہد کرتگ انجام تووت دیست نہ ایوک ء وتی سر ء بلاہے زرتاں دگہ سی ء پنچ نامداریں جرنیل ء گاڑی کنائیت۔ گوں وت ہواراے جرنیل ء ہم ہام کام دست ء گپتگ۔

چارکی : ہر کس کیت پہ گواہ ء گور ء اولس ء دوزواہ کس نہ انت۔ نوں تو پہ راہے منی
 وجاہ جرنیل ء باید انت عبرت بہ گتیں بلتے واجہ دست ء دیم ء شانگ ء انت۔

دیم ء شانگتیں دست یک روچے الم شلیت پدا پرشیت پہ بندورگ ء گور
 ء باہوٹ بیت۔ چارکی گڈی ہیٹ ڈے کار ء نہ ایت۔ خدائی روچاں بالہ کنت
 منی واجہ۔۔۔

چارکی تو مروچی سک ٹش پش ے۔

واجہ تو سہی نئے، باندات ووٹ اُنت من تیاری کرتگ۔

”زانا تو او میت وارے، تو منا حال نہ داتگ بلئے ووٹ باندات انت مروچی این تی ٹش یشی۔۔۔؟“

من کجا او میت واری کجا، منا کس وتی دنزاں نہ بارت گوں او میت وار واجہ کمال انت منی ہمسایگ صاف دل ے سادگیں مردے نیک نیت انت۔“
”تو بزاں کمال ے چاوش ے پمیشا چوٹش پش ے۔“

”واجہ حیر ے کار ے چاوشی میار نہ انت بلئے من ے گوں ہچیں کاراں گیش ہدوک نیست رہیں پہ سیل ے ندرگ ے کو کار ے دِروگ ے گوشدارگ ے۔۔۔۔!“

واجہ: چارکی، حُشکیں سیل ے ندرگ ے ترا چے رسیت تو وت امیت وار بوتنے ڈیہی کونسل ے باسکی ے گڈ ابزاں تو چارکی بنگ ے بروتی کرزت۔

چارکی: تو پرچہ منا پاسکنے، تو زانے کہ من ہے زُمبر شتی چست ے ایراں وتاراسک دورداریں پدانوکیں دور ے وتی پاک ے بدار بس۔۔

واجہ: چارکی ”آچ کپیت تر ے حُشک نزانت“ تو تنکدا ے زُمبر شت ے وتارادور دار ے ناگت تہا کپے گوں۔

”بلئے واجہ نون روچ شہ روچ ے بدتر بوان انت منی وڑیں بے ہوش، ناپوہ، ناسر پد۔۔۔۔۔“

”اڑے چارکی تو کدے کمال نبئے حر ے سواری ے نزانت، نامے کمال انت ے وت

بے کمال انت۔“

چارکی: واجہ ”بینگ ہمائی انت کاسکے گون انت“ کمال کاسگ ء و ہند انت۔

واجہ: چارکی ہماگپ ء بجن کہ بہ ٹہیت کجا کمال ء کجا اے بلائیں اگدہ ء ڈبہ،

کمال ایشر اچوں زرت کنت۔

چارکی: واجہ اے کجام ڈبہ انت کمالے زرت نہ کنت پیشی مرداں گشتگ

”ظیرہ وتی بارء وت بارت، واجہ جی ء جان ء گون انت۔“

واجہ: من گچین تئی تل ء تو کی گپ منی مگز ء نہ نند انت تو ہنچیں گپ بجن کہ من

سر پدی بہ بیں بختاور۔

چارکی: منی گپ تچک انت تو سر پدے بلے پادے پردے کمال نہ وت اوشتا تگ

نہ اوشتگ ء زانت کمال ء بچ پاٹی ء کار مستر انت کمال نام ء توار ء واہند انت۔

واجہ: کمال ء بچ سرکاری اگدہ دار انت چے پیم پاٹی ء کار مستر بوت،

منی سر نہ کپیت۔

”مروچاں حرّی ء گوکی انت، منی واجہ سرکار پاٹی ء درگوش انت سرکار گپ جنت

باریں پاٹی ء زارک ء کاریت نا۔“

”بلے گچین کاری ء سروک جج انت، جج شاہ انت، کئے من ایت، کہ منی پاٹی ء

اگدہ داراں کہ جج آرا گچین کاری ء درکنت ہر کس گشیت ”من آزات او میت

وارے اوں۔

”سرکاری چارو کجا انت۔“

”تو چاروانی گپ ء جنے مروچی ہر کس لاپ ء غلام انت دست ء پیشدار بس، ہرچی

تئی مول انت ہما بیت۔“

واجہ: چار کی ہمیش ء ماچو بد حال ایں۔

چار کی: جرنیل گشیت بد حالی زوت دور کیت پدا وش ء شالی اے چون باریں۔

جرنیل گشیت، اول ء دو حکومت بوتگ انت بنجاہی ء دگی بنجاہ گہہ ء نہہ ء واہند بوتگ دوگ ء بنجاہ ء جم چارتگ انت کدیں دست ء شہاریت نوں بنجاہی دگی ء ابید ڈیہی حکومت۔

”گدا وہد یکہ دگی چمد ارات نوں ڈیہی کجام سوب ء کنت جرنیل ء گپتار ء ہرچی ڈیہی حکومت ء دست ء بیت وت بہ کٹیت۔ وت بہ وارت بزاں ڈیہی حکومت وت واجہ بوت۔“

واجہ: چار کی، جرنیل ہما گپ ء بہ جنت کہ بہ ٹہیت دگی حکومت تننگہ پہ ناکا میں دلے وتی پادانی سر ء اوشنگ ء نہ زانت نوں ڈیہی دگہ مکام تے جرنیل ء در گپیت جرنیل نہ لوٹیت کہ اولس امن ء ایمن بہ بیت جرنیل ء الگوت ء زمرہ شت ء وش کیت۔

”منی واجہ جرنیل گشت الگوت کہ چست بیت مناموہ رسیت من وتی مول ء مول کنیں۔“

واجہ: آئی مدگ ساری ء گز ء انت ہرچی آئی دل لوٹیت کنگ ء انت واجہ جرنیل لوٹیت کہ من بنکی و ابابنی صدر (پاگواہ) بیں تنکہ ڈیہہ ء تہا ڈاہ مہ بیت من چون ابابنی پاگواہ بوت کنیں۔

حد آئی مول ء مول کن اولس ء بلیت کہ وتی جاگہ ء ایمن انت حد منی ء تئی دل ء حالاں زانت بلتے بیت ہما کہ حدوت بہ لوٹیت۔

”اڑے چار کی تو چوہیسک ۽ ہنپانے نہ سلائے نہ علیکے؟“

چار کی: واجہ منی سرء ڈاہے کپتنگ کہ من اینکس بیسک ۽ ہنپان اوں۔ تو بگش من ۽ توان ۽ طاقتے است انت کہ ڈہ ۽ دیم ۽ بداریں۔۔۔؟

”زانانا تو ٹاہے جنگ کہ ڈاہ تئی سرء کپتنگ دگہ حُشک ۽ چون ڈاہ سرء کپیت۔

چار کی: واجہ من کجا ۽ ٹاہ کجا تل ۽ دیگ انت بس“

واجہ: چار کی بے گناہ کس کس ۽ راتل ۽ نہ دنت، زلور گپے است انت پرچہ چیر دیئے۔

چار کی: تو اے اشکنگ گور ۽ حکومت ات موٹل ۽ لاری نیست ات روآ ۽ وسیلہ حرء

اشتر ات انت۔ انگریز ۽ وتی روآ گزر پہ بیگا ر پیلو کرت انت۔ اولس ۽ حرء اشترانی

بیگا ر ۽ پہ گزیر داشتگ، گزیراں وتی دل ۽ من کرت کس ۽ راساہ کشگ ۽ داوہ کنگ ۽

وش ۽ طاقت نہ ات۔ بیگا ر پدا حُشک ۽ نہ کراء باڑا، ایوک ۽ اولاک ۽ بلکن مردے

ہم کسہ کن انت یک روچے اشترے بیگا ر ات روباہ ۽ اشکت ترنجان نئے بست

دیم پہ ہمیشاں یکے ۽ دیست مانترے کرت ملا چونیں ڈاہے تو چوش۔۔۔ جست ۽ مکن

ملا روباہ ۽ گشت ”شہر ۽ اشتر ۽ بیگا ر انت مرد ۽ گشت تو زانا اشترے ۽ کہ چوش

تپر کہ نئے روباہ ۽ گشت ”مروچی زانت ۽ زانگ شنگ منا اشترے لیک انت

چیلک ء گٹ ء دینت کش کن اُنت کہ تو اشترے جڑے نئے۔

کلات ء بندگ ء پہ عوام ء بیگا رء وہداں یک مردے براہیم ء وہدے
گرونا کیں گریز ء جان دراجان ء کش کرت گر ء سر کرت مردم اے ظلم ء زورا کیانی
گپاں اشکنت جان ء پُٹ پادکایت مروچی ہم روچ انت کہ تحصیلدار ء رادفتر ء تہا
پاٹی ء بچکان پہ شہمات زرت دست گوں پاٹی ء باسک ء بچکان نہ روت منی وڑیں
بے گناہ ء بے فسادیں گر انت تہا بند کن انت اے ڈا ہے نہ انت چے انت؟
اگاں من تہا بوتوں من بہ سڑیں منادر کنوک نہ بیت منی واجہ۔ تحصیلدار ء چیرا سی،
چوکیدار، فوج ء پولوس اوشتا تگ چارگ ات انت۔

واجہ: چارکی واجہ مئے مستر درست لاپ ء غلام انت وت گرنت وت ورنٹ
فوج ء پولوس ء بلاہ، راست گشی دگہ یک ہنچیں کارے بوتگ کہ گوش مہ اشکنت۔
”آچے انت باریں چارکی؟“

زیکیں گپ انت ہے لاپ جستگیں پولوس ء مستر ء بازار ء نیامجی ء یک
ورنائے کپتنگ پہ مشٹ ء لگت، وش قابو کرتگ، سرکاری گوردی درتگ، کشتگ
دوردا تگ۔ پولوس ء مردم اوشتا تگ انت یکے ء پیسگ نہ کرتگ تو انگت گشتے کہ
فوج ء پولوس۔۔۔!

چارکی وہدے کہ لاپ ء توجیل ء پہ مستر شہ ننگ ء میار ء سرگوستگ انت دگہ چے
پشت کپتنگ۔

منی واجہ پیشی مرداں گشتگ ”اول ترس ۽ خدا، دومی ننگ ۽ دگنیا، موک ۽
ملا ملٹ ۽ پل کشت ۽ کشار اودگہ ہچیں سلاکاریانی سبب ۽ ترس ۽ خداشہ اولس ۽ دلاں
بسٹ در کپتنگ۔

وہد یکہ ترس ۽ خدا نہ بوت گڈاننگ ۽ دگنیا ۽ کے ماریت۔

”واجہ من سلام دات بلکیس شما بگوش ات من سلام ءہی حال بوت اوں“۔

واجہ: چارکی من وعلیک کرت بلئے تو وتی بے حالی ء گپ ء مجن پریشی تو وتی ملامتی ء دور کرت نہ کنئے ترا یات انت یک روچے تو سک ٹش پش اتے من ترا جست کرت کہ مہم ء دلمانگی ء دارے، تو گشت باندا اوٹ انت کمال اومیت وار انت، پہ سیل ء ندرگ ء روگ ء اوں، من گشت انجام ء سہی کن آروچ ء راماہے ء گیش بوت تنگہ تو نام نہ گپت کمال کپت یا پادا تک؟

چارکی: بیشک، من ادا سک ملامت اوں پہ حیر واجہ کمال پہ دل کٹ ات۔ وتی کونسل ء بنگ ء بروتیں باسک انت پہ حیر ء سلامت پاگ ء بلئے آزمان ء انت۔

”شمئے ناظم چارکی، باریں؟“

دگہ کئے بیت منی واجہ چا کر انت۔۔۔۔۔!

”بلئے چا کر ٹریں مردے تو پرچہ پہ زہر کنی نام ء یے گئے۔“

”من زہرگ بہ ترکیت اگاں پہ واجہ چا کر زہر کن ہیں من وسک وش اوں میر چا کری ء وٹریں وانندہ، سہی ء سر پدیں مردے منئے ناظم انت منئے سروک انت منئے اڑ ء ججالانی پہ زوتی ء پہ آسودگی بوج کنت مادگہ چے لوٹاں۔

وہدے کہ تو زانے تئی ڈیہہ ء اولس زانت کہ میر چا کر بڑیں مردے، ڈیہہ ء بودنا کی ء دیر وئی ء حب ء داریت دومی نیمگ ء سہی ء سر پدیں مردے وانندہ پیئے

قلم ۽ واہند انت ڈیہہ ۽ اڙندانی بوج ۽ کرت کنت، گڈ اما پرچہ بگوشاں کہ حکومت ۽
ڈیہی کونسل وت واجہ کرت ناراه، ناراہند انت۔

حکومت ٻچ نا جاہ، ناراہند نہ انت، پدا حکومت ۽ من ۽ منشا ہمیش
انت۔ کہ اوس گیش وش ۽ وشحال بیت بزرگی، چمداری ۽ نزوری گم ۽ گار بیت۔

چارکی: یک گپے من جنین بزرگی گار بیت نزوری ساری ۽ گار بوتگ بلئے چمداری
ٻچ گار بوت نہ بیت۔

چوں باریں چارکی؟

”آچوش کہ ملک ۽ تہا موک ۽ ملام ۽ ہنچو جاگہ کرتگ کہ ایشی گوجگ ۽ دو
ردیگ سک گران انت ایوک ۽ جرنیل نادگہ دو جرنیل گوں وت ہوار کنت۔ اے
نالت شہ ملک ۽ در نہ ایت اوتا نہ اے نالت در نیا ہتگ وش ۽ وشحالی نہ ایت بزرگی ۽
چمداری گار نہ بیت۔

”چارکی پہ منی ۽ تئی بیتال ۽ چے بیت۔ ماگشتگ اے جرنیل آہتگ ایشی
گوستگیں پنجاہ سال ۽ چاگرد چم وت دیستگ ہر گپے کتگ شری ۽ پوہ ۽ سر پدا انت
زلور ہے سلین رواج ۽ بنگوج کنت۔ شہ قوم ۽ پیشانی ۽ موک ۽ لیگار ۽ شودیت بلئے
موک ۽ ملام ۽ ہنچو روتگ جتگ اے گوجگ ۽ در کنگ نوں ٻچ بوت نہ کنت۔

چارکی: دگر ۽ بل زکات ۽ یات کن، کہ من ۽ تو گندیں پہ چورہ ۽ جنوز اماں انت بلئے
زکات ۽ ڈیہی مستر شہ چورہ ۽ جنوز ماں تمہ دار انت وتی بہر ۽ کرت تو بہ خدا تو بہ انگت
گشنت ہور نہ بیت ڈکال انت مال ۽ دلوت مرت انت اے پی میں جاو ۽ حد اچوں
ہور کنت ہاں ہور بیت۔۔۔۔۔ گوات ۽ آج ۽ ابید۔۔۔۔۔

واجه: سرکار ڈکال ء توجیل ء گلاش اِنْت دان بہر کنگ ء اِنْت شکر، روغن ء
ایندگہ وردن۔۔

دومی نیمگ ء زمینداراں ء وام دیگ بیت تانکہ کہن ء کور جوانی کارکن
اِنْت آپ ء برجاہ کن اِنْت بلکیں حکومت ء ءوت کہن ء کور جوانی کار دست ء گپتگ۔
چارکی: واجہ اے دراہ ہنر اِنْت اولس ء چم بندوک کنگ بوہگ ء اِنْت وتی مول
مول کنگ بوہگ ء اِنْت۔

واجه: تو یک نیمگے وش نئے زانے گین سار تے کشگ تو بگش چون بہ بیت کہ
تئی دل ساسار گیت۔۔۔

منی دل ہما و ہداں ساسار گیت کہ ملک ء تہا موک ء ملام لٹ ء پیل کشت ء
کشار ء ایندگہ بدی بیرانی بنگلوج بنت۔
”گڑا بہ نند پہ حد اہوراں“

”سلام علیکم منی واجہ“

علیکم سلام چارکی ہزار مرادیں ”گوں نوک ء نوک سریں گالاں گوں وش ء
 وش دلیں حالاں گوں نیک ء نوبتیں پالاں۔“

چارکی: واجہ نوک تریں حال ء گوشدار واجہ جرنیل ء یک نوکیں مکامے درگیجگ
 جارجتگ۔

”چون باریں۔۔۔“

”پاری واجہ جرنیل ء بزگیں کماش واجہ تگارلاپ ء گوں بڈے ریش ء
 جیگ ء گپت شہ ماڑی ء درکرت موک کرت رہادگ کرت وت پہ زور ء تحت ء
 نشت اولس ء پیسگگ نہ کرت نوں گشیت من ات نہ من ات من زینب اول من
 وتی پنج ء دو برس لونک کنیں۔“

واجہ: چارکی پنج ء دو برس لونکی ء من ء توچم وت دیستگ، واجہ جرنیل یک
 گشتاں سالونک بوت کہ پہ زور وت تحت ء واہندے بوت۔ دومی سالونکی کجام
 انت باریں۔۔۔؟

چارکی: من نزائیں کہ توپرچہ وتاراچو یک کردارے پداگشتے چارکی تل ء توکی
 گپاں من سرپد نہ ہیں دومی سالونکی واجہ ریفرنڈم انت نوں سرپد بوتے۔۔۔!
 ”اے ریفرنڈم چے بلائے بوت کہ بناہ بوت؟“

واجہ: ہر کجام فوجی حکومت کیت بے پنگان نہ انت ایوب خان ڈیہی کلگی نظام
 بنگلج کرت یحییٰ خان پاکستان ۽ پروشگ ۽ اگدہ دار بوت ضیا الحق وتی من ۽ شریعتی
 نظام پجا آروک کرت کہ ملک ۽ تہاسل کاری بد ۽ میرانی ذرورانت نوتی پا گواجہ
 گشیت آدراہ بے نہ انت من وتارادگہ پنچ سال انگت پا گواجہ نامیں بزاں اوام ۽ دگہ
 پنچ سال ۽ واسطہ گچین کنت۔

ساری ۽ جرنیل ۽ بزرگیں تگار لاپ ۽ بندک بڈ ۽ دات وت تحت ۽ نشت
 نول لوٹیت کہ پہ لچھی ۽ بہ نندیں کس مناسرینت مہ کنت۔
 چارکی: آرا کے سرینت منے ملک ۽ اولس ۽ رائینکس گشاد است کہ دیم ۽ دریت
 ہرچی کنت بکنت کس آراجست کرت نہ کنت۔
 بلے چارکی اے پیمیں گوکی تنکد۔۔۔۔

منکہ منی ۽ تئی چم پانچ انت واجہ منے چم نز بوت انت حر اپس بیت ۽ اپس
 حر گڈ ۽ بزاں؟ گلز مین ۽ ہج نہ منت۔

آروچ ۽ خدامیاریت چارکی گلز مین مات انت مات پنچ سارت انت پہ
 گین سارت ۽ مہ ٹس ایت۔

چارکی: ”مدگ ۽ نشانی پرک انت“ جرنیل ۽ مکام ہے گواہی ۽ دینت کہ ڈاہ ۽
 من ۽ تو داشت نہ کناں۔

واجہ ڈاہ ۽ خدامیاریت ڈاہ ۽ پد پہ بربادی انت۔

واجہ تو سہی بوتے

جی انت باریں چارکی تو چو ہدونا کئے نہ سلام نہ دعا ٹھہک پہ سر پد

کنگے۔۔۔۔!

چارکی: منا پہل کن اے ہنچیں وشیء حالے کہ من چہ سلامء دعا بے حال بوتوں۔

واجہ: حد امدام وشیء بیاریت۔ منے ملکء اولس پہ وشیء حوالء شہ کلاگان
مستاگ گرنٹ چارکی۔

چارکی: وشین حوال ہمیش انت واجہ جرنیلء دیے ماہ اکتوبرء دہ تاریخء لس گچین
کاریء جار جنگ۔

”گندے نا واجہ جرنیلء وتی قرار مراد کرت اولس دگہ دگہ چے لوٹیت وتی
دلء تبء وتی باسکاں دیمء بیاریت ہروڑء کہ لوٹیت وتی وشالیء ہودنا کیء اگدہ
دار بیت باسک الم چار دہ پاس بیت تماہ دار دراز بہر انت۔

واجہ اولس یک نمیر انیں وشیء وشالیء واہگد ار انت بلتے باسک ایوک
ء وشالیء مستاگء گچین کاریء و ہداں جارء چہال مچیء میڑ پانی تہا پیش دار
انت۔ و ہدیکہ سو بمند بوتال کس اش گواہ نہ دنت۔ البتہ چار دہ پاسء شرط نوکیں
باسک کابنت چارکی باید انت چومہ بیت اولسء شہ تماہ دارء تگار لاپیں باسکانی ہچیں
کار پدانی سببء مز نیں ٹاہء جنجالء گوں دچار کپگء موہ سگ اتگ نوکیں باسک
بمار انتء اے وڑیں موہء مدء ودی بونگ میلنت تانکہ دی متر باسک شہ اولسء

وتی گچین کاری ء مزء چست کن انت۔

چارکی: واجہ باسک گشت حُشکے دم ء را۔۔۔۔

اے پدی ما اوس ء را ریہہ دات سو بسند بوتان مئے مول انت کہ

بزانت دیمتر امارا چشیں موہ دست کپیت نہ کپیت پرچکہ وتی مول ء مہ کناں۔

واجہ: ہچیں دروہاں اوس ء شہ باسکاں شزاری کرتگ اوس شہ چشیں باسکان

سنگ جنت سرا ایر داریت اوہے اٹکل اوسی یک جہتی ء تک ء دلیل ء تاوان ء

بنیات زانگ بنت ملک ء تہا قوم ء تہا اوس اوس ء تہا و تازی ودی بیت۔ دیروی ء

نابودنا کی ء بدل ء ہر کس وتی جند وتی ٹک ء وتی بولک ء دیروی ء بودنا کی ء نیمگ ء

زیات دلگوش بیت اوس گزراں نہ ماریت اے پدی چونہ بیت بلکن۔

واجہ صاف ء سلہیں گچین کاری کج انت جرنیل ء وتی گل گوات داتگ

انت گشگ ہمیش انت مسلم لیگ (ق) ء بگل ء جنگ وت ء راجاہ منند کنگ

لوٹیت وتی دل ء تب ء۔۔۔۔ خدا بکن چومہ بیت چارکی من ء تو ہماں واجہ۔۔۔۔۔

بیاچار کی باریں چوں کرت تو گوں وتی گچین کاریاں کئے کٹ ات کے بادات۔

واجہ گچین کاری کج انت حُشکیں بٹال انت، لٹ ء کٹ ات سٹ ء
بادات ء ہے گپ من ساری ء گشت۔

گندے چار کی تو آ تک ءے گوں وتی تل ء تو کی ہنراں ہنچیں گپ ء نہ
جنے من سر پدیں لٹ کئے انت، سٹ کئے بوت؟

بختا ورتی سر گرسٹہ گوں ہے چست ء ایراں تو اوں نز آنے، لٹ کئے انت
ء سٹ کئے انت ایوک ء من ء ڈ و بارے یا چکا سے، باریں چار کی چے کچ ء انت
واجہ: چار کی حد از انت کہ من ہے لٹ ء سٹاں سر پد نہ اوں۔

چار کی: لٹ باز انت، دست لٹ، رمگ لٹ، سر لٹ، زوراک تریں دست لٹ
انت، ہر کسی وس ء بوت بزاں کٹ ات انوں واجہ جرنیل ء دست ء انت چون نہ
کٹ ایت بگش۔۔

چو بگش چار کی بلے تئی گوں جرنیل ء دشتی بدانت من نہ زانیں تئی ء جرنیل ء
کندشتی چے انت تو پہ جرنیل ء اینکس دنناں درشتے تئی چماں چوسر دے سبک انت
منی ء جرنیل ء کندشتی ہے یکین انت کہ واجہ ہر کار ء وتی جنء تب ء واہگ ء جہ
کش کنگ لوٹیت۔ ہے گچ جائیلی پرانی نام ء شر نہ انت۔ بلکن یک زاہ ءے
اجا بے، باید ہمیش انت واجہ دور چاری بہ کنت مو ء مو لم ء بہ تکیت کار ء کار ء رد ء
گیوار بہ کنت۔

”تو چے گشتے چار کی جرنیل گندگ کنگ ء انت۔۔۔؟“

چارکی: شریء ہرکس ساڑا بیت تو بگش انوں کے انت شے گپء وش انت
 گچین کاریانی جارء و ہداں واجہ جرنیلء گشت من شا بے اوں۔ گچین کاری بے
 پولنگ بنت بلتے نوں یک پاٹیء چتء بگلء آئے گپتگ۔ ہج انت زلور سو بمند بہ
 بیت حکومتء واجہ بیت۔

واجہ: مروچی ایں دورء کے شہ کئی کار پداں وش انت ہرکس گشیت منی اڑء
 بو جے دوئی جہندم سر، پمیشا واجہ جرنیل دگرے رمانشتء نہ روت۔ ہمانی کنت
 وتی دلے پرمانیت کسے وش بیت شرز ہر بیت شر۔

چارکی: چونہ انت چوکہ جرنیلء دلء داشتگ گوستگیں مرداں ہرچی کرت مزاش
 دیست واجہ جرنیل کنت ہم مزء گندیت اے گپء تو شرزانے کہ گواستگینانی
 پداں مروچی اولس پہ کتگ جنت تو چے گشتے واجہ جرنیل دروشم بیت۔

من زانیں دروشم نہ بیت چارکی بلتے ہما کار پدء خدا بندء ہد پہ کتگ جنگ بنت
 کہ ناراہند بیت، نادود بیت، بے قانود بیت واجہ جرنیل کجام ناراہندی نادودیء بے
 قانودی کنگ انت کہ تو ءتئی اولس چوہز انز گپتگء پاداں پہ کتگ جنگء لا نچتگے۔

چارکی: منء گوں لس اولسء مہ لیک، اولس زانت، اولسء کار من وتی جندء
 ذروراں ہرچی منی چم گنداں من الم ڈو باریں، جرنیلء وتء پہ گو جمیں پا گوا جہ جوڑ
 کنائینگ بے قانودی نہ انت قانودء تہا وتی واہگء ردء سدلی آرگ ناراہند نہ

انت گچین کاریاں پہ وت یک پاٹیء بگلء چنگ نادودی نہ انت؟
 واجہ: تو مروچی سک بڑ انز گپتگء یک نیمگء تو وتء اولسی باسک گشتے
 دوئی نیمگء گوں اولسء ہوار بونگء روادار نئے، اے دوتلء دو پوستی نہ انت
 چے انت؟

چارکی: من ترا ہمیش گشتگ من نہ اولس ء باسک اول نہ کماش اول من درنیا محی ء شا بے اول من شریں کار پداں سهر اکنیں سل ء نار اہندی ء بدی ء بیرانی ء ڈو باریں اگاں منی اے گپ دول ء دو پوستی انت من بے میاروں۔

”حد اتر اپرے روچان کنت چارکی من کشیں تو شر ء گندگ ء تپاس ء کنے پدا حقین ء تحکیں گپ ء جنے پہ مراد بے حق نہ وار بیت نہ گار بیت واجه حق پیروزہ نہ انت الم گار بیت۔“

شر چارکی نوں برو پہ لٹ ء کٹ۔۔۔۔

چارکی: بلتے لٹ ء کٹ ء دیم ء برزیں گٹے ودی انت ہمے گٹ ء ہٹ کنگ پہ لٹ ء سک گران انت اگاں لٹ ء ہمے گٹ ء را پہ سبک ء آسانی ہٹ کرت پشت ء پچیں پٹ انت گڈ ابراں دلمی کٹ انت۔

واجه: چارکی تو گوں وتی ہنچیں تل ء تو کی گپاں منی سر ء پہ گٹے دور دئے۔ ہر وہد منا چکاس ء دور دئے لٹ ، سٹ ، کٹ ، گٹ ، ہٹ ء پٹاں تو چون در گچ ء ء کارے۔

چارکی: واجه نوں جرنیل ء سرگوں مٹ ء کپتگ ، جرنیل ء من ہمیش انت کہ من ابید گٹ ء ہٹ کنیں تحکیں پٹ ء ملان رنیں باج بریں ، سو بمند ہیں بلتے گٹ ء گپت پہ ناگتی نوں دگہ پنگان ء دست ء گپت۔

واجه: جرنیل ء ساری ء پنگان کجام انت کہ نوں دگہ پنگان ء در گچ ایت۔

چارکی: یک پنگانے بہ بیت کہ من کسہ ء بکنیں اول ء جرنیل ء اوسی کوہ جسمیں ء پشت ء وترادگہ پنچ سال ء پا گوا جہ نامینت۔ وہدیکہ سیاسی پاٹی اے گپ ء نہ من انت دومی جرنیل ء پنگان ملک ء تانود ء تہاوتی کٹ ء نپ ء در گت ء مزنیں بدلی سدلی انت۔

اولی پائی شہ اے گپ ۽ ہم ناوش اَنت۔ برانز کپتنگ اَنت پہ موہ ۽ موقع ۽ نشنگ
اَنت نون موہ اش دست کپتنگ وتی مول ۽ مول کنگ ۽ ۽۔

چارکی: ”تو دل ۽ پہ دپ وش کنئے“ منی اینکس گٹ ۽ ہٹ ۽ سر پد نہ بوتے
جرنیل ۽ پائی ۽ کپتنگین ووٹ پیلوی ووٹانی سیک نہ اَنت چون باجے برت کنت
چون حکومت جوڑ کرت کنت ایندگہ پائیاں گوں وت او ار کنگ ۽ چمد ار اَنت۔
واجہ: ایندگہ کجام پائی اَنت کہ جرنیل ۽ پائی ۽ دیم ۽ گٹ اَنت مزن کساس ۽
ووٹ اش کپتنگ۔

چارکی: واجہ پی پی، ملا و ایندگہ بلئے مستریں گٹ پی پی اَنت کہ پہ جرنیل ۽ حوناں
ٹننگ اَنت دو می نیمگ ۽ ملا بش بش ورت۔ دنان درشت۔ چیا کہ جرنیل ۽
امریکہ ۽ گوں ہمکاری کرت افغانستان ۽ طالبان ۽ کوشارینت۔ طالبان ۽ تحت چپی
کرت نہ اے ہر دو کیں پائی گوں جرنیل ۽ پائی ۽ مشکل بہ ٹہنت اگاں ایندگہ دراہ
باسکاں بیاریت یکجا کہ مچ بہ کنت حکومت جوڑ کرت کنت۔

بلئے وتی پاگوا جہی ۽ آر تگیں نو کیں قانوداں چون کنت بگش لٹ ۽ سر چٹ نہ اَنت۔
واجہ: چارکی ادا گڈ اتی سر پہ راہ اَنت بلئے یک جبرے زانے جرنیل چو جٹ نہ
اَنت پہ وت راہ برت پچار۔۔۔

چارکی: جرنیل راہے برگ ۽ مک ۽ الم جنت من گچین گٹ ۽ تناوہد ہٹ کرت نہ
کنت تانکہ گٹ ۽ مہ پروشیت۔

ہر چون بیت وڑے ناوڑے گٹ ۽ پروشیت ما پہ دیم ۽ روچاں و داری ہیں۔
”بلئے چارکی تو گشت کہ واجہ جرنیل ۽ گلانی باسکان پہ وانگ ۽ چاردہ پاس
ایر کرتگ۔ اے ملا دراہ بہ ہوش اَنت اے چون اینکس مزین کساس باسک

در چنگ و گچین کنگ بوت انت۔

چارکی: واجہ ملایانی ساٹھپکٹ و چارده و بل شانزده و لیک زانگ بوتگ پدا مٹلا
سک کو اس و زانتکار انت۔ سہی و سر پدانت ہرچ زبان و بلدانت انگریزاں دپ و
سر و زہ و بدکنت بلے زبان اش چو آپ و یات انت ہروڑیں راہ و راہبنداں شری و
بلد انت ہمیشا من گشت کہ مٹلا پہ جرنیل و گرانیں گٹے، پہ جرنیل و ملایاں و دست و
آرگ و حکومت و گیوار سک گران انت۔

واجہ: جرنیل رپک تکیت مٹلا یاں آنگری کنت بہ نند و بچار۔۔۔!
”من گشیں ملارد نہ کپنت جرنیل و پہ آپ و دور دینت۔ پہ اولس و مزینیں اڑاند و
جخال چست مہ بیت حداوتی کاراں وت شرزانت چارکی، اگاں ایندگہ پاٹیاں گوں
مٹلا یاں ہمکار و ہم حیالی کرت اڑاند زور پاد کیت۔“
”اگاں اڑاند پاد آہت گڈا بوجے نہ بیت پہ زانگ و منی گپ و گواہ بو
منی واجہ۔۔۔۔۔“

”حدا آساہت و میاریت کہ ٹاہ چست بیت گیوار مہ بیت۔“
”من نہ گشیں کہ ٹاہ چست بیت بلے ہنچو گندگ و کیت۔“

چارکی: واجہ حداوت حیرے بیاریت ساہیگ تی سارت بیت ”فی امان اللہ“

السلام علیکم واجہ۔۔۔!

وعلیکم سلام بیا چارکی پہ حیرت سلامت بہ نند پہ گیگ بکن احوال ۽ نیک ،
اوہوئے چارکی تو مروچی سک ملور ۽ مونجائے حد حیر کن۔۔۔

چارکی: واجہ آجست ۽ مکن ڈیہہ ۽ تہا وہد یکہ نگیگ ۽ ناراہندیں موہ ۽ مد کاینت تو
مونجائی المی انت نہ ایوک ۽ من بلکیں لس اولس پڑ مردگ ، دلپدرد ، ملور ۽ مونجائیت۔
”باریں چونیں گپے کہ تراچو تورینتگئے ، ملور ۽ مونجائے کرتگ۔؟“

چارکی: واجہ ڈیہہ ۽ ہار بیت ڈیہہ پتارگپت ، آج بہ کپیت ، بہ سچیت ، پُربیت تو
سچ چیز ۽ سہی ۽ سر پد نئے ایوک ۽ وتی تنک ۽ تہاریں بانڈم ۽ تہا سرچیر پٹان
نشنگئے۔

واجہ: تو زانے من وت ۽ راشہ چاگرد ۽ بازیں چست ۽ ایران دور ۽ گستاداریں
من زانیں جنت۔ رحیم داد ۽ پداں کپتگ ، کریم داد پاہو ۽ روت ، حکیم داد گڈا اے
رنگیں جاو ۽ گوں نزکی چون بہ بیت بختاور۔۔۔

چارکی: ہسو۔۔۔ اے وتی راست انت بلئے باید انت تو وت ۽ شہ ہی تو کی
اڑانداں کے باز سہی ۽ معلومدار بہ کن۔

”حیر گڈی گوں گڈ ۽ تو بگش باریں تی انوگیں ملور ۽ مونجائی ۽ وجہ
چے انت۔۔۔۔؟“

”واجہ من ایوک ۽ ملور ۽ مونجاواں بلکیں منی دل چو اشکر ۽ سچیت منی دست نہ رسیت۔
”من زانیں کہ اے نگیگ ۽ ناراہندی سک مزن انت کہ تو اینکس

پدردئے چارکی۔۔۔

چارکی: واجہ زئی نیمروچ ۽ ڈاک ۽ ہندی ناروائین فوج ۽ بازار ۽ نیامجی ۽ ابید یک
 ڈاہ ۽ الگوت ۽ لس اولس ۽ سراتیر گواری کرتگ دونازا کیس، چوٹ بروت بے گناہ
 کُشنگ ۽ دگہ پنچ ۽ ششش ٹپی کرتگ۔

واجہ: بلتے پرچہ؟ ناروئیں فوج بے ڈاہ ۽ پساد منے اولس ۽ گوں چونا روئی کنگ
 ۽ انت اینکس کُندشتی انت۔

”واجہ دگہ توجیل پچ نیست گپ ہے یکیں انت کہ فوجی دراہ در آمد انت
 بیرگہ بے ہوش ۽ جدگال انت، کوتوال انت سوات ۽ سرحد ۽ بیگ انت آیاں ۽ پہ
 منے اولس ۽ چون بزرگ بیت۔

”بلتے چارکی گپ چے انت کہ آسمر ۽ پہ کشت ۽ خون ۽ رستگ؟“

چارکی: گپ ہمیش انت کہ فوجی مارا ڈر، ڈنگ شپک لیکہ انت۔ یک دو
 ہزار موٹل ۽ تہا تیل ۽ دوسل بوتگ گاڑی دیم پہ شہر ۽ آہگ ۽ بوتگ ناروایاں
 دیستگ دروم اش کرتگ ماگاڑی ۽ گرن براں وتی شگنر ۽ گاڑی ۽ وتی ساہ تاں
 بازار ۽ رسینگ۔

ناروایاں پدیلہ نہ داتگ گاڑی ۽ دست نہ دیگ ۽ زہر ۽ ناروایاں بازار ۽
 نیام ۽ تیر گواری بنا کرتگ تیر گواری ۽ اولس وڈالی بوتگ۔

دوسل تیک شپکی ۽ پد بازار ۽ نیام ۽ آیان ۽ تیر گواری ۽ موکل کئے داتگ؟

چارکی: واجہ ملک نا پرساں انت آیاں ۽ کئے جست کنت آوتارا حاکم ۽ مارا وتی
 ٹیلنگ لیک انت۔ حکومت جہ کش انت پاگوا جہ ۽ وتی پاگ داشتگ راجی گل
 تماہدار ۽ نگار لاپانی توہان انت بگش دگہ چے پشت کپتگ۔

واجہ: چارکی اولس ۽ دی پچ نہ گشت؟

چارکی: اولس سک ہہڑم گپتگ بلئے ”دست نہ روت گوں حرّہ ۽ کرگ ۽ ڈل بیت“
 اولس ۽ ٹپ ۽ شانت وتی گس بُن دات۔۔۔۔۔

واجہ: اے چون۔۔۔۔؟

”پہ دل تراکشیں اولس ۽ ہندی بند ۽ بوجی کارگل ۽ کارگس ۽ سر ۽ ارش آرت
 کارگس آج دات سوتک پُر کرت اوشنات وتی دست تاپت انت۔

واجہ: چارکی اے الم یک دل پدردیں حالے تئی ملور ۽ مونجائی برحق انت۔

چارکی: واجہ زیکیں انت بازار بندانت، کاروبار اوشناتگ، اولس ۽ ہہڑم ایرمادہ
 بیت لوٹ کنگ ۽ انت ناروائیں فوج شہ شہر ۽ ڈن درکنگ بہ بیت ہما کہ اے کوش
 ۽ ڈ بہ دار انت پاہودنیگ بہ بنت در آمدانی جاگہ ۽ ہندی یاں دارگ بیت۔

”گڈا مئے دگی حکومت چے کشیت چارکی۔۔۔؟“

چارکی: واجہ من ساری ۽ گشت دگی حکومت ۽ دست گوں فوج ۽ نہ روت دپ ۽ چو
 کلاگ ۽ پاچ انت چاریت ہاں اینکس ۽ کرت ڈیہی گل ۽ وزیرے دیم دات۔
 آئی مرتگینانی پرس ۽ ٹیپانی حال پرسی کرت مرتگینانی پشت پلگاں ۽ دودولکھ کلدار
 داتگ وہدیکہ ٹیپیان ۽ پنجاہ پنجاہ ہزار کلدار البت فوجی افسرانی روح انت باریں
 چے گشت اوچے کن انت؟

”ہرچی بہ کن انت اے ناروئی ۽ گر ۽ دار نہ بیت مئے اولس شہ ظلم ۽ زور ۽ در

نہ ایت چارکی۔۔۔۔

”حد اپر ما یک وش ۽ وشالیں ساہتے بیاریت واجہ رب تئی دہیگان گوشداریت۔“

واہو۔۔ مروچی منی واجہ بان یلہ داتگ ڈن ء پیتاپ ء نشنگ پہ حیر؟

واجہ: چارکی چلگی روچ انت بان ء تہا بڈ ء بناچ لوٹیت پمن کے دارچنت کاریت من شپ روچ بہ نندیں بڈ ء بناچ کنیں تانکہ وش ات من بانڈم ء تہا گزار کرت نون گور پیچ انت تہا سگ سرد انت۔ منی وڑیں پیر ء نزوریں مردم سگ ات نہ کنت۔ پیتاپ وش انت مردم باپ گپت بلے تو بگش انید گوست تو گواہ نہ کرت مردم ہنچش کنت کہ تئی ء عمر ء ہمرائی ء چوزوت بحال کنت پداوشی ء روچ ء حق پہلی ء روچ ء وار تگیں ء داتگیں بکشگ، لیگار ء پلگار کنگ ء روچ ء۔۔۔

واجہ من پکیشی کشیں دگنیا بہ لڈ ایت بہ بوج ایت تو سہی نہ بے اے کئی گناہ انت۔
چونیں وڑے چارکی تو ہر دیں کائے مناہے دو بہہ ء جنے۔۔۔۔؟

واجہ اے رندی منی دل ء گشت من گرد ء چرکنیں وتی سیال ء سبر اا
بچاریں حق پہلی بہ کنیں مزنیں وہدے گوستگ ما یک دومی ء دچار نہ کپتگ انت
من شہ آوران، جاو، بیلہ، نال، اورناچ، گریشگ، کودگ پدا بیسمگ ء نون و اتر
اگاں من ساڑی بوتیں اوں چوں تئی عید مبارکی ء نیا اتکاں۔

”پہ مراد باتے چارکی۔۔۔۔ اے پدی گڈا تو سک مزنیں مہمے
جتگ۔ دیدار بینی سیل ء سواد کرتگ، مہمانی وار تگ پونش کرتگ میر چارکی۔“
”اش گندے واجہ تو پدا منی شہ ڈیہہ ء در کنگ ء پشت ء کپتگ ء میر

سہی باں من ءے چارکی زارک ء کارنت۔

چارکی نوں میری، گزیری، بوتاری، دور گؤستگ نیٹ اوسی دوران ت ہر کس
 باسک بوت کنت دیم، سال، شالہ تو چارکی باسک بے، شری، تیاری بکن۔
 نوں بیابزورگوں تو منی پاگ، دو بل کنگ لوٹے تنکھ من وتی نام، مزانیں۔۔۔
 چارکی توشہ گزین کمتر نئے منی نز،۔۔۔ گزین تنگہ وتی ننگ، پاد آئیگ، نزان ت
 باسک جوڑ بوت۔

گزین راج، واہند، انت منا کئے است کہ من دست، دیم، بشانیں؟
 چارکی تئی کہول، ٹک، بولک شہ گزین کمتر، انت تئی باسک جوڑ بوتگ،
 سو بمند بوتگ، کد، ترا الم ووط رسیت دل، مہ ورا لنگ، بند۔
 تو کئے گشتے من وتی لانک، بندیں۔۔۔۔۔

ایوک، لانک، بندگ، نہ انت چارکی ترنجان ہم بزور، ہو ہوشالہ اگان
 پشت کپتوں کار پہ گشاد، نہ انت پہ تالہ، انت۔۔۔

چارکی تئی تالہ تننگی بر جاہ، انت نوں تالہ، چست، ایراں بل۔۔۔ حالان
 بدے چون بوت راجی، دگی گلانی انجام کئے بوت سر وزیر، کئے بوت جہہ وزیر۔
 واجہ تو گشتے میری، سرداری نیست بلتے راجی گل، سر وزیر میرے بوت، دگی گل،
 سردارے۔۔۔

چارکی تئی شہ سرے دشتی گوں میر، سردار، نوا باں بدنت حدابزانت پر چہ،
 ناماں پہ سرد، سبکی گئے۔

واجہ منی دشتی بد، نہ انت بلتے تو وت بچاراے میر، امیر منے کجام درد، دوا،
 کاینت پہ وتی چاوشانی رودینگ، پہ نگارانی پُر کنگ، اوس ہما حاک پہ سر۔۔۔
 بلتے ہر وہد چوش نہ بیت چارکی دل، ڈڈکن۔۔۔

بگش باریں کئے بوت سر وزیر؟

سر وزیر واجہ میر ظفر اللہ جمالی بوت۔

اے سک شریں گپےء واجہ جمالی ٹریں مردے اے اولی گشتاں مئے

دگ ء شہ سر وزیر ء گچین بوتگ واجہ جمالی دل سوتکگیں مردے دگ ء حقانی گرگ ء آرگ ء پہ الم جہد کنت چارکی۔۔

واجہ نام ء جمالی است انت کمالی بہ بیت گڈا۔۔۔۔۔

میر ء پس ء پیروک اوسی سروک بوتگ انت وتی زند اش پہ آجونی ء

حاصل کنگ پدا پہ ملک ء قوم ء بے موک ء ملام خدمت ء گوازینتگ نوں مازلور
یک شر پدا ریں زندے ء واہند باں چارکی۔۔۔

ایوک ء بے موک ء ملا میں خدمت درد نہ وارت۔ اوسی، وشحالی، دیروئی

ء بودنا کی ء گزر انت مائینکس و ہڈ لٹ ء کٹ ء چیر ء بوتگ انت نوں یک ایمنیں
زندے بہ گنداں اگاں میراں پہ دگ ء دیروی ء بودنا کی ء جہد ء کوشت بہ کرتیں

دگ ء حقانی گیش ء گیوار بہ کنائیتیں دگ ء تہاوت واجہی بیارتین شہ دگ ء ایر
دستی ء چمداری بنگوج کنائیتیں اوس ء آیانی لکھ شکر ء منت گپت بلئے اینکس

دراجیں موہ ء مد ء گوازگ ء پد ماتنگہ چمداراں ایر دستاں آں کہ مئے دگ
ہروڑیں وسیاہاں باپور انت۔

واجہ: میر ء پس ء پیروکان ء وزیر ء سر وزیر ی ء اگدہ نہ رستگ پمیشکا آیاں ہچ

کرت نہ کرتگ نوں اگاں میر ء دی ہچ نہ کرت وتی و ہد پہ خشکیں بٹال گوازینت گڈا تو
شگان ء بیتال کن ساری ء بگش میر کجام پاٹی ء باسک ء بوتار انت میر لٹ ء باسک

انت واجہ پمیشکا در چنگ بوت دگہ۔۔۔۔۔

”گڈالٹ ء ایوک ء حکومت جوڑ کرتگ میر چارکی نا واجہ، لٹ ء ایوک ء

واک وٹ سٹ بوت پنا ہگیر دگہ چیزے شہ پی پی ۽ سستگیاں اودا۔

باریں ملار دکپت انت وٹ سٹ ۽ تہا ہوارگپت انت کہ نا۔۔۔

انا واجہ ملا تنگسی یکیں ہج ۽ سر ۽ جک اوشتا تگ انت کہ پا گوا جہ فوجی

گوردی ۽ در کنت چگل دنت۔

تو چے گشتے چار کی ملایانی ہج پیلو بیت؟

واجہ اول ۽ پا گوا جہ رابرے برے گوردی ۽ گور ۽ انت گیشتر اوسی دریس

۽ گندگ ۽ آہت بلے نوں چریت گورزی گور ۽ انت اگاں وپنگ گور انت گدا

بزاں ملایانی ہج برحق انت گچین کاری بوت حکومت جوڑ بوت نوں پا گوا جہ فوجی

گورزی ۽ چے تو جیل ملایانی ہج ۽ دگہ کجام پاٹی بالابندی ۽ کنگ ۽ انت۔ نوں پی پی

انت لہتیں روج ساری پٹا ہگیراں گشت کہ ماشہ لٹ ۽ وتی شریداری پروشنگ بلے

پدازوت بوچ اش دپ ۽ کرت تو چے گشتے لٹے دیم ۽ گٹ آسر بوت؟ چار کی تننگہ

نا واجہ بلے لٹ ۽ وٹ سٹ ۽ انت ملایاں رد دیگ وتی راہ ۽ آرگ جہد ۽ کنگ ۽

انت بگندی تن کجام سو بمند بیت۔ اگاں ملار دکپت انت پدالٹ بزاں پہ دل

سو بمند انت چار کی دگی حکومت چون بوت باریں۔۔۔؟

دگی حکومت ۽ سرو کی ہم میرے برت دگہ۔۔۔

تو چرے میرانی پیگان پچے چار کی، میرا اوس ۽ نہ ایوک ۽ بہر انت بلکیں چم

۽ پونز انت اوس بید میرانی براہ نہ دنت چار کی۔۔۔

واجہ میراں وتی و ہد ۽ زمانگ ۽ ہما کرتگ انت کہ گوش مہ اشکنت تو

ہنگہ میرانی شناخوان ے

واجہ : حشکیں بیتال شریں گپے نہ انت من ترازیات نہ کشیں تو وتی دل ۽ مستر

وتے بلے بگش اے میر کئے انت؟

چارکی: میر جام غلام قادر ء پلپس پسگ جام میر محمد یوسف --

ہاں چو بگش جام میر غلام قادر ء وتی و ہد ء ملک ء قوم ء مز نیں خدمت کرتگ
پسگ ء ہم مز ا ہداریں مردے اولس ء گیش دروری ء کنت۔

”واجہ توزوت بحال بے جام غلام قادر ء اولس ء شلنگ نامینتگ ات
کجام پاٹی نئے سو بمند بوتیں پہ حکومت سازی ء تیمچک بوتیں واجہ جام ہمودا گون
ات ہر کس ء جست کرتیں واجہ توازی پلان پاٹی ء بیرک ء راوتی گوانگر ء گوا
دیگاتے مروچی چون اے میڑو ء مچی ء گشتے ابا منی مول ملک ء قوم ء دل سدکیں
خدمت انت پاٹی وتی جاگہ ء گڈاں جام میر محمد یوسف وتی نامداریں پس ء کار پداں
سرگوز کنت ----؟“

چارکی: ہے سروک انت کہ پہ ملک ء قوم ء دیر وئی ء بودنا کی ء لانک بند انت تو
چے زانئے۔

تئی راست انت واجہ من من این من جٹ ء بے ہوش اول بلئے من
اینکس زانیں کہ اے پہ ء واجکار پہ وتی لاپ ء توجیل ء ہدوک انت قوم ء ملک ء
دوزواہ نہ انت۔

واجہ من تجکیں گپ ء جنیں کسی پشت ء چیر نہ بیں تو من ء جام میر غلام قادر ء
یک ہنچیں کردے پیشدار کہ اولس آئی یات ء بہ کپیت آئی نام ء بہ گیت۔
کنڈیں مردگاں مہ پٹ چارکی بگش میر جام محمد یوسف کجام پاٹی ء
دوزواہ انت ----؟

دوزواہ نہ ولٹ ء دگی بوتار انت بوتار ہمیشکا دگی سروریر ء اگدہ ء دست گپت۔
من گندیں تو اینکس زبرے برانز گپتگ نئے بلئے ادالٹ ایوک انت
پوٹ ء سٹ انت چارکی ----!

ادالٹ گوں گٹ ء وٹ ء سٹ انت واجہ -- بزاں گوں ملایاں

چارکی، جی منی واجہ

اے چوں بخاہء مُلّایاں ہج کرت ادا ابید ہج ء گوں لٹ ء وٹ سٹ بوتتاں

چارکی منی سر نہ کپیت ملا چون رد کپیت انت۔

چارکی: واجہ مُلّا رد نہ کپیت انت مُلّایاں لٹ ء تاب کشت نوں وٹ سٹ کرت۔

”گندیں دگہ ملا چور د کپوک نہ انت باریں چونی بلکیں ترایات انت واجہ کہ

گو سنگیں حکومت ء لپش ء لگاڑ ء پٹ ء پول ء دو مُلّا دز گیر بوت انت ملام ء بندی

بوت انت ملایاں لٹ ء شہ ہج کرت بندی دوئیں مُلّایاں آجو کن۔ ما گوں لٹ ء

وٹ سٹ کنگ ء تیاراں لٹ ء اے ہج پیلو کرت ہر دو بندی مُلّا آجو کرت انت۔

بلتے چارکی مُلّایاں ء عدالت ء قید ء بند ء سزا نہ دات۔

جی منی واجہ اوس گشیت حدامیاریت عدالت ہم جُلہ کش انت۔ ہرچی

کہ پاگوا جہ گشیت ہنچو کن انت۔

گڈ اچارکی شہ اے حکومت ء ماچے اوست ء ارزشت داراں۔ واجہ من ترا

ساری ء گشت کہ منے گچین بوتگیں باسک پہ اوس ء زحمے نہ جنت وتی لاپ ء والینگ ء

ء وتی چاوشانی تگاراں پر کنگ ء چپ آیان ء دگہ ہج مول ء مرد نیست اوس ہما بے تالہ

انت دست ء سر ء کس ء توار ء بر نہ جنت بلتے چارکی اے حرّی ء اسی متنکد۔۔۔

متنکہ روچ شہ مگرب ء ٹک دنت منی واجہ سر پد بوتے۔۔۔۔

منی سر پدی کجام درد ء دو انت دز یگت کہ من ء شہ چشیں چا گرد ء

۔۔۔۔۔ بہ پہر یزایت۔

بیابا ریں چار کی تو۔۔۔

واجہ منی جست ء مکن من راہ ء ترگز گراں، کپان، لیٹان پہ کلہ ءے وتارا تاں
تئی دیوان ء سر کرتگ۔

واجہ: اے چونیں ڈا ہے کہ تو اینکس۔۔۔

چار کی: تو گشئے ڈا، ڈا، ء شہ جہگ چیر بوتگ بیت بلئے زورا کی ء دیم ء دارگ
سک گران انت اگاں بزانی۔۔۔

”بلئے چار کی تو اے گپ پہ چونی ء جنے کجام زورا کی شہ کئی نیمگ ء کئی سر
ء ء پرچہ؟“

”واجہ من گشیں تو من چار کی راچکاس اے پر کے یا گشے چار کی
وتی سرء۔۔۔“

واجہ: حدازانت من وت ء را سہی ء سر پد کنگ لوٹین تئی پر گگ ء من ء
چے رسیت۔

چار کی: منی واجہ تو پدا گشئے من چار کی گوں جرنیل ء کندشتی اوں جرنیل ء حُشک ء
بیتال کنیں جرنیل برے برے ہنچیں کار کنت ڈو بارے برحق انت۔

واجہ: اگاں جرنیل شہ راہ ء در بوتگ تو ڈو بارے حق انت بلئے من گشیں جرنیل
لس اوسی کاران حب ء ہدوک انت منے دیروئی ء بودنا کی ء گیش گوہ ء گوران لس
اوسی گہہ بود ء پہ اودا بدن ء دکہہ سرجم بوتگ انت میرانی ڈیم ء سرء پہ ہلاہل کار

بونگ ء انت۔ نون شہ سوراب ء تاں گوادر ء دگ ء سمر ء چار ء بیچار بونگ انت۔

چارکی: ماچونا زانت ء کوتا مباں بقول بلوچانی ”حرمباں سرمباں مچاراں اشتر بہ دور بچاراں“ شہ مزن بدن ء کار ء ساری ہما و ہداں کہ مولوی عبدالحق بلوچ راجی گل ء ممبر ات آئی راجی گل ء دیوان ء جار پرینت کہ تمہ دار بدن ء پہ درمی ملک ء بہا کنگا نیت اگاں تو بے حال نئے اے حال حالتا کاں شنگ ء تلاں بوت تمہ دارانی دپ چو کلاگ ء پیچ بوت کہ مئے اندریں راز چوں پاش بوت من حالتا ک آرت تئی دست ء دات تو وت ونت۔۔

”ہاں چارکی من ء شری ء یات انت گڈا بدن ء بہا ء باندا ت کدی بوت حکومت ء بدن دکہہ ء کاروتی دستاں زرت اے کار ء ٹھیکہ مئے کوہنیں دوزواہ چین ء دیگ بوت۔ چین ء گوں مزن ایمانداری کار بناہ کرت نون پہ حیر سرجم بوہگ انت اودا میرانی ڈیم ء کار پہ ہلاہل بونگ انت۔

چارکی: من تئی شنک بیں تو ہر چیز ء شہ سر بر ء چارے تہا ایر نہ کپئے تو گشئے بدن ء دکہہ تیار بوت بزاں۔۔۔۔

”چارکی من زانیں ہرچی بونگ ء انت پہ مئے نپ ء کٹ ء بونگ ء انت“
”واجہ منی ء تئی نپ ء کٹ ء کس نہ چاریت تو سہی نئے پنجاب ء دست لا نچتگے پہ وہ گوادر ء ڈن ء ڈگا راں تیوگ ء بہا گرگ ء انت دپ ء پر ء پنجاب ء مستریں زردار گوادر مل ء کارخانہ منڈگ ء جہد ء کوشست ء انت۔

واجہ: گڈا شتر نہ انت مل ء کارخانہ جوڑ بنت پرتئی بزگیں اولس ء پوریا ء در پیچ بنت بزگانی لاپ ء توجیل بیت۔

”منی واجہ تو تننگہ سر پد نئے کمکے پشت ۽ برو بچار حب ۽ مل ۽ کارخانہ جوڑ
 بوتان کجا منے اولس ۽ راپور یارست انت تیوگ ۽ سندھ ۽ پنجاب ۽ پشاور نزا تنگ
 انت ہر کس کارخانہ جنت کس منی بزرگ ۽ بے شام پہ پوریا نہ بیت۔
 واجہ: حب شہ کراچی ۽ نزیک تر انت گوادر یک کنڈے ۽ کپتہ ادا اینکس
 دور اولس نہایت دل ۽ جم کنت۔

”منی واجہ من تو ہماں من ترا یاد نیں دل ۽ نہ برے اولس پہ روزگاری ۽ دہی
 ۽ مشکت ۽ شنگ انت گوادر ۽ کلیت بلئے۔۔۔۔
 واجہ: منی تئی ڈیہہ چشیں زردار نیست کہ مل ۽ کارخانہ منڈیت وتی بزرگیں اولس ۽
 روزگار بیت پنجاب ۽ تونیلئے چے تاوت بیت۔۔۔۔

واجه من سلام دات بلئے دلگوش۔۔۔۔۔

سلامت باتے چارکی مروچی تو بچکندے زاناوشیں حالے تئی گوشان کپتنگ۔۔۔

چارکی: حال وش انت شیر کن انت تامدار انت۔

”گڈ اپ ۽ چیا پلے چارکی اے اللہ۔۔۔“

چارکی: منی میر جام ۽ وتی وزیر گریز نامینتنگ انت سوگند دیا نینتنگ انت۔

”مراد بات میر جام گوں وتی چوٹ بروت ۽ برنگل ریشیں وزیرانی۔۔۔“

”اے چونیں گپے بوت واجہ مروچی شہ تئی نیمگ ۽۔۔۔؟“

واجه: جام ۽ حکومت ۽ جام پاٹی ۽ گوں ملا پہ سلامت ہمکاری کنگ ۽ انت جام ۽

پاٹی ۽ وزیر الم چوٹ بروت انت چوکہ سردار زہری، شاجی احسان، ملا دراہ برنگل

ریش انت تو تزانے کہ چوٹ بروت ۽ برنگل مروچی دیم پہ دیم یکپارگی سوگند

چست کن انت عاکبت ۽ پہ حیر بات۔۔۔۔

چارکی: میر جام ۽ شہ برنگل ریشانی بیم ۽ مروچی جاربتنگ کہ دمگ ۽ تہا دزی ۽

ایندگہ سلکاریاں پہ بن جاگہ کرتگ بدو بیرانی ۽ گر ۽ دار نہ بوتگ ۽ انت۔ اولس تان

پونز ۽ رستگ۔ مروچی ۽ پد کجام ڈیہہ ۽ دُزی دُنگی کشت ۽ کشار آوار یادگہ سلکاری

بوت، دُز، دُنگ، سلکار، گرگ نہ بوتگ انت بزاں ہے بد ۽ بیرانی تہا پولوس

ہمشور انت گڈ ۽ من پولوس ۽ مستر ۽ سلکاریانی جاگہ ۽ نادینیں دومی نیمگ ۽ ڈیہہ ناظم ۽

کنس کنیں۔

واجہ: اے حُشکلیں بٹاک انت۔ میرجام نہ پولوس ۽ پاہودات کنت نہ ناظماں
 دور ۽ بالا کشیت نوک انت وتی پادترپ ۽ پیہار دنت کہن بوت وار ۽ راست بوت
 ترہیت کپیت دُرساں بیحال کنت دُز ۽ دُنگ وتی نہراں کنت۔

چارکی: میرجام ۽ جارتنگہ حلاص نہ ات کور ۽ ڈنگان مرد ۽ پر پٹ پلت۔۔
 ”ہاں چارکی میرجام زانت کہ منی دست ۽ ہچ نہ بیت حُشکلیں بٹاک انت
 منی پادترپت پیہار کنیں۔۔۔

حُشکلیں بٹاک انت بزاں انت کہ من اولس ۽ دوزواہ اول۔
 چارکی: میرجام اے گپ ۽ نہ ماریت کہ باندات اول پہ شگان ۽ بیتال ۽ پہ میڑو مچی
 ۽ پہ دریسو چست بنت۔

واجہ: اے جاور ۽ چاگرد ۽ تو شرگندگ ۽۔۔
 ”ہر کس کیت ہے جاور بٹاک ہے ہنکل ۽ پیہار وتی کار ۽ روڑ بنت۔
 وتی مول ۽ مول کنت اولس جہندم سر۔

چارکی: بزاں منے بوتار مارا پہ کلاگ پہ ریہہ ۽ پہ جاک ۽ بٹاک دار انت وت
 مول ۽ مول کنت دوزواہ نہ انت قوم ۽ سپاہداری نہ انت ملک ۽ وفادار نہ انت۔

واجہ: چارکی سپاہداری ۽ وفاداری تن مقصد ۽ پیلوی ۽ انت من ۽ تو وت ۽ راشہ
 زیاتیں کش ۽ چیلایاں دور ۽ گستاہاراں۔۔۔۔!
 شرمنی واجہ پیتاپ تی برجاہ بات۔

واجہ مروچی موسم سک وش انت روچ ء زراب تڑ ندانت پیتا پی روچ ءے
 نہ انت بلئے تو انگت پیتا پ کر تگ زاناں نوں ترا پیتا پ وش لگیت ۔۔
 واجہ: روچ ء در آ یک ء و ہداں سار تیں چر کے کشگیں ۔ آج مناتب نہ دنت من
 گشت روچ ء سر ء نندیں منی دل گرم گیت ۔ بس پیتا پ ء بہر بوت اوں ۔
 پہ مراد باتے منی واجہ بلئے وتی جاندار ہی ء نیمگ ء دلگوش بو ۔۔۔
 ”منا گوہ ء گو رانت شالہ ، بیا باریں ، چون کرت تئی میران گوں وتی
 حکومتاں ۔۔۔۔

چارکی: مارا گوں بخاہ ء مز نیں حب ء ہدوک ء سروکارے نیست میر جمالی بنگ ء
 بروت انت نشنگ گوں بکالاں گر ء چیل انت لہتیں روچ ساری براس زہگ ء بیران
 بوت تنگہ برے بیتگ ء برے بخاہ انت بلئے بل آئی ء را بگر میر جام ء چے کشیت میر
 جام چارکی ۔۔

”دگہ چے کشیت واجہ میر جام ہما پد ء بیرانی گر ء دار ء کہ جار جت ۔ نوں
 گٹ آئے کپتگ شہ وتی جار ء شالہ سک پشومان انت ۔
 چون باریں چارکی تئی دست ء میر جام مرگاں ٹوکوانت من زانیں ۔
 چارکی: گپ ء ہمائی بجن کہ دپ ء بدارایت واجہ میر جام ء گپ زنڈیں جت
 زانیں گٹائے اڑیت کنس بیت ۔

”تو میر جام ء کجام گپ ء یات ء کپت ءے ایگائی ۔۔۔؟

چارکی: ہے سے چار روچ ساری میر جام ء جارئے کہ دمگ ء تہا بد و بیران بنگوچ
 بیت دز ء ڈنگ گرگ سائل کنگ بنت۔ اگاں دز ء ڈنگاں دست نہ دات من
 پولوس ء سائل کنیں یا ڈیہہ ء ناظم ء پے تڑو (درہ) جنیں زی روچ ء رحمان ڈنگاں
 شش پر پٹ زتگ واہنداں دست سر ء انت گار جنت پولوس۔۔

پولوس چے گشیت؟

چارکی: پولوس ء رنج ء بلاہ پولوس ء مول مول انت۔۔

”بلئے چارکی اگاں ڈنگ گرگ ء سائل نہ بوتان میر جام زلور پولوس ء
 سائل کنت۔

واجه اگاں میر جام ء پولوس سائل کرت تو منا پے نام تو ارکن اے دز ء ڈنگ
 دریں نہ انت ہے میتگ ء نیگ انت شد داجنت اودا ایر کنت سیمی روچ ء نیادی پے
 بہا و باندا ء کانت۔ پولوس اش گندیت پجاش کاریت چماں مچ کنت اولس
 گیشیت ہے دز ء ڈنگ پولوس ء پروردگ انت۔

”تو چے گشئے اے راست انت چارکی۔۔؟

چارکی: ترایات انت کہ عمید ء ساری ء روچ ء شہ سنگی کنڈگ ء چیر ء ڈنگان موٹل ء
 سواری لٹ اتاں موٹل شہ واہند ء پزور پلت جو تڑ ء لیویز سر اش کپت لیویز سکاڑ ء
 مزینں جکانسری ء پد ڈنگاں ء دست گیر کرت موٹل برآمد کرت آوار جستگیں زر شہ
 ڈنگاں در آہتاں۔

کئے اتاں چارکی؟

دراہ سردار ء حاکمانی اوبادگ۔۔

چے گشئے چارکی سردار ء حاکم ء اوبادگ ء ڈنگی۔۔؟

واجہ اگاں باور نہ کئے باندا ت بیاریاں تحصیل ء چم وت بچار اش ناماں
اش جست کن پسانی ناماں اش جست کن۔

چار کی اگاں اے گپ انت گڈا گوش مہ اشکنت۔۔۔!
واجہ زانے دوزواہ کئے انت کہ حال پرسی ء رینت چے گشنت۔۔
چے گشنت؟

چار کی گشنت ما حاکمی اوبادگ مارا ناحق گرگ سائل کنگ بوتگ۔۔ بندی
کنگ بوتگ گڈا شمنے پیمیں نزور ء بزکار شہ ظالمیں دست ء چون سات ء ایمنی گند بیت۔
چار کی نوں دستاں گوش ء کن درود ء بوان۔۔۔۔۔!

”چے گندے ء چے اُشکنے باریں چارکی؟“
 ”واجہ گندیں کم بلئے اُشکنیں سک باز۔“
 ”چارکی تانکہ چمئے وت نہ گندے اُشکنیں ء سرء باور مکن۔“
 بلئے واجہ اے دراہ باور انت من ترا گشیں۔۔۔

چارکی من حجت نہ کنیں بلئے باریں ہما کہ تو اُشکنگ انت من ہم بہ اُشکنیں
 اش گڈا تچکیں آسر دیم ء کیت۔

واجہ ترا بلکیں یات انت کہ واجہ جرنیل ء جارکت اے پدی گچین کار یانی
 روء ہنچیں کس سو بمند بنت ء دیم ء کایت کہ ریکارڈ اش صاف ء سلہہ انت۔
 ”ہاں چارکی من ء شری ء یات انت۔ واجہ جرنیل ء گشت نہ ایوک ء دیم ء
 آیوکانی ریکارڈ صاف ء سلہہ بیت بلکہ گوں مزن حب ء جوزہ اوسی کارانی تہا گوں
 ہدوک ء بہر زور انت چیا کہ خاندانی ء روایتی سیاستدان دراہ بے تعلیم انت بے ہوش
 انت گچین کاریاں بہر زرت نہ کننت۔“

چارکی: جرنیل ء من ہمیش ات کہ نوکیں کایت موک ء ملام ء نیمگ ء دلگوش نہ
 بنت دیروئی ء بودنا کی ودیت بلئے من ترا ہماروچ ء گشت اے اوس ء دل ء واہگی
 گپ انت واجہ جرنیل وتی مول ء پیلو کنگ لوٹیت۔ آگشیت نوکیں باسک سہی ء

سرپد نہ انت ہرچی من کشیں نا کرت نہ کننت۔ اے پیم لٹ ۽ کٹ انت۔

واجہ: ”دل ۽ پے واجہ بدی نیست“، واجہ ۽ دل ۽ مراد پیلو بوت لٹ سو بمند بوت
دگہ چے لوٹیت۔

چارکی: تو نزائے چون سو بمند بوت۔

واجہ: من گندی سو بمند بوت من ۽ چست ۽ ایر ۽ کار نیست۔

چارکی: جرنیل ۽ ہما کام کرتگ انت کہ گوش مہ اشکنت۔

واجہ: جرنیل وتی جاگہ ۽ نشنگ کسی پچار نہ انت آئی زبان داتگ ات وتی زبان
۽ سر ۽ اوشتات پدا آئی حکومت سازی ۽ نیمگ ۽ کمار نہ کرت گچین بوتگیں باسکاں وتی
گندند کرت، وٹ، سٹ کرت، حکومت سازی کرت، توایشی ۽ بہہ ۽ جرنیل ۽ راہر
چہ دے بخاور۔

چارکی: تو دیست کہ بخاہی حکومت ۽ جوڑ بونگ ۽ وہداں پناہ گیراں لٹ ۽ دلہڈی

۽ جارجت لٹ سو بمند بوت دوروچ ۽ پداہاں گشت ماوتی شریداری ۽ شہ لٹ ۽

سندگایاں ہے روچاں کراچی ۽ مچی ۽ میڑو بوت پناہ گیراں ہج کرت کہ سندھ ۽ گورنری

مارادیک بہ بیت آیاں ہما کس ۽ نام پہ گورنری ۽ دات کہ یک جستگ پاد، شہ کیز ۽

ڈنڈ ۽ ترس ۽ لندن ۽ چیرات حکومت ۽ دیست اگاں پناہ گیراں منے دز کمکی ۽ دلہڈی نہ

کرت بزاں لٹ چٹ ات واجہ جرنیل ۽ اے ہج پہ سر ۽ چم منٹ ہما جستگ پاد ۽

خلاف سجنیں مقدمہ واپس کرت انت مروچی اتلگ ۽ زوت گورنر جوڑ بونگ ۽ انت۔

اے اگاں راستے چارکی تو سکیں نگیکیں جاور ۽ بناہ انت۔

چارکی: تو دیست کہ مٹا یاں بلوچستان ۽ حکومت سازی ۽ گول لٹ ۽ شریداری

کرت اے شریداری چوش بوت کہ جرنیل ء مٹلایانی ہما دونیں وزیر کہ کیز اتاں
کروڑانی کلدار اش خورد برد کرتگ انت کورٹ ء سزاد تگ اتاں واجہ جرنیل ء بید چشگ
ء گلگ شہ کیز ء آجو کرت انت ہما ڈنڈ کہ کورٹ ء کرتگ اتاں بکش کرت انت ہے
دونیں شہ خورد برد ء دو بہہ ء در لگشت انت مروچی اولس ء راجم سہر پیشدار انت۔

واجہ: جرنیل زانا دیم ء روچاں نہ چار بیت۔

چارکی: من گشیں ہے وزیر گزیرانی آجوئی ء شہ نوک گچین بوتگیں باسک گیش دلیر
بنت موک ء ملام شہ اولیگ ء ودیت۔

واجہ: اے تئی راست انت۔

السلام علیکم منی گہیں واجہ۔۔۔۔۔

وعلیکم السلام چارکی وش ءوشدل باتے۔

”بیابہ نند منی راستیں دست ء پہ گور ء گیگ ء بدئے نوک ء تازگیں حالاں

تنکہ دپ ء تام بیت۔“

چارکی: چشیں وشیں حال نیست کہ دپ ء شیر کن بہ بیت۔

واجہ: مروچاں کہ وش ء شیر کنیں حال نہ بیت گڈا بزاں ہچ نہ بیت۔ حکومت ء را

دور وچ انت جوڑ بوتگ تنگہ وزیر ء گزیرانی گیش ء گیواری کارسرجم نہ انت اودامیر

جمالی ء دربار ء دریسو بیت ادا میر جام ء در ء میاشہ حساب ء گیش بنت۔

چارکی: میر جمالی ء وتی وزیر ء گزیرانی گیش ء گیواری سرجم کرت پہ گیگ وتی اگدہ ء

سر ء نشنگ بلئے جام جنگ بتل انت بزاں ہرچ کار ء پہ صبر ء موہ کنت پہ تہنبل کنت

ہمیش انت گند ء نندئے احوال انت۔

واجہ: جام ء جنگ سک کوہنیں بتلے کئے بزانت میر جام ء پیرک بوتگ۔ بن

پیرک بوتگ جام میر محمد یوسف سک چاڑک این مردے تاحیر نہ کنت۔

چارکی: دگہ شریں گپے میر جام ء وتی اگدہ ء سوگند چست کنگ ء پدجار پرینتگ کہ

شہ مروچی ء شراب ء سر ء پابندی انت کس شراب تنگت نہ کنت۔

واجہ: میر جام ہماگپ ء بہ کنت کہ بہ جڑیت شراب ء سر ء پابندی جنزل ضیاء وتی

دور ء جنگ قانود جوڑ انت تنگہ برجاہ انت تاں مروچی کس دست جنگ نہ بوتگ۔

نوں مروچی میر جام دست ء دیم ء شانیت ساری ء چاوشاں بند کن من زانیں۔

چارکی: چوہما گپئے ہر کس گشیت تاں من نہ کشنگ حلا نہ انت واجہ جام گشیت
جنرل ضیا قانو د گجائل انت جار منی انت باریں مہ مناں من ۽ گندانٹ۔
واجہ: حدا کن واجہ جام وتی جار ۽ سر ۽ محکم بوشتیت اولس ۽ لوٹیت کہ بدو بیرانی
بنگوج بہ بیت بلئے واجہ جام ۽ جار ۽ ساری شراب نوشی ۽ بنداتی توجیل در گیتنگیں
وجہ ۽ بہ پٹیں۔۔

واجہ: مروچی سلکاری ۽ بدو بیرانی ۽ بندات شہ پاٹی ۽ ردوم زورگ ۽ انت۔ پاٹی
۽ باسک بے لگام انت ہمانی کن انت چم مہ گندیت ۽ گوش مہ اشنکت۔ حکومت
جلہ کش انت دست دور دیگ ۽ واک ۽ توان نہ داریت پاٹی ۽ باسک بوتار جک
اوشت انت پہ لٹ پہ زبرنا کی ۽ ڈز ۽ ڈنگاں شہ حکومت ۽ فوج ۽ پولوس ۽ دست ۽
زننت فوج ۽ پولوس ناوش انت دزو ڈنگ گیش بدراہ ۽ گروناک بنت۔

چارکی: تئی توجیل سدک انت لگور انت یا پداموک ۽ ملام ۽ چمداری ۽ ہچ گشت
نہ کن انت۔

واجہ: گڈا ۽ اے سر ۽ دست کن یا آسر دست کن مانا یک پاٹیاں ۽ وتی
زبرنا کی پیشدارگی انت تا نکہ منی ۽ تئی وٹریں نا پوہ ناسر پدانی رند ۽ بہ گپت۔ آیان ۽
وتی درور بہ لیکیت۔ اودا حکومت ۽ اگدہ داروتی تگار ۽ پرکنگ ۽ لوٹ انت کہ ہنچیں
جاورے ودی بیت بلکیں اگدہ دارانی راہشونی ۽ کننت۔

واجہ: باریں اے جاور تنکد مانیت حد ابرانت۔۔۔۔۔؟؟؟؟

دومی بہر

واجہ! ترایات انت میر جام ء وتی اگدہ ء دست ء گرگ ء وہداں جار
جت۔ مرچی ء پد دُڑی، دری، بدی ء بیرانی نہ بنت۔ اگاں پولوس ء فوج ء
دُڑ ء دُنگاناں نہ گپت۔ من پولوس ء فوج ء مستران سانکل کنیں یا ڈیہی ناظم ء ساد ء
گٹ ء دئیں۔

”ہاں چارکی، اے گپ من ء شری ء یات انت چون زانا میر جام شہ وتی
جار ء جگ ء اتگ۔

چارکی: میر جام چوضیا، الحق ء گش ایت۔ اس کلاگ ہوش انت۔ گپ ء زوت
بہحال کنت۔

”گڈازانا اے گپ میر جام ء غلط انت۔“

میر جام ء گپتگین ء سانکل کرتگیں فوج ء پولوس ء اگد ہدار کے انت۔ من ء
پیشدار ات، واجہ جام ء جار جت۔ اس ء دلہدی بیت، اس ترہ ات۔ لجم بوت
کلاگ ہوشیں اس پر اموش بوت۔ اود ء دُڑی، دُنگی، آوار ء ایندگہ بدی بیرانی
روح پہ روچ وڈان انت۔

واجہ! اول ء پولوس ء فوج ء جاگے نہ جاگے دست دوردات۔ شہ کہ میر جام
ء پولوس ء سانکل ء جار جتگ۔ پولوس ء فوج وتی بانان نشتگ، بنگ ء بروت انت۔
گش انت منے رنج منے بلاہ۔ اس بزانت دُڑ ء دُنگ بزانت۔ واجہ جام ء
دپ پچ انت وتی پر نیتگیں جارے گٹ ء اڈ اتگ۔

واجہ: چارکی! من ترا ہماروچی گشت۔ گپ ء ہمانی بجن کہ دے پے ہدار ایت۔

میرجام ء گپے مزنیں جت۔ نہ نوں ایر برت ء ءے کنت۔ نادر کرت ءے کنت۔

چارکی: واجہ! ساری ء دُڑی، درمی، لُٹ ء پل شپ ء تہارونکی بوت انت۔ نوں
روح رحمانی دیدہ داستی بووگ ء انت۔

واجہ: میرجام ء دست گوں پولوس ء فوج ء نہ روت تو ناظرمان اشکیل کنت۔

چارکی: واجہ! ناظم بدتر میرجام ء گپاں نہ زور انت۔ ناظم گش انت۔ مئے پشت

ء پناہ جرنیل انت۔ میرجام مارا دست ء سک کنت۔ وتی دپ ء تام ء.....

”گڈا چارکی۔ آ کبت.....“

”واجہ! آ کبت منی تئی دیم ء انت۔ زری من پہ وتی کارے ء جہل ء شتوں۔

من کور ء بیتگ ء کر ء رستوں..... دیستوں، مزنیں مچکائی یے اوشتاتوں

ندارگ کنین۔ تانکہ لس ء یک بچکے کپتنگ سادگٹ ء داتگ۔ کش کنان انت۔

من وتی کش ء اوشتوک ء را جست کرت۔ اے بچک ء چوکش کنان انت

پرچہ... کج ءے برانت۔ مرد ء من ء گشت۔ ایشرا برانت پولوس ء دست ء دینت۔

من گشت ایشی گناہ ء فساد؟ مرد ء پہ تہمبیل جواب دات۔ اے نارو ء زری نیمروچ

ٹاک ء واجہ محمد ء ڈک ء دور کرتگ۔ دگہ کس نیست ات۔ گس ء دوزال ساڑی ات

انت۔ اے کم تالہ ء چم دوچم زالانی گوش تاب داتگ انت۔ سہت برتگ انت۔

زالان پجا آرتگ۔ مرچی دست ء کپتنگ۔ لس ء وٹس قابولٹ داتگ۔ نون برگ

پولوس ء دست ء دیگ ء انت۔

واجہ: پولوس کجام ٹپ ء شان ایت۔ بچک ء پس ہستو مندے، مالدارے،

زردارے، ہمنکس کہ تاں پولوس ء سر بوت۔ بزان ابید چشگ ء گلگ ء بچک

یل ء بوت۔

چارکی: ہے جاور انت کہ دُڑے دُنگ اینکس دلیرے دبنگ انت۔ ذری،
 ڈنگی، راہزنی موک ء ملام روچ پہ روچ وڈان انت۔ واجہ جام ء کہ جار پر نیتنگ
 ات۔ وتی جار ء سرا بوشتا تیں۔ الم بدی بیرانیانی گرو دار بوت۔
 بد ء بیرانیانی بزنہ موک ء ملام انت تا نکہ موک ء ملام ء گر ء دار نہ بوتگ۔
 موک ء ملام بنگوچ نہ بوتگ۔ بدی بیرانیانی گرو دار نہ بیت۔ واجہ مستر ذراہ تماہدار
 انت۔ مول اش مول انت۔
 الس مرایت، مانیت، آیانی رنج ء بلاہ۔۔۔۔۔

”شتر تریں حال ہمیشہ انت۔“

واجہ : چے بوت چارکی؟ چے بوت؟

چارکی : زری نیمروچ ء ٹاک ء مرد ء تربت پولوس ء مستر ء رابازار ء نیام ء ناحق جت ء دور دات۔ مستر ء گاٹ ہم واپینت۔ نر ء نروتی گاڑی ء سوار بوت۔ مہمیز دیان ء دیم پہ اگاران۔

”چارکی چے گش ء۔ پولوس ء مستر روچ رحمانی پڑین بازار ء توک ء جنگ دور دیگ بوت مرد پہ نری شت کس ء گوش کور نہ کرت انت۔“
کس ء رنج ء بلاہ پولوس پہ اس ء کدی دل سوہنگ بوتگ کہ اس وتی گوشان کور کنت۔“

واجہ : راستے، پولوس ء گول لس اس ء گیش دوزواہی نیست۔ وتی لاپ نیگ انت۔ پد ء یک انسانے پڑیں بازار ء نیام ء جنگ بیت دور دیگ بیت۔ یکے توکل مہ کنت پہ کشوک ء دست دور مہ دنت۔

چارکی : ہے مرد پولوس مستر ء دز برادے گش انت یکجا ورگ وسپگ بوتگ۔
”گڈا چارکی وتی دوزواہ ءے چون کشت؟ پرچہ کشت؟ چیا کشت؟
سر پر نہ بیت۔“

چارکی : واجہ۔۔! مرد دست پیشدارے اے پدی زانا..... پولوس ء پہ دز گیر کنگ ء لانچنگ ات۔ چشیں مردشہ وتی سر ء وساہ ء سرگوزایت۔ وتارا دست ء نہ دنت۔ مرد ء گشت ساری کہ پولوس من ء دز گیر کنت، سانکل کنت۔ پولوس ء مستر

وش و اب بیت -

واجہ: گڈ اتنگہ دست ء نہ کپتگ -

چارکی: آنون پہ زند دست ء نہ کپ ایت -

”اے تئی راست انت چارکی - بلئے گپ دست پیشداروک ء دست

چاروک بیگ انت - ڈیہہ ء بند بوجی گل ء اگدہ دارسران تا پادان شپک ء کا چا کانی

دست چارانت - مروچی ایشی پشت ء کپت انت - وتی بلاہ زرت انت -“

چارکی: پشت ء کپگ ء دگہ گپے در آگ ء انت - کراچی ء پیو ماما ء رحمن ڈنگ

ء وت مان وتاں دست پہ دستی ء جیگ پہ جیگی انت -

واجہ: اے اپوکئے بوت انت نامراد -

چارکی: اے ہما انت کہ ایشان تیوگیں کراچی ء الس ء را دست دپ ء داتگ -

تیوگیں کراچی شہ ایشان گوش گیپت - پولوس ایشانی نام ء اشکنٹ - درہگ ء لگ

ایت - تو تنگہ سہی نہ ئے - - - - ؟

واجہ: چارکی - - - - ! من چیزے بگندین - سہی ہیں -

”واجہ ساری ء مل ء ڈنگ ء پٹ یکے بوتگ - نون وت مان وت گلاش انت -

ڈنگ ء کراچی یل ء داتگ - مروچاں کچھ ء سرد رارتگ - اے ہمانی سکین انت -

”دہنچین دران ڈیہہ کانیت - مئے ڈیہہ ء آس مان دارانت مئے الس ء بے گناہ

کُش انت - لُٹ انت - پُل انت - بند بوجی گل شہ ٹرس ء کونڈ انت -

ہان چارکی - لاپ ء جتگین ء آس ء انجام ہنچوش انت -

من وتی کارگس ء شنگ کاراں گلانش اتوں کہ یک ورنایے اُتک منی
 دیم ء اوشتات۔ سلام علیک بوت۔ ورناسک وش تب وش لسان ات بلئے پچے تیل ء
 گلنگ ات انت۔ من وتی دل ء گشت۔ گیرج ء کارکنت۔ الم کارے است ءے
 من احوال کرت۔ ورناء گشت فقیر محمد عنبر توئے؟ من پسودات منگی کار۔ ورناء
 درانیت۔ منی نام مہر شمسے انت۔ ماشہ مالار کولواہ یک تا کبندے ”ہزار بزی ء نام
 ء چاپ ء شنگ کنگ ء ایں۔ شماگوں ماز کمکی بکن ءے۔ من ورناء راسر ء تا پادان
 چارات۔ من سک حیران ء ہبکہ بوتوں۔ ورناء جنڈا نیکار ء زانو گرے ہسو بلئے گوں
 اے تیل ء گر نچنگین پچاں۔ کج ء گیرج ء ازم ء کج ء لیزانکی تب۔ من ء دل ء وارنہ
 دات۔ من جست کرت۔ تو منی نز ء گیرج ء کارکن ءے۔ لاپ ء شوہار ء روچ ء الم تو
 گوں وتی کار ء ات تر اتا کبند ء شنگ کنگ ء موہ چون رس ایت۔۔۔۔؟

”راست انت واجہ! لاپ ء توجیل کنگی انت۔ بلئے ماتی زبان ،
 لیزانک، راجی دود ء ر بیدگ ء دیم ء برگ ء دزوری میگ انت۔ اگاں مادستان مہ
 لانچ آں۔ پڑ ء دور مہ کن آں۔ اے نیمگ ء لجمی ء سر جی ء دلگوش مہ بان۔ تو منے نام
 ء منے راجی بالادگار بیت۔ من روچ ء لاپ ء توجیل ء شپ ء تا کبند ء ر د ء بند ء وتی
 وس ء واک ء مشکل نہ انت شالا۔۔۔۔!“

”من واجہ ء شہ ہے جوڑہ ء سک وش بوتوں راست انت۔ مرگ آسراں
 نہ بور نیست کہ پہ وتی راج، زبان، دود ء ر بیدگ ء ابدمانی ء نمیرانی ء شہ بلین سر ء نج
 نہ ورنانت۔“

”ورنآء دپ ء شہ لبز ”ہزار بڑی“ ء اشلنگ ء من ء کہنن سک کہنن
گپے گیر آتک۔“

”سال 1951 ء ء وتی ہشت ء چکاس ء دیگ ء پد، دل پہ سوادے میلان
کیلگ ء زیدانی سیلاں۔ گیش پہ جہلگی کولواہ۔ مسترین گپ در ء وسیلہ۔ شوہار راہ
در برانت، درورانت گش انت۔ بازبران پھرہ زوروا ہش ء شون ء کنت۔ تب ء
توان ء نہ چارایت۔ منی یک درورے، سوداگرے پہ کولواہ ء روگ ء تیار... بارے
جنگ... من سہی بوتوں۔۔۔ منی دل ء گش نئے گر کے جت۔۔۔

واجہ۔۔۔۔! من اشلنگ تو پہ کولواہ ء روگ ء دلما نگ نئے۔
منی دل ہنچو کش ایت۔ من ء حال رستگ۔ کہ شہ کولواہ بگ مروچی
کیت۔ یک درورچ ء واتر بیت۔ چون زانائی دل آگ ء مان انت۔
جی منی واجہ دل ہنچو کش ایت۔ سیل ء سوادے بیت۔ من درائنت۔

شریں گپے من ہلک پہ ہلک بازار پہ بازار چرین منی ہمراہی ء کولواہ ء شرین چھے
گندے۔

دورورچ نہ گوست بگ اتک۔ دومی رورچ ء پرتز ء جار بوت۔ من وتی کیسہ جل بڈ
جت۔ بگ ء ہمراہی ء پنجگور کولواہ دراسکی راہ ء اشتر ء پادے پنچ شپ ء راہ... اشتر
شپ ء درس منزل جنت۔ رورچ ء بوج ایت... سئے منزل ء پد بار بوج ڈاٹ ء بون ء
بوت۔ ڈاٹ بز ان ہزار بڑی ہشیم ء گور پچانی رودراتکی پہناد ہمود ء کہ ہزار
بڑی کور دراسکی راگور گند جنت۔ تیلانک دنت کاروان ء بوہت۔ یک نیمگ ء نان
ء پاگ ات تو دومی نیمگ ء شیر کنیں قصہ داسپان۔ وسایت... ہھے درنیام ء گپ
اتک۔۔۔ چیدگ ء میریں بلوچ ء نمیر انیں کار پدے... من چیدگ ء پشت ء

ابدمانین داسپان ۽ ٺٺج ڪرت۔

نه ڪنٽه همدءَ ڪه ما بوتلگ چيدگ دو گام انت۔ من ۽ مني دوزواه دگه دو مردم
شه ڪاروان ڪشاں شتان چيدگ ۽ چارگ ۽... گپ بے باوري... بلٽه حقيقت
منگي... شڪين تلاءَ ۽ باهڙ ۽ مزن مرءَ چون لڄ بست۔ لڪ ڪپت۔ شت۔ پيش اير
ڪرت۔ پيش ۽ را سنگ پر دات پدءَ په شانتگي اير ڪپت چم گندايت۔ منگ
ڪپيت۔ شريں ساپته ميرين بلوچ ۽ نميرانين ڪار پدءَ سيل ۽ پد ماوتي بندرءَ واتر
بوتان۔ دل ۽ لوٽ ات۔

اے دنگ ۽ مزن مرءَ ۽ باروا چے سهي ۽ سر پدي به بيت۔ من شه همراهاں
پول ڪرت۔ اے ٺرين مرد ڪه انت۔ هنڪينه ڪج ۽ انت زندگ انت، مرنگ؟ هر
ڪس ۽ وتي من ۽ سر پدي ۽ دست شانت۔ بلٽه ذرا اٽڪل... البت ڪارواں سالارءَ
ڪه يڪ سهي ۽ سر پدين مردے ات۔ من ۽ گشت۔ بلوچ ۽ ڪوه ۽ ديم ۽ هلڪ ۽ يڪ
ڪلانيں ۽ زانتڪاريں واجه يے، آئي ۽ راگون هنچين داسپاناں شريداري هست۔ ترا
تان آپسرے بارت۔

”گرم سرد بوت۔ سا هگ چرءَ ڪاروان ۽ لڏ ات۔ روچ ٽڪ ۽ ماوتي
آهري منزل ڪولواه ۽ گياپين ڪوچگ ڏل ۽ سر بوتان۔ واجه جام خداداد ۽ هندءَ منے
دوار بوت۔“

”ڪولواه جلگهين هلڪ ۽ بازاراني ديار ڪيلگ بنداني ڪشار شير ۽ مزن
مراني دوار ميار جلاني ڏگار سبزین ڪپوتاني تواریاتانی شهر۔“

”اتلگاں هما وهد ۽ پاس ڪه مني جهد ۽ مز ۽ ڪله مني چم ۽ ڪل ۽ ات۔ دم ۽ بال
آرگ ۽ پد، هلڪ په هلڪ، بازار په بازار ۽ ترتاب، ڪوچگ ۽ زیدانی سواد۔

”سسر پہ بلوچ ء کوه دیم ء ہلک ء، ہلک ء شہ کمیں گستا یک
 کاپرے، ساہگ ء ورناء پیر دیوان، گپ ء تران، کہن ء نوکین داسپان، چاہ ء چلیم
 آپ ء تام، کواس ء زانتکار دیم پہ دیم۔ من پہ وتی مطلب ء پٹ ء پول ء دیوان ء
 نندوک شہ درسان کلان ترین واجہ ء شہ جست کرت۔

واجہ من شہ پنجگور ء کائیں۔ نام گپت ء لبزانت۔ راہ ء دراسکی کور ء در کپ
 ء شہ کمک آنکشر ڈاٹ ء تلار ء باہر ء نمیر انیں چیدگ ء باروا زانگ لوٹیں۔ واجہ
 ساری ء بر جوک ات نوں پاد اتک پہ شانتگی نشت۔ دیے گور من کرت۔ بیچ! تئی
 جست ء من ء پہ گئے دور دات۔ تلار ء دل بند ء ایریں چیدگ ء باروا باز براں حال
 ء حوال بوتگ۔ بلئے اے ہما چاچ انت ایشی بوج پہ زوتی نہ بیت۔ البت پیداور ہمیش
 انت کہ اے چیدگ جلگہ ہیں کولواہ ء نمیر انیں شکاری روزی ء تہردی ء مزن مڑی ء کار
 پدانت۔ لیکگ ہے بیت۔ منی نر ء ہے سدک انت۔

واجہ روزی کدی ء چے پیم اے نمیر انیں کار پد.....

”منی بیچ، روزی ء رامن وتی چمان نہ دیستگ۔ آئی مزن مڑی ء داسپان
 اشکتگ۔ روزی ہما شکاری بوتگ کہ ہزار بڑی گٹاں پہ درک سر کپتگ۔ آچ بر
 بے سوب نہ بوتگ ہمنچو گش آنت۔ انگریز ء روزی راگوں وت ہزار بڑی گٹاں
 پہ شکار ء ہمراہ کرتگ۔ داد ء عیش کرتگ۔ روزی تو پچی گری تنے حد ء بوتگ۔ آئی
 سوچن پہ تیر جنگ۔ مرد ء سمر ء ایر کرتگیں اسپیدگ (ہیک) چست کتگ انت۔“

”من گشت، واجہ باید انت کہ ما وتی چشین مزن مڑین نامدرانی
 نمیر انیں کردان ساٹاں سہرا کنان تانکہ دگنیا ہمارا بیت کہ بلوچ راج ء کرد تنے
 حد ء رستگ۔“

”منی بچ! اے گپ تو مارے۔ مئے وڑیں نازانت ء بے ہوش کدی.....“

من گشت واجہ آروچ دور نہ انت کہ مئے راج وتی کار پدان مارایت۔

ایش انت ”ہزار بڑی“ ء گون ”ہزار بڑی“ سیالداری ء نمیرانیں داسپان کہ بلوچ راج ء سپاہداری۔ مزن مرّی ء اندری تا کان گندگ بیت۔ مروچی مہر شنبے ء مہر اللہ مہر ء لانک ترند بستگ۔ پہ ہے پہرہ زوری ء۔

چارکی: ”دیس تے وتی جرنیل ء را نا...“

واجہ: چون چارکی! چون باریں؟

”زی بیگاہ ء میر جمالی یک حالتا کی مچی ء تہ ء در شان کرت۔ ہے گپ کہ من شہ وتی اگدہ ء دزودا کنگ بوگ ء اوں جا کے صفا دروگ چشیں ہج گپ نیست۔ من پہ لکھی وتی جاگہ ء برقرار اوں شالہ برقرار مانیں دلجم بیت۔ مروچی پاٹی ء باسکانی مچی ء تہا میر جمالی ء وتی گشتا نک ء تہا جار پر بیت۔ من شہ وتی اگدہ ء دزودا بوگ ء اوں۔ چیا کہ نلگیک ء ناوشیں جاور ء من اگدہ ء سہرا بر جاہ بوت نہ کنیں۔ اے چونیں گئے بوت چارکی میر ء راجوسک ء جت زانا۔

چارکی: میر ء راجوسک ء نہ جت من ترا اول روچ ء گشت کہ جرنیل گوں ما بلوچان ریہہ کنگ ء انت۔ وتی مول ء مراد ء چارایت۔ ہر دیں مولے مول بوت میر جمالی راباسک ء گیت چگل دنت۔ میردپ ء چاپینان لوگ ء کیت۔

واجہ: جرنیل ء کجام مرادات۔ پیلو بوت۔ آئی مئے میر جمالی راجو پہ نامرادی لوگ ء دیم دات۔

”واجہ زانگ ء زانے۔ بلتے پادے پردیے۔ ہما انت کہ پاکستان جوڑ بوتگ۔ پنجاپ وت ء راحاکم مارا زیر دست لیک ایت۔ سر پد بوتے.....“

واجبہ: مالک ء بہراں، آہم بہرے، آوتی بہرے بزورایت۔ منے بہرے مارا بہ
 دنت۔ جبرے نام صلاح اودے گوستگیں دورے تمام پا گواجہ، سرزیر، فوج کماندار، راجی
 گلانی مستر شہ پنجپ ء بوتگ انت۔ کم ء باز شہ سندھ یا پدے شہ سرحد ء منے دنگ ء
 کس نہ بوتگ۔ ہے اولی رندا انت۔ منے میر جمالی سرزیر بوت۔ آئی ء رانا حداء
 اشکند کرت۔

چارکی: شہ سرے پنجپ ء منے مڈیا ناں چتگ وتی دست ء کرتگ۔ مارا چمدار
 کرتگ۔ نون ہم پنجپا گش انت۔ میر جمالی بوت سرزیر اودے گوادر ء بدن سرجم
 بوگ ء انت۔

مابندن ء کٹ ء نپ ء وتی دست ء کنگ ء میر جمالی رادیم ء دیان۔ اس
 ہمیشی زانت کہ میر جمالی منے بدواہ انت ء پنجپ ء دوزواہ انت۔ اس جمالی را
 دست ء سک کنت۔ الم وت مان وت ء جیگ پہ جیگ ء زچک پہ زچک بنت۔ ما
 درنیام ء شین کنان سوب مندباں بلتے میر جمالی سرپد بوت۔ نہ ایوک ء شہ سرزیری
 ء دزودا بوت۔ بلکن سرزیری ء پاگے چست کرت۔ پنجپ ء پورتال چوہدری
 شجاعت ء سرادات۔“

”ہسو۔ بز ان چوش انت چارکی۔ گڈا میر جمالی کمک پاداناں میح کرتیں۔
 آسر بچارتیں۔“

چارکی: میر جمالی موہ نہ دیست چیا کہ گپ نہ تندا بلکن جرنیل ء دگہ پنگان مزن
 رُمبینگ پورتال چارروچ سرزیر انت۔ ہنکی سرزیر ہما انت کہ جرنیل ء جم ء
 چیرا کرتگ۔ بہ گش درچتگ۔
 ”آکئے انت باریں۔۔۔۔؟“

”شوکت عزیز، انوں کلیدار انت، جرنیل ۽ چمانی روک۔ دل ۽ بندوک۔

واجه: اے چوئیں گپ انت پہ چوئی چست بنت چون ونج گرت۔ شوکت عزیز و راجی گل ۽ گچین بوتگیں باسکے نہ انت؟ باسک بوؤگ المی انت۔ گڈاچون بہ بنت ۽ پورتال منیت۔

”ہمیش انت دمپان دلومنی واجہ۔ پورتال ۽ چے مجال کہ زگ کنت۔ جرنیل باسک ۽ گیت چگل دنت۔ شوکت عزیز ۽ باسک گچین کنائین ایت۔ اے کجام گرانیں کار انت؟“

واجه: اے ملک ۽ ہرکار پہ مکام پہ پنگان۔ حدوت انچیں باری یے بیارایت کہ ماشہ مکام ۽ پنگاناں آجوبہ باں۔

چارکی: زی مردوتی دکان ۽ نندوک ات..... مل ۽ پہ دو میل چڑ ہی یے جت ۽ دوردات..... ملان بوت۔

”چارکی..... گڈا مرد مرت؟“

چارکی: شہ جاگہ ۽ چست اش کرت۔ ساہے مان ات۔ ہسپتال ۽ رسگ ۽ ساہ یے دات۔

”حداء جاگہ ۽ جننت کنت۔ بلتے گپ چے ات کہ ناروا ۽ نازا کیں مرد ۽ را چوپہ بزرگی۔ ناگتی جت ۽ دوردات۔ جن جنوزام ۽ چک چورہ کرت انت۔“

چارکی: اپنکسیں گپے نہ ات۔ کہ سرے تان کشت ۽ کشتار سر بیت۔ بلتے مروچی ۽

ہما گرونا کی بس۔

واجہ: ”گپے مہ بیتین۔ چون جبرتان کوش ء سر بوت۔“

چارکی: دو سے روچ ساری گوئڈ و لیب ء پٹ ء سر مُود بوتگ انت۔ ہمے گپ
تاں پس ء کساں سر بوتگ زحم ء زحم کشکائی، تیر ء تپنگ کاری، پاد ترپ ء بیہارتی
وڑیں دوزواہاں گر ء دار کرتگ۔ سلاہ ء نباہ ء جہد ء کوشست بوتگ۔ مروچی بیگاہ ء
یک دومی ء دست ء دروت ء درائی بوتگ۔ مرد پہ چشین دروت ء وش نہ بوتگ۔
کینگ ء یکر تگ۔

واجہ: گڈا... گرگ ء بندی کنگ بوت۔

چارکی: تنگہ کس اے حال ء نہ دنت۔

واجہ: چارکی۔۔۔۔۔، ہمے گپ انت کہ اس چوش پونزانت۔ وتی راہ اش
یل ء داتگ۔ ہمے یکیں سال ء اندر ء سی چل مردم کُشگ بوتگ۔ پاہوتی جاگہ ء۔۔
یکے گرگ نہ بوتگ۔ لاپ ء جنگین فوج ء پولوس ء رائینکس تو ان نیست۔ دست
دور دنت۔ تنگہ ہرز یودی بیت۔

”واجہ بلکن تو اے حال ء سہی نہ ئے۔ ہمے وہداں کہ پٹی ء راہ سپتال ء
برگ ء لاری ء سوار اش کرت۔ آئی گہار ہمراہ بوت۔ راہ ء شہ لاری ء کپت۔ آئی ہم
ساہ دات۔ بزاں ناروا ء دو ساہ یکپارگی گپت۔ اود ء پولوس انگت اوشتا تگ۔
چارگ ء انت۔“

”ہمیش انت چارکی مروچاں ناشمری، ناروائی ء دورانت۔ حکومت ڈنگ

دُڙ ناشر و نادودانی جله کش انت۔ نادودی، ناشری، دُڙی، دُنگی، کشت ۽ خون،
آئی ۽ وار ۽ ایندگه سلکاریاں لس ۽ راپونز ۽ کرتگ۔ کس گین کشت نہ کنت۔ اگاں
گین کش ایت۔ آکبت ہمیش منی ۽ تی دیم ۽ انت۔
”واجه اللہ کنی بینی انت۔ ہنچو کہ منے کرد ہنچو مڑ۔“
اللہ امان دنت۔۔۔۔۔! منے پارت ۽ بہ کنت۔

چارکی: من ترا یک نوک و نوک تریں حالے دئیں۔ تئی گوش گوں من انت؟
بلئے چارکی۔۔۔۔ مہتل مہ بو۔۔۔۔!

” تو گندے کہ مئے ڈیہہ ناپرسان انت۔ درمی جستگ پادان جاگہ کرتگ۔ مئے
لاپ و جنگلین بند و بوجی گل، فوج و پولوس سہی سر پد نہ انت۔ کے کیت۔ کے روت۔
اود و ایرانی دو ہزار مئے ڈیہہ و چومیر و نریان و درک انت۔ کس اش مانتری نہ
کنت۔ زمی بیگاہ و بازار و نیام و ایرانی بے لگائیں دو ہزار و دو گونڈ و لگت
کرت، دور دات و درشت۔ اس و گونڈ و چت ہسپتال و سر کرت انت۔ گونڈ وانی
کس و واہند سہی بوت انت۔ وتی ساہ اش رسینت۔ ہسپتال و مچی بوت۔
واجہ: گونڈ و پٹی ات انت۔ یا حد ملکن.....

” گونڈ و پٹی ات انت ڈاکٹر گونڈ وانی دوا و دار و گلش ات انت۔
اود و مگر ب و بانگ بوت۔ اس پہ نماز و درشتان ڈاکٹر اں گونڈ و پٹی کرت و اپینت
انت۔ یک گونڈ و یے سک پٹی ات۔ تکا نسری کنگ و ات۔ ڈاکٹر و گونڈ و کس و
شہ بازار و درمان و آرگ و رماشت کرت۔“

” پڑچہ زانا۔۔۔؟ ہسپتال و دار و نیست چارکی۔“

” زانا ہے دار و ہسپتال و نہ ات۔۔۔! واجہ ہے کش و درمان جاہ و شت۔
دار و زرت زرتے در کرت۔ تو زانے دُر و دُرنگ نزیک و گور و چار و انت۔ وچ

ء پُشت ء ڈنگ ء چم مردء زران کپت انت۔ مردء راسک باز رر گون انت۔ وتی
بائیوال نئے سوگہہ کرت۔“

”آئی بائیوال گون ات چارکی۔۔۔۔!“

چارکی: ڈنگ ء ڈز ایوک نہ بنت۔ بائیوال اش الم گون انت۔ مردء دارو ء
ہسپتال ء سر کرت۔ پرپٹ زرت دیم پہ گس ء ڈنگ ء ڈمب ء کپت انت۔ ڈک ء
دپ ء مرد اش رُپت۔ زر ء پرپٹ اش پل ات انت۔ برو کہ نہ روئے۔ مردء وتی
ساہ تاں پولوس ء برت۔

واجہ: پولوس زلور کارے کنت۔ گیش نہ بیت۔ مردء پرپٹ ء پیچ گپت۔
دنت۔“

چارکی: مردء سر بوگ ء سر پولوس سہی بیت کہ ڈنگ ء پرپٹ برت۔ پولوس ء
مول مول بوت۔

”اے چون چارکی۔ ڈنگ ء ڈزلٹ ء پل کن انت۔ پولوس کجام مول
انت۔ باریں۔۔۔۔!“

چارکی: اے ڈز ء ڈنگ، سل کار پولوس ء وتی پرور انت۔ پولوس ء پہرہ زور انت۔
واجہ: پولوس ء دگہ جست ء پرس کنوک نیست زانا۔

چارکی: اگاں جست پرس کنوک بوتیں۔ آپ شہ سمرانہ گوست۔
”واجہ حداوت پہ ماروڑ نیں روچے در کنت۔ مادینن راہ یے پیچ کنت۔
ایمنین و ہدے بیارایت۔“

”اڑے چارکی۔۔۔۔ تو مروچی سیاہ نہیں پاگے بستگ۔“

چارکی: ہاں واجہ۔ من تئی گپ ء سر پد بوتوں۔ ایوک ء من نامروچی تیوگیں ڈیہہ پرسیک انت۔

واجہ: چارکی چونیں گپے تیوگیں ڈیہہ پرسیک انت بلئے من سر پد نہ اول۔۔؟
چارکی: تو گشے، من وتی تنک ء تہاریں بانڈم ء یل ء نہ دئیں گڈا تو دگنیا ء تالان نیک ء بد، شتر ء گندگاں چون سہی بہ بے۔

واجہ: تو ہر روج من ء ہے گپ ء سر ء ٹاکور کن ءے۔ بلئے من ترا گشیں۔ من وت ء راشہ دگنیا ء چمان اندر دئیں۔ بازیں چست ء ایران گستا داریں۔ چومہ بیت۔ منی سر ء گشے سہی نہ انت تل ء دیگ ہیں۔

چارکی: ”منی واجہ۔۔۔۔ تنگہ چو بوتگ لٹ ء بہ جنت۔ حسن در وادان بوارت بہادر انت۔“

واجہ: مروچان ہما جا ورا انت۔ چومہ بیت من ء تو ناحق پتا یگ بہ بنت۔
چارکی: بلئے واجہ چوش ناکہ ما جا ورا ہر کناں وتا را دور پداراں زیات شیکلی باہند کنت کسی پردگ مہ بیت۔

واجہ: اش دوگیش شیکلی چون بیت۔ روج رحمانی دُزی انت، پل ء لٹ انت، کشت ء خون انت، جست کنوک کس نیست۔

چارکی: تو کشت ء کشار ء گپ جت ہمیش انت کہ من مروچی سیاہیں پاگ

بستگ۔ زمی بیگاہ ء مغرب ء نماز ء رند مرد بے گت ء گماں وتی دکان ء دپ ء
 اوشتاگ ات۔ نارواناں پہ سی تیری وزمی کرت مرد ء ہما جاگہ ساہ دات۔ ناروا وتی
 گاڑی ء سوار بوت انت۔ مہمیز دیان شت انت۔

واجہ: مرد کے ات؟ کہ ناروا ء نا حدایاں چوپہ بڑگی جت ء دور دات۔ آئی گناہ ء
 پساد چے ات انت۔ اے مرد کے ات انت۔۔۔۔؟

چارکی: پنجگور ء چم ء پونر کہد احاجی حسن ات۔ آئی گناہ ء پساد ہمیش ات کہ بڑگانی
 دردوار ات۔ غریب ء غریبگانی سیاد ء سر برات۔ دُز ء دُزگانی ملکموت تمہ دار ء
 تگار لاپانی بت ء دُژ من میگمانی گردناں تاب دیوک۔

واجہ: گدا، تمہدار، تگار لاپ، دُز ء دُزگانی پشت مکیم چوں اے وڑیں
 بڑیں دنگ تہمرد ء مزن مر میں مرد ء زندگ ء کلّ انت کہ آیانی راہ ء مکین
 سنگ بیت۔

چارکی: حد اے وڑیں بد ء بدواہاں گار ء گمسار کنت۔ تنکہ منے چا گرد ء تہا
 امن ء ایمنی وش ء وشالی ودی بیت۔

واجہ: امن ء ایمنی وش ء وشالی ہما و ہداں شہ ڈیہہ ء سٹ گار بوت کہ تووت واجہی
 ء جار جت تمہ دار ء تگار لاپاں وتی گوش رپتاں۔ وت واجہی ء گار ء گمسار کنگ ء
 لانک اش بست۔ موک ء ملام ء ناہودیں بڑن اش دیم آرت درگیپت انت۔

دُری، دُنگی، کشت ء کشار، آوار و تاتزی ء وڑین سل ء نا جاہیں کار پدانی آرزشت ء
 دلبدی اش کرت۔ نون اے بدی ء بیرانیاں وتی روگک ہنچو ایر داتگ انت کہ
 ایشاناں گوجگ ء دور دیگ منی ء تئی واک ء وس ء ڈن انت۔

چارکی: توچے گشتے مادستاں سر ء کنان بہ ننداں۔

واجه: دست ۽ سمر ۽ کنگ ۽ ننگ ۽ تمہ دار ۽ تگار لاپانی زیات دلہڈی بیت۔
 آگیش شیکل بنت۔ دگہ نوک ۽ نوک ترین مکام در گج انت۔ شر تر ہمیش انت کہ
 الس جاہ جنت کو کار و جگا بیت۔ تنکہ ہے بد ۽ بیرانیانی گر و دار بیت۔
 چارکی: الس پہ کو کار ۽ جگا ۽ وس کنگ ۽ انت۔ گوش داروک نیست۔
 الس چون کنت۔

واجه: پہ چشین کار ۽ ز مبر شت۔ بیدز مبر شت ۽ تمہ دار... ۽ تگار لاپ...
 چارکی: تو گش ۽ ز مبر شت۔ قصہ کن انت۔ است ات دیھ یے۔ اے دیھ
 سال ۽ واب ات۔ ہر چون کرتیں بودے نہ کرت ۽ آگاہ نہ بوت۔ منے بند ۽ بوجی گل ۽
 آگہ دار ہما ڈیھ انت۔ پہ مطلب ۽ آگاہ انت ۽ اے دگہ و ہد ۽ واب انت۔ ہر چون
 کن ۽ بود نہ کن انت۔ تو بگش کو کار بیت کہ ز مبر شت تمہ دار و واب انت۔
 پد ۽ دیھ ۽ واب! پچ پادا ہگ ۽ نام ۽ نہ زان انت۔ کجام ز مبر شت بیت۔ شہ و اب ۽
 پادا انت۔

واجه: توسک جھلانگی ۽ روائے۔
 ”بلئے واجہ۔ یک توجیلے در گیجگ لوٹ ایت نا... بس الس دز ۽ ڈنگ ناشر ۽
 ناہودانی دست ۽ تان پونز ۽ انت۔ گپ تاں حکومت ۽ روت۔ آسر ۽ انجام پہ موک ۽
 ملام ۽ کوشنیت۔ ناشر و ناہود ۽ ڈنگ ۽ ڈنگ گیش شیکل پد ۽ پہ بد ۽ بیرانیانی رُدم ۽
 گیشترین راہ ہنداش، بوان انت۔“

واجه: اے تئی راست انت۔ تنکہ موک ۽ ملام بنگوچ نہ بوتگ۔ ناشری ۽
 ناہودی ۽ بد ۽ بیرانی بند نہ بنت۔

چارکی: بدءِ بیرانیا نا ابا بُنی زبُرگ لوٹ ایت۔ اِس ءِ شپان و اب ءِ روچاں آرام
 نیست۔ اے درس شہ حکومت ءِ نابودی ءِ منے سراتلگ اَنت۔
 واجہ: صبر کن، تاں حداروچے بیارا ایت۔
 چارکی: گش اَنت صبر ءِ بر دُمبگ اَنت۔ بلے پہ گڑنگ ءِ بُن ءِ کرساں دور
 اَنت، چون کنان دگہ تاوت نیست ساہیگ تئی سارت بات۔

چارکی: ”واجہ زری بیگاہء من وتی گسء دیمء سا ہگء تچک اتوں۔ یک کلاگے
 اتک منی گسء دیمء ڈانک نیں مچء سرء نشت۔ لگت کوارگء منء یات
 اتک۔ گوستگیاں وہداں زہگء زالبولان شہ کلاگاں حوال گپت من پاد آہت
 نشتوں۔ دپء دراتک ”کلو احوال نیک“ کلاگ اولء شریء کوارگء ات۔
 نوں زارء زمبرشتء لگت من حیران بوتوں۔ اے چونیں گپے بوت کلاگ پر من
 زہر گپت۔ منی کشء منی گوٹڈ ویے نندوک ات۔ گشتے ابا کلاگ کش ایت۔ نیک
 مرٹء حد امرزی بوت۔

نوں بدی بدء نیکء نام مگر من چارت منی گوٹڈ وشہ من زیات زانتکار
 انت۔ کلاگء گپاں سر پد بیت منء دوشی ڈراشپ واپ نیا ہتگ۔ ہنوں کہ من
 دیم پتی دیوانء آہگء اتوں۔ تراہے حالء بد نیں۔ من کشی شیبء گورء رستوں
 گندیں۔ مز نیں موٹرء موٹر سیکلء مردے کشی کورء چیرء بالا ہیء پے دات۔۔ من وتی
 پاد جلتاں یکےء راسوج کرت۔ پے ماجرایے۔ اس چوہلا ہوش انت۔ ہر کس پے
 دیم در روکائی انت گشتے۔۔ مردے کشگ بوتگ۔ لاشء آرگء پے درک انت۔

واجہ: بیچارگ کے ات؟ پرچہ کشگ بوتگ۔۔۔؟

چارکی: دگہ گیشیں سہیء سر پدی نہ بوت۔ ہممنکس کہ زی گوں وتی یک

براہندگے ۽ گوں بوتگ گمان انت ہما براہندگ ۽ کُشتگ یا کوشار ینتگ۔

”براہندگ، اے چون بوت کنت کہ براس براس ۽ بہ کش ایت، چارکی،۔۔۔!“

چارکی: اے کجام حیرانی ۽ گپ انت۔ مروچاں براسی ۽ برادلی ۽ ہمسایگی کج

انت۔ ہر کس مطلب نیگ انت۔

”گڈ ابران دگنیا مطلبی بوت۔“

”اے گپ ۽ تو مروچی زانے۔ واجہ دگنیا شہ سر ۽ مطلب نیگ انت۔

من ۽ تو سہی نیاں۔“

”ماسہی مہ باں شر تر انت دگہ مئے نام مطلبیانی لڑ ۽ ہور بیت۔“

چارکی: آج کپ ایت تر ۽ ہُشک نہ زانت۔ تو من ۽ نہ من ۽ تئی ناماوار

انت۔“

”من بہ زانتیں مطلب کے انت۔ شہ کُجا کیت۔ من وت ۽ رالم دروشم

کرت۔ مروچی مطلب منی ۽ تئی جان ۽ پُچ انت زہگ شہ پس ۽ ہر کنت۔ پس شہ

زہگ ۽ براس شہ براس ۽ ہمسایگ ہمراہ یک دومی ۽ بے مطلب کس کس ۽ را

جست نہ کنت گپ نہ جنت نند ۽ نیاد نہ کنت۔ دور مرد...

واجہ: اگاں گپ تنے حد ۽ اتلگ، سر انت، گڈاں۔۔۔۔؟

گڈا ہم پشت نہ کپ انت منی واجہ۔۔۔۔! ہرچی زری ات باندا ت گہہ وارت۔ پہ

باندا ت چماں مدار کلاگ راست گش ایت۔ بدی... بدی... انت۔

”واجہ تو سہی بوت نے؟“

واجہ: تاکہ تو حالے میارے۔ من چھی آہی ہیں۔

چارکی: دوشی سرشپ آہ ہندی آپ واری گل آہ مستر وتی ماڑی آہ نشنگ آہ ٹی وی چارگ آہ ات۔ بچک آہ بڈی موجود ڈک آہ توار کرت۔ واجہ آہ گشت کسے گندو کی کیت۔ حدائے بیارایت گندایت۔ تاں سے کس انت گوانک انت۔ گوں تیر آہ تپنگاں۔ اول بچک اش پہ مشت آہ لگت و ش کا بو کرت۔ پد آہ دیم اش کرت گوں مستر آہ سنٹ آہ لپونز اش یک کرت انت۔ سے پیٹی کہ کیے آہ تہا واجہ آہ ساٹھیکٹ ات انت۔ دومی آہ تہا گد آہ پیچ آہ سیسی آہ تہا واجہ آہ مڈی بڈ اش جتاں برو کہ نہ روئے۔ کو کار آہ جگ آہ بوت۔ ہسا یگ آہ ہمراہ مچ بوت انت۔ واجہ اش پہ کلوه ہسپتال آہ سر کرت۔ فوج آہ پولوس بوت، آئی آہ پہ دہ بوت۔ فوج آہ پولوس آہ کمال چے بوت۔

”پولوس۔ من ترا چے بگشیں چار مردم دز گیر کرتگ آہ بندی کرتگ۔“

”اے کہ دز گیر انت۔ ایشان کسے جاہ کار ات، چارکی۔۔۔۔!“

”شہ ہمیشاں کیے بندی اسکول آہ ہیڈ ماسٹر انت۔ کیے آئی پیچ آہ ایندگہ دوئیں سیاد آہ سنگت۔“

”نوں بیا پچار، چارکی۔۔۔! ماسٹراں سر پہ ڈنگی داتگ۔ ما پہ ایندگران زہراں۔“

چارکی: اے چشین کارے نہ انت۔ فرنگی آہ وہد آہ زمانگ آہ بندی فوج آہ کماندار آہ

اوبادگ انت۔

”نون شر ترے کرت۔ میتگ سنگ ۽ موٹل ۽ آوار جنوک سرداری اوبادگ ات انت۔ مروچی گس ۽ لٹ ۽ پل کماندار ۽ اوبادگ۔“

چارکی: دزگیر بوتگیں گش انت۔ ماسوگند چست کناں ماڈر نیاں، ڈنگ نیاں۔

واجہ: دُز ۽ ڈنگ ۽ راسوگند نہ دارایت تو اے بگش واجہ مستر جاہ منندے۔

چارکی: کارمستر بز کار درئی یے۔

”گڈ ابران شہ وتی مڈی ۽ دُز ودا بوت۔ بلئے ہمے ساٹھپکٹ ۽ کا گدے دست کپتین انت، گنج انت۔“

چارکی: اگاں ساٹھپکٹ در آہت انت۔ بزان دز در آہت انت۔ تو چے گش ۽

اے کہ دزگیر انت دُز نہ انت۔ چارکی۔۔۔؟

”تننگ نہ من انت۔ دیم ۽ حد ابران انت۔ آیانی ایمان۔۔۔! مروچی ایمان

حد امرزی انت۔“

”منت کتگ واجہ کارمستر ۽ گشتگ و ہدے سوگند زور انت من ۽ یلا ہی نیست۔ شر

گش ایت۔ بیچارگ شہ حدائی قرآن ۽ کے سرگوست کنت۔“

چارکی: دیست ۽۔ وتی نامراد جرنیل ۽ را کہ منے ہزار مرادیں میرے پہ یک

ہورتالے بدل کرت۔

واجہ: جرنیل ۽ گوں ماسک ناروائی کرت۔ میرے پسادتیں مردے ات۔

اگاں منے گہہ ۽ نہہ ۽ نیمگ ۽ اینکس میلاں نہ ات۔ پدے ہم منے دل وش ات کہ مرد

بلوچے، روچے نہ روچے میار ۽ مان ترا ایت۔

چارکی: جرنیل گش ایت میر جمالی نہ لوٹ ات۔ من جرنیل ہما دست ء بہ ملین منی
دل گش ایت۔

واجہ: میر جمالی کدی چشیں گپ جت۔ بزکار ء وتی پاگ داشتگ۔ بلئے گپ
ہمیش انت کہ جرنیل مارا پہ ریہہ دارگ لوٹ ایت۔
چارکی: من کہ ہے گپ ء جنین۔ تو گش ء منی دشتی گوں جرنیل ء بد انت۔
مروچی مارے نا۔

واجہ: من ساری ء گشت کہ جرنیل منے دمگ ء دیروی ء بودنا کی ء پہ حب
انت۔ بلئے من نون گندین کہ جرنیل مارا چم بند نوک کنگ ء انت۔
چارکی: نون منے الس سہی ء سر پد انت۔ نون جرنیل مارا تنکد پہ ریہہ
دار ایت۔

واجہ: تی الس ء را سر پدی گج انت۔ منے الس تننگہ شہ وتی تہہ ء تو کی اڑاندان
گیش ات نہ کنت۔ آ کجام دست ء دیم ء شانت کنت۔ میر جمالی وتی راہ گپت۔
اود ء تننگہ پورتال پہ گیگ نہ نشتگ کہ جرنیل آئی ء را پاد کنگ ء انت۔ شیر تال ء آئی
جاگہ ء نادینگ ء انت، راست انت۔

چارکی: جرنیل ء وتی پادما کرت انت نون ہرچی کنت ہرچی گش ایت۔ کئی مجال
کہ زگ کنت۔

واجہ: جرنیل یک ساہ یے۔ پانزدہ کروڑ الس ء دیم ء چوتلار ء میک انت۔
کس ساہ نہ کش ایت، ہرچی دلے لوٹ ایت۔ کنت۔ جئے۔ جاتو یے۔

چارکی: فوجی گورزی اگاں بندے ء درنجگ بیت۔
”فوجی کماندار سلا مے کنت۔ جرنیل ... پد ء جرنیل انت۔ آمر وچی گورزی ء در

کن۔ باندات ہے گپاں بہ جنت۔ بارین۔“

”گڈا شیرتال کدین سر وزیر بووگ ء انت۔“

”دیم ء ماہ ء گچین کاری انت شیرتال سو بسمند بوت ء پورتال رپت انت۔

شیرتال آمد، منی واجہ، منی مازگ ہنچوگش ایت۔“

”تئی ماسگ راست گش ایت چارکی۔ بزاں ماہماہد روج۔“

چارکی: اللدگنی بینی۔ من گشیں عمری چوش نہ بنت۔ پہ ماوشیانی روچے ٹک دنت۔

باریں کدیں، من ء تو آ روج ء گندان نہ گندان اگال ماچم وت بہ دستیں۔ منے پادقبر ء

تچک بوت انت۔

”بلکیں مادیسیت بیرگ ء دلپروش مباں باید انت۔ واجہ خدا ماراسگ بہ

دنت۔ ماراشہ تہہ ء تو کی اڑاندان ء جنجالاں درلگوش ایت۔ وتی حق ء لوٹ ء ہمدل ء

ہم شور کنت۔“

سیوی گھوڑوی گردان انت

شوہیں گوہر ء ہر جان انت

واجہ: گوہر تراچے کرت کہ مردسحار مردان تو گوہری پشت ء کپتنگ ء۔ پزہر
کئی نامے گئے پزہرنا کی نازینے۔۔۔!

چارکی: اگاں گوہر مالدارمہ بوتیں ہر ء ڈاچپانی بی بی مہ بوتیں۔ ڈنگان آئی ہر
آوار نہ جت انت۔ بد ء بدواہاں ڈاچپانی ماہگ نہ بُرات انت۔ گوہرتاں چا کر ء
گاب نہ برت۔ چا کر بدواہانی پشت ء نہ کپت۔ رند ء لاشار ء جنگ نہ بوت۔ پدشہ ہر
دونیرگاں دنگ ء مزن مریں بلوچ ورننا گواچی نہ بوت انت۔ زال جنوزام ء زہگ
بے گناہ چورہ نہ بوت انت۔

واجہ: مروچی تراچار صدسال ساری ء قصہ چون یات اتک، باریں۔

چارکی: گش انت بقال وار بیت کہنیں دپتراں پٹ ایت۔ من کہ بیکار ہیں۔
کہنیں قصہاں کاریں۔ ”دوشی سرمی سنگین ات۔“ مان تہہ ء وتی بنگلی ء چیر ربی ء
بونڈین ء واب ات کہ نیاہت نڑیک ء پاد اتک شہ دل ء یک ہولے۔ درکائیں پہ
سواد ء سیلے زیات پہ گوات در ء گنجبین ء گوات در بدن ء سولین ء نیل بوئیں زر ء
چولین ء بوجیگاں رد ء نولین۔

”نوں بیا چارکی۔ تو و مزن شہارین شاعرے۔ زوراک۔ اینکس و ہدانت تو وت ء
راچیر داگ۔“

چارکی: اوے من باتوں۔ گوں وتی مزن شہاری ء گوں شاعری ء زانیکاری ء آ
زرایت۔ دل سچ ایت بود کنت، ہول کارایت۔ نوک ء نوک سریں پنگاں بناہ

کنت۔ مکام درگج ایت۔ اے منی دل ۽ ہل انت گبار انت۔

واجہ: تئی دل ۽ میل گوں گوادر ۽ انت۔ گوادر توسی سال ساری یل ۽ دات۔ گوں
من اد ۽ اتگ ات۔ ہمد ۽ ولان وٹاں اے گیاب ۽ باہوٹ ۽۔
”منی واجہ۔“ وائے وطن ۽ خشکیں دار، گوادر منی مات انت۔ مات ۽ مزن گوں حب
۽ ہدوک من ۽ رودینت۔“

”وتی ہنج ۽ واپینت۔ شاگیں گوانزک ۽ لولی دات وتی نازینکاں پر مات،
تو شیرے ۽، تو مزارے ۽، غازی، شاہسوارے چو کہ پلنگ ۽ تلا رے ۽ مان
آہڑاں لوارے، ماتیں زمین توار دنت، جان ۽ سر ۽ نہ چارے، عہد ۽ وتی
بدارے، دست ۽ وتی شہارے، مات تئی میا انت، مرچی ترا توار انت.....
پہ مات ۽ توار ۽ من وتی عہد ۽ پد انت۔“

واجہ: شہ ایشی شتر ترس شاعری کے کرتگ۔ بلے مروچی کجام ڈک انت۔
ترا مونجائے کرتگ۔

چارکی: بلوچ ۽ شہ میار ۽ نیچ نہ وارنگ۔ چو کہ ”شے سر ۽ ششست ۽ شاسر ۽ پنجاہ
درس ہے باکاڑ ۽ کت انت یکجا“ ایش ات بلوچ ۽ گوں میار ۽ پھر زوری باہوٹ ۽
سپہ داری وہدی بلوچ شیکن ۽ شیر انت۔
”بلے چون، چارکی۔۔۔؟“

”ہنچو کہ واجہ تو سہی ۽ گوادر ۽ بدن ۽ کار دست ۽ گرگ بوتگ۔ چین ۽ روم
۽ زانتکار کو اس مچ انت۔ کار پہ ہلا ہل بوگ ۽ انت۔ مئے تمہ دار ۽ نان زوالیں
حکومت دری مردمان آرگ گوادر ۽ زمینانی بہا ۽ باندات بناہ انت۔ تو زان ۽
مئے بلوچ شہ سر ۽ بدروج۔ پہ شام ۽ نگار لاپانی چمدار پنجابی، سندھی، پناہ گیر ۽ ایندگہ
ہئی ۽ پہدہ گوادر ۽ آہگ ۽ زمین بہا گرگ ۽ ترنچ بستگ انت۔ یکے پہدہ قیمت دیگ

ء تيار انت۔ آياني مول ء مراد هميش انت كه گوار مئے دست ء بيت۔
 بلوچ نامراد باں۔ چمداری شه آياں درمه ايت۔ مئے دستان بچار انت۔ بلوچ ہے
 لاپ ء جنگ۔ زراں گند ايت چمان سرء جنت وتي ہنکيناں بہا کنگ ء جند بندر
 بووگ ء انت۔“

واجہ: سک ناوش ء دلپدر دیں حالورے چو کہ تو گش ئے۔ بز اں ماشہ ہنکین ء
 دزود ابووگ ء ایں۔

چارکی: من پمیشا اینکس گار جنین تکا نسری کنیں۔ اگاں من ء بانزل بوتیں۔ من
 بال کرت گوار ء سر بوتوں۔

واجہ: گڈک چے گڈک ء لڈ ء بار چے۔ تو یک ساہ ئے چے دروری کرت
 کن ئے۔

چارکی: گش انت کہ حضرت ابراہیم ء و ہدیکہ آچ ء دور دیگ بوت۔
 یک انچوکیں مرگو کے ء وتي سنٹ آپ ء جت۔ پہ آچ ء ہی کرت۔ یکے ء جست
 کرت۔ اے آچ کہ سرء آزمان ء انت۔ پہ تئی سنٹ ء پٹیں آپ ء چوں مر ایت۔
 گشتے، منی نام دوزواہانی لڑ ء اوار بیت۔

من ء بس انت، راستے من ء گیشین واک ء کوزوان نیست۔ ماتین
 گلزین ء من ء گوانک جنگ من ء بے حال مہ کن۔ منی سرء ڈاہ انت۔ من بہا
 ء باندا ت بووگ ء اول۔ بد ء بدواہانی دست ء لگت مال بووگ ء اول۔ تو وت ء را پد
 دارے منی گوانک ء نیائے۔ من ہر چوں بیت وتي ساہ ء برین۔ تنکہ شہ تژن
 ء بیتال ء در ہیں۔

واجہ: تو سک دور چاری کن ئے۔

چارکی: منی دل لہڑ کنت پاہار کنت۔ گوادر مروچی نام ء تواراں انت۔ ساری ء گوادر ء بل دگ ء نیمگ ء کس ء چم دور نہ دات۔ بد ء بدوائیں حکومت ء مستران گشت۔ آبران انت ء آیانی کار۔ مروچی کہ امریکہ ء سر ء گاب انت۔ امریکہ ء چم گوادر ء سک انت۔ لس ء بے لوگ۔ بے سر ء بے سیال کنگ ء پے لانک ء ے بستگ، حکومت امریکہ ء جلہ کش انت۔

واجہ: گڈا مئے قوم پرست گل پچ کنگ ء نہ انت۔۔۔۔۔؟

چارکی: قوم پرست پے کوکار ء جگ ء وس کنگ ء انت۔ دگنیا اش پے سرزرتہ، میڑہ انت، مچی انت، زمبر شت بلئے پنجاپ وت ء را حاکم ء مارا زیر دست لیک ایت۔ مارا ایرجیگ کنگ لوٹ ایت قوم پرستان سائل کنگ۔ بندی کنگ ء پاد ترپ ء بیہار دیگ ء انت۔

واجہ: چنت ء را سائل کن انت۔ چنت ء را پاہودی انت۔ حقیقت اوشتا تگ اوشت ایت۔ چوشکیں تلاء ء باطل ایرجیگ بیت۔ بد ء بدواہ رزواہ بیت۔ تو سو بمند بے۔ شالا۔۔۔۔۔!

چارکی: تناوہدی کہ سو بمندی بیت۔ ما بڑ کار دنزان گار بیان۔ مئے نام نشان پشت نہ کپ ایت۔

واجہ: دل ء ڈ ڈ کن، سواساں ترند کن، ترنجاں بند، تئی بور سنخ انت۔ پاد ء لیٹین مات ء پنت ء زور گوادر نہ انت دور موبیحال، بدئے حالاں۔

چارکی: وتی حقاں بگش ساہگ تئی سارت بات، ء اللہ نگہوان۔

”ہلو۔۔۔۔۔ہلو۔۔۔۔۔واجہ۔۔۔۔۔تو۔۔۔۔۔من چارکی۔

”جی چارکی۔ احوال نیک۔ شہ کج ہے باریں؟“

چارکی: شہ مات ہے ہنج۔۔۔۔۔“

”چون انت باریں چا گرد چارکی۔۔۔۔۔؟ تو سک تیر کہ اتے۔“

چارکی: جُست ہے مہ کن اینکس ما اشکت دو اینکس گندیں۔ مرد ہے دل بڑگاناں

شہ وتی ہنکین ہے دزودا کنگ ہے لانچنگ۔ الس سر بیر حیران، پریشان، دست سر ہے،

س واک نہ گندانٹ۔

واجہ: ایشی تاوت۔۔۔۔۔؟“

تاوت دگہ چے بوت کنت۔ پُسگان پہ مرک ہے لانچنگ۔ بزان گور یا گوادر۔ بلکن

تئی گوشان کپتنگ۔ بمبے ترک اتگ۔ چینی انجینئر کشگ بوتگ انت۔ تمہ دار ہے نگار

لاپ سچوچ انت۔ لٹ انت، کٹ انت، گرگ بند کنگ انت۔ منی وڑیں وار ہے

بڑکاراں ناحق گرگ تھا کنگ ہے انت۔ فوج ہے پولوس یک آشوبے بگش۔

چارکی: فوج ہے پولوس مرد ہے شہ حق ہے لوٹ ہے پدکنز ات نہ کنت۔ نوں کہ آشوب

چست انت آسرے الم در کیت۔

چارکی: الس پرے گپ ہے سک بڑنیگ انت۔ کہ وتی کرتگین ہے وتی گٹ ہے

کپتنگ در لگوشگ نہ بیت۔ اود ہے حکومت ہے سر پدجا جکی داتگ۔

واجہ: حکومت پادترپ کنت پہا ر کنت۔ فوج ہے پولوس کارمرز کنت۔ کیز ہے بند

کنٹنڈنڈ ۽ ملام کنت۔ سادگٹ ۽ دنت زور ۽ بالاکش ایت۔ دران ڈیہہ کنت۔ ہر
 رپک ۽ چکاس ایت۔ تنکہ اس لگور بیت۔ پد ۽ کنزایت ایر ماد بیت۔ وتی مول ۽
 مول کنگ ۽ وتی اذن ۽ سر جی ۽ لس اس ۽ چون گندے۔ جاو ۽ تہر ۽ گون.....
 چارکی: لس اس پہ سر بندی سر ہے بہا ۽ باندات ۽ شور انت۔ حکومت ۽ پیہہاراں
 گوشان کر کنت۔ حکومت ۽ مہ جل کرتگ کہ گوادر ملک ۽ بہرے۔ ملک ۽ ہر مردم
 توان دارایت۔ کوزوان ۽ سہت گوادر ۽ بیت۔ ماڑی بہ بندایت۔ دکان پچ کن۔
 کارخانہ بہ منڈایت روزگار ودایت۔

واجہ: اول کہ گوادر شد ۽ تن ۽ پاہوات۔ پامال ات حکومت ۽ چم نڑاتاں
 نون گوادر ملک ۽ بہرے بوت۔ چیا کہ حرید ۽ واہندان۔ ملک ۽ ڈگار پراہ انت۔
 شابیت انت۔ ہمود ۽ ماڑی بہ بند انت۔ دکان ۽ کارخانہ بہ کن انت۔ گوادر ۽ پہ
 شتالی بل انت۔

چارکی: سی سال ساری من گریت کہ گوادر بہا بوت شہ مئے دست ۽ شت۔ مئے
 کاسگ پریں بوت۔ مئے دیم نانی بوت۔ ما بے سر، در پہ در، حاک پہ سر بوتوں۔
 ہنکین شہ ماشت۔ تو من ۽ بتیال کرت، گشت یک چنڈے شتگ من گشت۔
 مروچی چنڈے باندات ۽ چار کے پوشی نیم ۽ ہنچو تیوگ ۽ روت۔ مئے دست سر ۽
 بنت۔ ہامنی گپ بوت۔ مروچی مئے دست سر ۽ انت۔ گارجناں۔

واجہ: ”بہ مر پرائی کہ مرایت پرتو“ آروچی کہ دیمروی ۽ ودہات۔ تمہ داراں وہد
 پہ نیموں ٹالینت۔ گشت اش گوادر بزانت گوادر ۽ اس نون کہ کٹ ۽ گندان۔
 گش انت گوادر ۽ اولس ۽ راتوان کج انت۔ کہ دیم ۽ بیت۔

چارکی: آیانی من ہمیش انت۔ میل ۽ کارخانہ کہ مئے بنت، پوریا گر ہم وتی کاراں

پہ گوادرء ساری ء مئے دل نہ سوہتگ۔ انگت نہ سچ ایت۔ اس ہے جاوہر گندگ ء
 انت، مارگ ء انت۔ مروچی ء رند نہ ما کوشی بان، نہ دوشی بان۔ ہرچی کناں
 مروچی، پریشی ء لانک اش بستگ۔ مر کے زندے ماوتی حق ء لوٹاں۔ شہ حق ء لوٹ
 ء ذرودا نہ باں۔

واجہ: آیانی تکانسری دلپدردی برحق انت۔ یکے بانے بندایت من وت
 تہاءے نندیں۔ اگاں در آمدے بئیت پہ زور ء زبردستی جاگہ کنت۔ آئی دل سچ
 ایت دست پاد جنت۔ گوادر ء نپ ء کٹ ء بایدانت گوادری بزورانہ۔

چارکی: توزان ئے کراچی مئے بزکاریں اُلس نیگ ات۔ وہدے کہ بدن ء کار
 نباہ بوت۔ اود ء اُلس ء ہے دلبدی دیگ بوت۔ اُلس ربیہ ء اتک بہ گند کراچی ء اُلس
 تاں مروچی ء در بہ در حاک پہ سرانت۔ نہ پہ نندگ ء جاہ اش است۔ نہ جہگ ء
 راہ۔ میل ء کارخانہ منڈگ بوت انت۔ پوریا گر شہ پنجاپ ء سوات ء اتک انت۔
 مئے اُلس ء ہنگہ نان پہ ورگ ء نیست۔

واجہ: اے پاشکیں گئے۔

چارکی: تمہ داران پہ اُلس ء ایرمادکنگ ء فوج ء پولوس مچ کرتگ۔ تلار ء سر ء
 ارش انت۔ بشولی ء سر ء بمب گواری انت۔ بے گناہ اُلس ء ناحق کشگ ء انت۔
 ناروا۔۔۔۔!

واجہ: گپ گوادر نیگ انت۔ تلار ء بشولی ء اُلس ء پرچہ بے گناہ ء بے فسادتہا
 آرگ ء آیانی سر ء آس گواری کنگ ء انت۔

”ناروا۔۔۔۔؟“ ناہود گش انت۔ گوادر ء سر ء ارش کنوک۔ چین ء
 انجینرانی کُشوک ء ایندگہ فساد کار تلار ء بسولی ء در نیام ء کوہاں چیر انت۔ بلئے اے

اُنپیں گے۔ ہے اُنپ ۽ پشت ۽ ہندی الس آیانی ہند ۽ جاگہ مال دولت تباہ ۽ برباد
بووگ ۽ انت۔“

واجہ: اے ہماگپ انت کہ جت حسن دررند ۽ کپتان بہادری ۽ ... بگند باریں
دیکتر ۽ چہ بیت۔

چارکی: اے جاورمانیت۔ چیا حکومت گش ایت من سردست من ایردستانی گپ
۽ نہ زوریں۔ الس ۽ را زہر سر ۽ شنگ۔

واجہ: حداوت جاور ۽ ایر مادکنت۔ تا نکہ امن ۽ ایمنی بہ بیت۔ الس وش و
وشدل بیت۔ بلتے شری ۽ تر ۽ تاب کن سر جمیں حال ۽ بدے۔

”نون بگش چارکی۔۔۔! تو ترے تاب کرت۔ ہر تک ۽ پہناد چارت،

چے دیست، چے اشکت، باریں۔۔۔۔؟“

چارکی: من وتامسک جت کہ من تیوگین ڈیہہ ۽ گرد چر کنین ہر ہند ۽ جاگہ ۽ شرین جھے بچارین۔ وت ۽ راشتری ۽ سہی ۽ سر پد کنیں۔ شر ۽ گندگ ۽ بماریں، نیک ۽ بد ۽ اُشمارین۔ نون ترا سر جمیں حالاں بدیں۔ بلے من گشین تو پہ اشکنگ ۽ سک ہدوناک ۽۔ پیش دست بوت ۽۔ من چے بہ گشیں، من چے دیست، چے اشکت، باز دیست، کم اشکت۔۔۔۔! گندگ ہمیش انت کہ ڈیہہ سر جم ۽ چیر ۽ سر بر انت۔

”چون چارکی، چونین گپے؟“

چارکی: تو زانے، من ۽ کسی تر سے چیر نہ انت۔ من تچکیں گپ ۽ جنیں۔

”چارکی من ترا شری ۽ زانیں۔ من منیں کہ تو دروگ دراجی ۽ نہ زان ۽۔“

چارکی: اول من بینگ ۽ وتی سیال ۽ سر بر، عازیز ۽ وارث۔ کش ۽ گور ۽ درستی،

راستی ۽ دوزواہانی وٹ اتک ۽ برآمد ۽ گٹ اتوں پد ۽ کہ کمین آسرات بوتوں۔ من

حال ۽ حوال ۽ پہ گرد ۽ چرکت۔ ہنچو بز ان کہ پہ جہ منندان جاہ پشت نہ کپتگ۔ جہ

منندیں لس الس سر جم ۽ در ان ڈیہہ انت۔ غریب ۽ بڑ کاراناں دست سر ۽ انت۔

پس ۽ پیر کی ہنکین ۽ یل ۽ دات نہ کن انت۔ آوت گش انت۔ بلے نشت نہ کن

انت۔ ایشر من گشین چار نیمگ ۽ گٹ انت۔ لس نیام ۽ پاٹک انت۔ چو در آمد

۽ ڀس ۽ سر جنت، پاد جنت، ٻه در آيگ ۽ راه نه گندايت۔ کوہ با تيل ۽ سر کپ ۽ فوجي گاڻ، ملاچاٽ ۽ گاڻ، دي مٽرا گاڻ پشٽر ۽ گاڻ، هر نيمگ ۽ چمان شانگ دئ، فوجي گورزي، سرڪاري مردم هٽل ۽ ٻهار۔

واجه: اگاڻ ڪار ٻه مٽي دي مروى ۽ بودنا ڪي ۽ بوگ ۽ انت۔ گڏا سينڪس گاڻ ۽ پريٽ ۽ چٽو جيل۔

”واجه دي مروى، ڪجام دي مروى، ايوک شه بدن ۽ نامرد ۽ روج ٽڪ ۽ شه تلاءِ ۽ اير کپ ۽ بگر روج برڪت ۽ تاڻا پليري ۽ در کپ ۽ گوريچاڻ شه آڪڙا ۽ ميٽگ ۽ تاڻا زر بار ۽ کوہ با تيل ۽ مزنيں زر ۽ اے سنخين ڏگار نقشه ڪرنگ ۽ سامنگ ڪه گوادر شهر ۽ حدانت۔ ٻڌ ۽ گوادر ۽ كهنين آبادي ۽ سرجم ۽ ڪي گشتاڻ ڪين وليگار ڪنين۔ ڪي جديد آبادي يه ڪونهين۔ ساري ۽ دگ ۽ سٽڪ ڪشڪ بنت۔ ٻڌ ۽ اگاڻ الس ننگ لوٽ ايت۔ نقشه ۽ مراد ۽ مهار ۽ اندر ۽ ٻه وٽ لوگ ۽ جاه به بند ايت۔ به نندايت۔ اگاڻ تو ان نه دار ايت وٽي راه ۽ به گيت۔“

”گڏا چارڪي۔۔۔۔؟ الس ۽ را اگيں تو ان است۔“

چارڪي: تو ان نئ مٽي الس شه سر ۽ بدر روج انت۔ اول تمه دار ۽ چاوشاني ريهه ۽ آهت انت۔ وٽي زمين اش بها ڪرت انت ٻڌ ۽ هرچ زر ۽ ڪه دست اش ڪپت۔ تا ڪديم جت پت اش ڪرت انت۔ نوں همينڪس انت۔ هه بنگي ۽ سراس چير انت۔ بنگي نقشه ۽ ته ۽ انت نقشه ۽ روءِ ڪي بنگه يه بندگ ۽ هرچ ڪروڙ ڪلدار ۽ ڪيت اوشت ايت۔ بگش نوں نشت ڪنت۔

واجه: اے ازم ڏرا ٻه زانت انت۔ مطلب هميش ڪه الس وٽي ساه ۽ بزور ايت۔ به جهيت۔

چارکی: دگہ شہر ترین گپے۔ شہر ۽ کڑ ۽ گور ۽ قبرستان نقشہ ۽ روا انت۔ زمی بیگاہ ۽ من
 پہ قبرستان ۽ دیم کرت۔ گوادری ۽ آتکلوں ریں وتی پس ۽ ماس ۽ قبر اں فاتحہ دئیں۔
 چاریں راہ ۽ سر ۽ گاٹ اوشتا تک من ۽ دیستے۔ تیمچک بوت۔ گشتے مردک چوپہ دیم
 سر خبانے من گشت قبرستان ۽ ریں۔ وتی پس ۽ قبر ۽ فاتحہ دئیں۔ پر من بزانز گپت
 گنوک بوتگ ۽۔ پہ دیم لگت دیان ۽ اول ۽ تئی پس ۽ قبرستان بوتگ۔ نون منی
 ملک انت۔ اے گٹ ۽ نہ گندے مجال نہ انت کہ گٹ ۽ ہٹ کن ۽۔ برتڑ وتی راہ
 برو۔ ایش انت چا گرد منی واجہ۔

واجہ: سک نگیگ ۽ بے وڑ انت، جاور، جار ۽ کوکار، زاروز مبرشت پہ حق انت۔
 چارکی: گوشان بدار دیم ترا، دکہ تیاروسر جم بوت۔ گڈا..... در سو ۽ بچار۔
 ”چارکی حدوت حیرے بیارایت۔“

”حبرشہ حیر ۽ سر گوستہ، آچ ۽ انگر ۽ سر انت، واجہ۔۔۔۔!“
 ”دل ۽ مزن کن، راہ یے در کیت شالہ، چارکی۔“

”بیا، باریں چارکی، تو.....“

چارکی: منی جُست ءِ مکن من ولان ءِ وٹان، راہ ءِ کپاں لیٹاں وتی ساہ کلہ یے آرت ءِ سرکرت۔

واجہ: اے چونین ڈاہ یے کہ تو اینکس.... تو وہ ترندی شت ے۔

چارکی: من پہ ترندی شتوں بلے جاور سکاں نگیگ انت۔ تو گش ے ڈاہ من گشین ڈاہ ءِ شہ جہگ چیر بونگ بیت۔ بلے زوراکى ءِ دیم ءِ دارگ سک گران انت۔

واجہ: گش انت جنگ بے نامرد دل ءِ بدارایت۔ گوادر ءِ الس شہ ہنکین ءِ ذرودا بوگ ءِ انت۔ پہ جبر، پہ زور، آزرک ءِ دیم ءِ اوشتاگ انت۔ تو وتی ساہ زرت۔ آتک کہ زوراک ءِ دیم ءِ دارگ گران انت۔ ہے بوت۔ تئی مات ءِ گوانک ءِ وتی سرکنگ۔

چارکی: من ءِ چارکی ءِ راہ پتال مکن، ٹاکور مکن، وہدیکہ بد ءِ بدواہاں تئی ہلک جنگ۔ قبرستان لگتھمال انت۔ گڈا الس پہ کجام دیم ءِ اوشتاگ چارگ ءِ انت۔ من ناتیوگیں دگنیا آیان پیتال کنت۔

”ماتیں گلزمین ءِ سرا ڈاہ انت۔ ہنکین تاراج انت۔ ڈالین سر.....“

چارکی: تئی پیتال حق انت۔ اے کندشتی تئی جرنیل ءِ پادکر تگین انت۔ من کہ جرنیل پیتال کرت، تو گشت، حشکیں پیتال شریریں گپے نہ انت۔ جرنیل السی کاران حب ءِ ہڈوک انت۔ مئے دیمروی ءِ بودنا کی ءِ لوٹ ایت۔ مئے بڑگیں الس ءِ وٹش ءِ وٹشالی ءِ

لوٹ ایت۔ ایش انت بودنا کی ایش انت دیروی ء مڑ کہ ماشہ ہنکین ء بے ہنکین بوتوں۔ شہ ڈ بیہ ء دران ڈ بیہ بوتوں۔ شہ گس ء جاگہاں دزودا بوتوں۔

واجہ: بیشک جرنیل شہ راہ ء درانت۔ من گشت کہ جرنیل ء مئے دیروی ء بودنا کی ء گواہ گورانت۔ من نہ زانت کہ ماراچہ ہنکین ء بے ہنکین کنگ ء لائچنگے۔ نوں کہ من گندین من گشیں ڈوبارے برحق انت۔

چارکی: ماسک نازانت ء کوتاہہاں ہر چیز ء سر بر ء چاروں تہا ایر نہ کیاں۔ شہ مزن بدن ء بندگ ء ساری ہما و ہدان کہ مولوی عبدالحق بلوچ راجی گل ء باسک ات۔ آئی راجی گل ء دیم ء گشتا نک دیان ء گشت۔ تمہ دارمزن بدن ء پہ دری ملکے ء بہا کنگ ء انت، پرچہ؟ ہمے گپ حالتا کان شنگ ء تالان بوت۔ تمہ دارانی دپ چوکلاگ ء پنج بوت انت۔ مئے ہفت در ء بند ء گپ چون پاشک بوت۔ من حالتا ک آرت۔

ترادست ء دات تووت ونت۔

”ہاں چارکی۔۔۔۔۔؟ من ء شری ء یات انت۔ من گشت بدن ء بندگ ء روزگار ء در پنج بیت۔ مئے بڑگیں الس ء لاپ در کیت۔ من نہ زانت کہ بدن بہا بیت، گوں ما ناروائی بیت۔

چارکی: من تئی شنگ ہیں تو ہر چیز ء سر بر ء چارے تہا ایر نہ کپے۔

واجہ: من گشت مئے کٹ انت، نپ انت۔

چارکی: تئی منی کٹ ء نپ ء کئے چارایت۔ تو شمر زانے سہی ء سر پدے پنجاپ سر دست انت۔ پدے زردار انت، زرداراں دست لائچ ات۔ تہی ء پہ دہ گوادر ء ڈن ء ڈگار تیوگ ء بہا گپتاں دپ ء پر ء نوں زردار گوادر ء ماڑی بندانت۔ میل ء کارخانہ منڈانت۔

”گڈا چارکی شرنہ انت۔ مل ۽ کارخانہ جوڑ بنت۔ پرتی بڑگیں الس ۽ پوریاء درتیج بیت۔ بڑگانی لاپ ۽ توجیل بیت۔“

چارکی: من تراچے بگشیں تو کمکے پشت ۽ چک جن، کراچی ۽ میل ۽ کارخانہ جوڑ بوت انت۔ پوریا گرکئے انت؟ حب ۽ مل ۽ کارخانہ جوڑ بوت انت۔ کجائے الس ۽ را پوریا رست۔ تیوگ ۽ سندھی، پنجابی ۽ پٹھان نڑا تک انت۔ ہر کس کارخانہ جنت۔ وتی بڑگ ۽ بے شام نیں الس ۽ نہ کہ پرمن ۽ پرتو۔

واجہ: منی، من ہمیش انت حب شہ کراچی ۽ نزیک انت۔ گوادر یک کنڈے کپتنگ اد ۽ کس نہ ایت، دل ۽ مہ ور۔

چارکی: من ۽ تو ہماں، من ترایات دینیں، دل ۽ نہ برے۔ الس پہ روزگار ۽ دہی ۽ مسقط ۽ شنگ انت۔ گوادر ۽ نیا انت۔

واجہ: منی ۽ تئی ڈیہہ ۽ چشیں زردار نیست کہ میل ۽ کارخانہ بہ منڈا انت۔ پہ اولس ۽ پوریائے بہ بیت۔ ابید ہمیشی کہ مئے دپ پتچ انت۔ چاراں، دگرہ راہ نیست۔

”دما دم، مست قلندر۔۔۔۔!“

چون۔۔۔، چارکی، مروچی تو پہ حیری۔۔۔۔؟

چارکی: تو سہی نئے، منی جرنیل ء پورہ پنج سال بوت۔ پہ حیر ء سلامت۔

واجہ: جرنیل ء پنج سال چی یے؟ جرنیل تان زندگ انت بے بگی جنت۔ آئی دیم ء کے در آتک کنت۔ وزیر ء گزیر آئی چاؤش ء کاسگ لیس انت۔ فوجی جرنیل ء کماندار آئی وتی دست ء کرتگ انت مجال نہ انت۔ کس گین بکش ایت۔ تان زندگ انت، ملک ء واہندان۔

چارکی: اے نیمگ ء جرنیل ء پنچی سال ء شادہ انت۔ آدم ء چاؤش ء کاسگ لیسان راجی گل ء دیوان ء فوجی گورزی ء در نہ کنگ ء درگت ء لوٹ کرتگ۔ بالا بندی کنگ ء انت ء قانو د ء سیا ہگ دیم ء آرتگ۔

واجہ: جرنیل چو بے زانگ مہ بیت۔ آئی ء رافوجی گورزی چون داشت کنت۔ ”واجہ اگاں جرنیل ء زانگ بوتیں۔ آئی کمک پشت ء چک جت

چار ات۔ اولی جرنیل ایوب خان ملک ء بند ء بوج دست ء گپت گشتے۔ منی وڑیں دبنگ دگہ ماس ء نیار تہ۔ اس ء دیم گور کرت۔ پہ جہگ ء وارے نہ بوت۔ حدامرزی بھٹو گشت۔ ”منی کرشی سک محکم انت من ء کس سرینت نہ کنت“۔ شہ حدائی نیمگ ء گشت۔ پاہو ء چٹے گٹ ء دیگ بوت۔ کرسی وتی جاگہ ء پشت کپت۔ جرنیل ضیا الحق گشت۔ ”من کہ نہ کشتہ حلال نہ انت“۔ وڑ وڑیں ہنر ء پنگان

ۛوت ۛ راتال پانزده سال گول حدابندی لاجینیت۔ حداء قہراتک انت، آزمانی
گرنده سرء کپت۔ پچھلے نڑ آرگ نہ بوت انت۔“

واجه : من اشکتگ اے ہما بالی گراب ات کہ پاہو ۛ پد جرنیل ضیا ۛ بھٹو ۛ
میت سوار کرتگ ات ۛ لاڑکانہ ۛ دیم دانگ ات۔ ہمودا ہما بالی گراب ۛ تہا آئی ۛ
راگٹو کرت۔

چارکی : نہ ایوک ۛ وتی سرء بلاہ یے زرتاں دگہ سی ۛ دونو جی جرنیل، کماندار، کرنیلے
گول وت گاڑی کنائینت بے تالہ ۛ اودہ امریکہ سفیر ہم دیم حونی بوت گول۔
”ہاں چارکی۔ واجہ خدا آئی ۛ راڈیل دیگ ۛ انت۔ جرنیل مہ گش ایت۔
گورزی منی گورء انت۔ من شہ ہر بلاہ ۛ سرگوزیں۔“

چارکی : جرنیل ۛ دل ۛ داشتگ کہ من ۛ فوجی گورزی ۛ باہوٹی۔۔۔۔۔ ہے گورزی آئی
گورء انت۔ دوگشاں آئی ۛ سرا اُرش بوتگ۔ خدا آئی ۛ را پیشدارگ ۛ انت۔ آئی ۛ
ریہہ ردیگ ۛ انت، عبرت بگر، عزت دوک ۛ رسوا کنوک من رب اول پہ اے
فوجی گورزی ۛ پھر مہ بند۔

”ہاں۔۔۔! اے دڑا جرنیل ۛ دیم ۛ بوتگیں انت۔ جرنیل ۛ چم وت دیستگ انت۔
ہنگہ عبرت نہ گپت۔“

چارکی : آگش ایت ضیا ۛ الحق دور چاری نہ کرت۔ گورزی ۛ در کرت۔

واجه : آمہ گش ایت من گورزی ۛ در نہ کنیں من ۛ کس سرینت نہ کنت۔

چارکی: زی کزادِ گیرِ دلِ ءِ نوکیں بازارِ سیلِ ءِ میلِ کرت۔ سر جہلادِ بوتوں گھڑی
چوکِ ءِ نرِ یکِ ءِ وتی کوہنیں دوزواہِ واجہِ مرادِ ڈُ یکِ وارتوں سلامِ علیکِ ءِ پدِ بیابہ
نند، حالِ ءِ حوالِ بوت۔ گپِ تاں ہنٹوگیں جاوِ ءِ سرِ بوت۔ واجہِ مرادِ چوتی ءِ شہِ جاوِ ءِ
سزِ رنگ۔ بلتے بدیِ بیرانیانیِ دوبہِ السِ ءِ بڈِ ءِ بندایت۔

واجہ: توچے گشے، واجہِ مرادِ پہِ حقِ انت، ناحقِ انت۔۔۔؟

چارکی: من چون گشیں کہ آحقِ انت۔ بدِ ءِ بیرانی دینا دستی بووگِ ءِ انت۔ بندِ
بوجی گلِ ءِ جمِ ءِ گلِ ءِ بندِ بوجی گلِ ءِ فوجِ ءِ پولوس، چارو، پدِ گیرِ ءِ ایندگہ پگار خورین
چا کرانی اواری ءِ چون یکِ دُڑے ءِ دُنگے گرگ نہ بیت۔ السِ وتی گابِ ءِ تان فوجِ
ءِ پولوسِ ءِ بارت۔ فوجِ ءِ پولوسِ باید انت دستے بشان انت۔

واجہ: پولوس چون کنت۔ پولوس دستِ ءِ دورِ دیگِ ءِ جزایت۔ شود اپائی ءِ نابکار
گلاں گوات دنت۔ دیمِ ءِ چوچِ ءِ مکِ بیت۔ زانِ ءِ منی کس انت۔ ور کر انت،
ووٹر انت، تو ایشرا گرے، سانکل کنے۔

چارکی: تئی راست انت۔ بلتے آئی ءِ پولوسِ دل نہ کش ایت۔ یکے گالے ءِ بارت
ءِ گش ایت تو وتی حشکیں دپِ زرتگ کائے۔ من پہ تئی دپِ ءِ چارگِ ءِ نشتگ اوں؟
واجہ: دپِ ءِ ایر کنت بروت۔

چارکی: بختا و پدے... پولوس گش ایت من دست چاریں، دپ نہ چاریں نوں
بل پولوسِ ءِ بگر مرادِ گش ایت زی یکِ شوا نگے وتی رنگِ ءِ چارنیکِ ءِ جہلگِ ءِ
شُت دیستے یکِ دازیِ ءِ بُنِ ءِ سیاہ ہیں چیزے کپتگ۔ چومردمِ ءِ گندگ بیت۔

نرک ء شت دسئئ؁ اسئ انئ - رر مرءئ ناهوءء نارواوااں ءشئگ - اءء آرئگ ءورءاؤگ - ٲءء مرءگ ءون اش آء ءاؤگ - ٲمبشا ءوساها انئ - واءه : ناهوءان ءشئگ ء ءشئ - آء اش ءوا مان ءاشئ - زانا ٲمبشا ءه ءء آرگ مہ ببئ -

ءارءى : شؤانگ ء ٲولوس راسئ ءرئ اولس ء راحال ء ءٲئ - ہر ءس ٲہ ءم ءر روءاؤى بوئ - منى ءس ءء عازر مہ ببئ؁ معلوم بوئ - ءءاباءان ء ءہ منءءے - شئرئن ءانوا ءہئ مرءے - ءءا مرزى ءہءا ءسن ء ءر برءل ءءوزواہ بوؤگ - ہما مرءان ءہ ءہءا ءسن ء ءشئگ ائش اش زانئ - آواں شہ ہمے ترس ء ءہ روءٲے نہ روءٲے منے نام ءر ءئئ - ماٲا ہوءء رواں ناءء ء بے ءناہ ائشراہم ءشئ -

واءه : ءہءا ءسن بے ءناہ ء بے فساء ءشئگ ہما لہئئئ مرءم ءہ ءہءا ءسن ء ءشئگ ء ءر ءء ء ءر ء بئء ءئگ بوؤگ ائ انئ - مئڑ و مر ءہ ائش ءرئ - سوءءء برائ اش ءرئ - وئ ء راءش ءر ءءوشئ - بزاء ءہءا ءسن ء ءشوء ءر نواؤ ء انئ اے برؤ ء ءءون ءر ءا انئ -

ءارءى : ءشوءاؤنى ءر ءئء ءر انئ ءٲے نہ انئ -

بئئے ءارءى ءو ہر ءء ءٲ ء ءٲئ ءن ءے لل ءءءے -

ءارءى : من ءٲ ء ءٲئ نہ ءئئئ من ءٲ ء باہوٹ ہئ ءومہ ببئ - ٲا ہوءء لوٲ ناءء منى ءٲ ءہ ءٲ ائئ -

”ءو ءہ ءوئرس ءے - وئ ء راءلس ءرور مہ للء ---!“

واءه : ائس ءرورى ءٲ من ءءى ءئ ---!

”منى واءه من ءشئئ ءاور من ءءءر اسءئئ ءنئ ءہ شماوئ ء راء ءونازانئ وانا بءار ائس

یٹنگ ء بے زبان بے ترانہ کنت۔ ہرچی چموت گندے... بیمار ات۔“

واجہ: پہ مارگ ء نہ بدء بیرانی بُن ء ہنچک بوتگ انت نہ بنت۔ بدء بیرانیانی بنگوج کنگ ء گار کنگ ء لانچک پڑ ء دور کنگ کپ ایت۔ شہ ایشی تو ہڑ کن نئے۔ تر سے وت ء رادور دارے۔

چارکی: من نہ ہڑ کنیں اونہ ترسیں من گندین بالگتر بورانی چراگ جاہ انت۔ ”گڈا۔۔۔۔۔ تو اینکس تلوسی ء کانسری چیا کن نئے۔ تو ہم وتی بور ء مان کن گوں۔

واجہ۔ راستے کہ چا گرد ء راتیوگ ء بدء بیرانیاں مانشولتگ چُشیں ٹکے نہ متگ کہ اود ء یکے شات ء شادہ بگند ایت۔“

واجہ: ہے گپ ء جنیں کہ چا گرد چہر دیگ لوٹ ایت۔ چا گرد ء چہر دیگ ء ہنگی راہ ء آرگ تئی وڑیں پوہ ء سر پدیں، زانتکاریں سرانی ذمہ داری انت۔ تو کہ شہ چا گرد ء چوہڑ کنتے، تر سے، وت ء رادور دارے چا گرد گند گتر شیکل بیت۔

چارکی: چا گرد ء چہر دیگ ء کجام رپک بہ بیت۔ سر، جان، مال، متا، ننگ، میار، براسی، برادلی، ہمسائیگی پشت نہ کپتگ۔ دوز واہی ء نام گار انت۔ ٹہل دڑ دیگ انت۔ مڑا ڈنگ بیگ انت۔ اشراب لگتھمال انت۔ نشت کنت نہ یل ء دات کنت۔ من کے راہمراہ کنیں کے راسروک کنیں کئی پدگیری ء کنیں۔

واجہ: اے دراتمہ دار ء تگار لاپانی حیلہ انت۔ مکام انت۔ تنکہ انچومہ بیت۔ آیانی توجیل نہ بیت۔

چارکی: حدوت ایمنیں چا گردے بیار ایت۔ منی دست چیا رس ایت۔

ماتی او منی ذالیں مات
پادا جنتر ء بُن پان بو
پوران سر کتگ بانگواہی
انچیں مکران آمین انت
راست ات گشت منی ماہیں جنک
دروگ بے پادگیں بوت یک کنک
حاصل نہ دنت شیپ ء گو تک
بند ء چرایت میر ء شنک
دراج کش مکن گپ ء مروچ
چاچ ء بیان ء بل بسوچ
سند ء مہ گوپ پات ء مہ دوچ
شانپرگ انت میر ء کروچ
سیر لاپ نہ بیت واریں بلوچ
ماتی او منی ذالیں مات
پادا جنتر ء بُن پان بو
پوران سر کتگ بانگواہی
نشنگ پلینڈ چپ ء تی
سر پد نہ بیت گپ ء تی

درمان نہ کنت ٹپ ۽ تئ
بلے لیک ایت پہ وت کپ ۽ تئ

ہر کس گوں وت ۽ دست گٹ انت
پچی لنڈری ۽ بے مٹ انت
پہ زانت ۽ زانگ ۽ سکت جٹ انت روسی
کلاش ۽ دست لٹ انت
گنجیں..... بے کٹ انت

دا بے شنگتگ من دہر ۽
چا کو کیل کنت بے بہر ۽
بندایت راہ بری ۽ پھر ۽
بیت انت ہر کداں مان زہر ۽
پیشدار ایت وتی ... چہر ۽
ڈیہہ کنت بوہر ۽ شہ شہر ۽
پت برگیں چے کرت کنت
بار ۽ میار ۽ چون زرت کنت
تاں آپ سر ۽ سرگرت کنت
بے موت ۽ کے مُرت کنت
مات نا وسیں پریات کنت

پاکیں حُدا ءِ یات کنت
بخت ءِ وتی شہمات کنت

چارکی: دیستے وتی جرنیل ءِ رانا.....

”چون کنت جرنیل، چارکی، تو مزن ہرٹ مناک نے۔“

چارکی: آروچی کہ وارے چوٹ ات مُلایانی گس ءِ پترت، منّت ءِ لیلاءے کرت کہ من ءِ دگہ یک سالے ءِ مہلت بہ دے۔ من دسمبر 04 ءِ گورزی ءِ درکنیں چگل دئیں۔ فوجی اگدہ ءِ دستکش ہیں ایوک ءِ پاگواجی ءِ داریں ہبے درگت ءِ قانوند جوڑ بوت۔ قانوند ءِ بدلی سدلی آرگ بوت۔ جرنیل ءِ بہ زبان ءِ خویش ریڈیو ٹیلویشن ءِ سر ءِ جارجت۔ حوالکارانی دیم ءِ سوگند چست کرت۔ من وتی قول ءِ سر ءِ جک اوشتا تک اوں وتی قول ءِ الم پیلوکنیں لگنگ ہنر بازی ءِ سر ءِ پلیندی داتگ۔

واجہ: آوہدی وارے چوٹ ات نہ گش انت وار کہ چوٹ بوت۔ زنگی ءِ داستان بہ چک۔ ہر دین راست بوت پہ لٹے بہ چوپ۔

”بلئے واجہ تئی جرنیل ءِ قول ءِ قرار سوگند ءِ برات کرت۔ زبان دات۔ بزاں اے گوک ءِ زبان بوت۔“

واجہ: ہر کس مطلب بیگ انت۔ قول ءِ قرار ءِ کے چارایت۔ سوگند ءِ برات ءِ کے مارایت۔ زبان تڑانت۔ ہرنیمگ ءِ چر آیت۔ گش ایت رداوں داتاں۔

”گڈ اواجہ چشیں بے قول بے زبان سوگند ءِ سرگوزوک مسلمان.....“
”مسلمانی نام انت، مسلمانی گج انت۔ اگاں جرنیل ءِ بہ مارتیں کہ من مسلمانیاوں وتی قولے چون پروشت۔ وتی داتگیں زبان ءِ سر ءِ چون نہ اوشتا۔ پد ءِ وار تگیں سوگند ءِ چوسرگوز کرت۔ چارکی۔“

”من گشیں مُلا نون سک شومان انت کہ آیاں یک بے زبان ،
 ہنربازء مقام سازے ء سرء بیسہ کرت۔ گوں الس ء ناروائی کرت۔“
 واجہ: مُلا یانی نونیں شومانی دروری نہ کنت۔ مردء وتی پادمیح کرت انت۔
 روٹگ ایردات انت۔ نون آرا کس دست جت نہ کنت۔ سُرینت کرت نہ کنت۔
 چارکی: فوج بلکیں.....

”فوج ء گپ ء مجن آگش ایت فوج ء کماش من وتوں من ہرچ حکم دئیں
 فوج اوشتا تگ۔“
 ”پدء اگاں فوج ء کماش بُنڈے بہ بیت۔ گورزی ء گورء بیت۔ فوجی بید
 چشگ کلگ ء سلام کن انت ء فوج... مئے لاپ ء جتگ کہ پہ رشوت موک ء ملام ء
 سرد آرتگ دست ء پیشدار سادے گُٹ ء دئے کش کن۔ بزور بزو۔“
 ”جر نیل ء را پد چارگی انت۔ تنکد ء وت ء را پہ حیلہ سبلہ دار ایت۔ واجہ۔“

واجہ: مروچی نیں گپے نہ انت۔ اے چارمی فوجی مستر انت۔ ہر کس کیت گش
 ایت من دائمی قائمی نندگ نہ لوٹیں نہ گیگیں جاور سلہ بوت۔ من وتی راہ گرین۔ الس
 بزانت حکومت بزانت۔ اے ہم گشگ ء انت۔ منی مدت ہفت سال انت۔ شما
 مننت شر نہ مننت شر۔ من اے ہفتیں سالاں نشنگ اول۔ پادنیائیں۔ الس و الس
 انت اے ہفتیں سالاں من ء حد پاد نہ کنت۔

چارکی: ہے گہہ ء راضیاء الحق وارت دیست ے۔ آزمانی گردء پچل پچل
 کرت۔ مروچی ہر کس آئی پدان پہ کتگ جنت حدارازورمان۔
 واجہ: ضیاء الحق گشت۔ من ء کس سُرینت نہ کنت۔ آئی زمین ء سرء گپ
 جت۔ آئی ء را پہ دل کس ء شہ زمین ء سرء سُرینت نہ کرت۔ آئی سرء آزمانی

گرنڈے کپت۔ ایشراالس وتی کردء کمال مہ لیک ایت اے گش ایت من وت شہ
آزمان ء اتلگوں زمین ء مجال کہ من ء بہ سرین ایت۔

چارکی: دل ء راپہ واجہ ء بدی نیست۔ ہے گمان ء ہر کس کنت۔ بلتے قضا پہ رضانہ
انت قضا حال نہ دنت۔

واجہ: اے گپ ء توجن ے، جرنیل گش ایت۔ من شہ قضا دروں رضامنی جہ
کش انت۔ من گورزی ء واہنداوں، راجی گل ء باسک ذرا منی پروردگ انت۔

ایرجیگ انت، تمہ دار، وتی تمہ ء.....

چارکی: ”بہ ترس شمائی کہ نہ ترسیت شہ حد“ ایوب خان ء ہمراہ ایر دست۔ ایر
جیگ، تمہ دار اتاں، بھٹو ء ہمراہ آئی چلیسہ دار اتاں، پروردگ اتاں۔ ضیاء الحق ء
زرگپتگیں بے کمار اتاں۔ رب ء نیمگ 56 ء توار بوت۔ ہر کس بے میار بوت۔

کس دوزواہ نہ بوت۔ اے جرنیل چوش نازانت ونا سر پدمہ بیت۔ دور چاری بہ
کنت۔ وتی سرء بلاہاں بہ زورایت۔ دومی ء وڈالی مہ کنائین ایت۔

واجہ: آشک انت دم ء را مروچی آکوں پہ دمسگ جنت، گڈی گوں
گڈء۔۔۔ یا قسمت۔

چارکی: بلے فوج پرچہ چو بے ترک ء توار انت۔ بے سد ء سار انت۔ نہ زانت
واجہ جرنیل ء وتی مد ء میا دپورا کرتگ۔

واجہ: جرنیل گش ایت کہ ملک ء تہ ء کشت ء گشار، موک ء ملام وتا تزی ایندگہ
بدی بیرانیانی گر ء دار ء بید من دگہ کرت نہ کرت۔ ایشان ایوک من بن بیخ کنیں۔
بلتے ہماو ہد ء کہ من ء گورزی گور ء بیت نوں سر پد بوت ے۔

چارکی: من انگت گشیں کہ دل ء راپہ واجہ ء بدی نیست۔ حدائے فوج، منے راجی

گل ۽ باسک، مٺي لسي سروڪ، زانتيڪا زانو گرانان زانتي ۽ زانگ به دنت تنڪه شه
ملڪ ۽ اے وڙيں نادودي، بے قانوندي، نارواني ناھودگي ۽ پھوتي ذاتي نپ ۽ کٽ ۽
لس لس ۽ لگت مال کنگ ۽ سنج گار ۽ گمسار بيت۔

”حدائي کار پھ رڊو بندانت، پھ گيگ ۽ گورانتي چارڪي حدائي ميل ۽ وداري بو۔“
”من وداري اول ھماروچ ۽ ڪھ حدائي امر بيا آنت لس شه زور ۽ زيادتي ۽
به چٽ ايت۔“

من ہے اول سرء کاہ والا ء شہ پول گپت۔ چونیں ڈاہ یے؟ کاہ والا ء
گشت۔ انوں لہتیں مردک ایرانی دوہزار گاڑی ء کلاشنکوپ بڈء کاش ء ہوٹل ء گورء
اوشنات انت۔ ہوٹل ء تہ ء نندوک مردمانی سرء تیر گواری اش کرت۔ سئے گاڑی
بوت۔ یکے مرت دوپٹی انت۔ مُردگ تنگہ ہوٹل ء ایرانت۔ ٹپیاناں دوزواہاں
ہسپتال ء بُرت من گشت جنوک کے انت، وزمی کے انت۔ مردء گشت نہ جنوک
زانگ بنت نہ وزمی الس گش ایت۔ وزمی بے گناہ جنگ بوت انت۔ ایش انت
دگنیاء آئی جاور ہنگہ واجہ توگش ءے من گل ء گل مہ ہیں۔

واجہ: سک دلپدر دیں حالورے۔ بلتے جنوک چون زانگ نہ بنت۔ بَنک
بوتگ انت زانا۔۔۔۔؟

چارکی: الس گش ایت نرء نر آتک انت۔ تیر گواری اش کرتگ۔ شہ قبرستان ء راہ
ء درشتگ انت۔

”بلکن۔۔۔۔! ڈرمن داری یے بوتگ۔ دگہ بید گناہ ء فسادء۔۔۔“

چارکی: مروچی اتنچکیں گپ ء پونز کن انت۔ پہ کُشت ء کُشار لانچ انت۔

”اے تئی راست انت چارکی۔۔۔۔! ملک نا پرسان انت انجام تنے
ہدء کیت رس ایت۔ گندانت۔ سمر ء جزانیست۔ بدتر شیکل بنت۔“

”واجہ نوں آپ شہ سرء گوستگ۔ یک نیمگ ء موک ء ملام ودومی نیمگ
ء سیاسی پاٹیانیاں ناہنجانی۔“

واجہ: پولوس چے کنگ ء انت۔

چارکی: جنوک ء جت۔ شہ پولوس ء سیم ء درانت۔ پولوس ء دیست کہ وتی
وارے راست کرت نوں پولوس پہ ہلمہ رست۔ مرتگین ء چار ء تپاس لگت۔

من وتی ساہ زرت درشتوں۔ حُشک۔.....“

واجہ : بایدانت، توتاں پولوس ۽ چار۽ تپاس ۽ بوشتا تین ۽۔

چارکی : من سگت نہ کرت۔ من وتی جان کش ات۔

واجہ : اے بد۽ بیرانیاں مردم گندایت، شہ جاوړ ۽ سزار بیت۔ دل نہ گش ایت۔

اے ملک ۽ بہ نند بلے ملک انت۔ یل ۽ دیگ نہ بیت۔ پد۽ ما پہ دران ڈ یہی

پیم نہ باں۔

چارکی : اینکس اوگار ۽ پد بد۽ بیرانی ہنگہ بند نہ بنت۔

”چارت اوگار کج انت۔ اگاں اوگار بوتیں ناشران گوش گپت۔

بد۽ بیرانی الم بند بوت۔“

چارکی : تو گش ۽ اوگار نیست۔ ایوک ۽ گو سنگیں ماہ ۽ ہندی عدالت ۽ ہفت

ناشراناں پاہو ۽ سزاوہدیکہ دگہ چنت ۽ سائل کرتگ۔ کیز ۽ بند کرتگ۔ بلے عبرت

نیست۔

واجہ : ہندی عدالت پاہو ۽ سزاوہدنت۔ مستریں عدالت اش یل ۽ کنت۔ دومی

نہ شیکل نیٹ۔ اگاں ہے مردم پاہو ۽ بریاں بلکن ایندگہ گوش بہ گرانت۔

بدی بیرانی کم بیت۔

چارکی : عدالت منی تئی گپ ۽ نہ زور انت۔ وتی راہ ۽ راہ بندانی سر ۽ کار کنت۔

منے گپ ۽ عدالت نہ زورایت۔ حداوند گوشدارایت۔ ہے بد۽ بیرانیاں

ہنچک کنت۔

”حداوند تئی دپیگاں گوشدارایت۔“

”منی واجہ۔۔۔! وش ء وشال بات ءے شالا۔“

”وشی ء منگیر ء بات ءے چارکی۔ ترا حد ابیا رایت۔ پہ حیر ء سلامت۔ منی راستییں دست ء بہ نند، نگدین حالاں بدے۔“

”تئی سرء دراہی انت۔ مروچی ذرا حال نگد انت۔ من ترا گشیں واجہ۔“
 ”ہمو ہمو۔ مروچی تو وتی مندیل دور کرتگ، ٹوپے چتگ، سرء کرتگ۔ پدء ملائی
 ٹوپے، چون گوں ملایاں سننت ات بستگ۔۔۔۔ مندیل بلوچ ء میار انت۔ ننگ
 انت ناموس انت۔“

”منی واجہ۔ نوں ناں میار منتگ ناں ننگ ء ناموس پشت کپتگ۔ بلوچ
 شہ ہر چیز ء سر گو ستگ۔ سر گوں شمر ء شانزدہاں کپتگ۔ وتی ساہ ء حیر ء بہ لوٹ۔“
 واجہ: ساہ بید ننگ ء ناموس ء چے کار ء کیت۔ پیشی مرداں اول ننگ ء ناموس
 پدء ایمان نوں پہ ساہ ء دعا لوٹنگ۔ تو ننگ ء ناموس ء پشت جنے ایمان ء نام ء نہ
 گئے۔ ایوک ء ساہ ء حیر ء لوٹے۔

چارکی: تو یک گپے دگہ بے حال کرت۔ مرداں گشتگ ”سر بروت زبان مہ
 روت۔“

واجہ: تئی اے گپ برحق انت۔ گش انت ”مرد پہ زبان، سر پہ تالہ، مرد ء زبان نہ
 بوت، زندے پوک انت۔“

”گندے واجہ۔ تو وت من ءے، من وتی مندیل ہمیشا دور داتگ ٹوپ

سرء کرتگ۔ بلکن بیحال نہئے۔ جرنیلء را کہ دک کنگ بوت۔ تو یک اگدہ یے
 بدار سر وکی یا جرنیلی، جرنیلء اول ہج کرت۔ گشت۔ من ہر دو اگدہ داشتگ انت۔
 داریں اش بلے ملایاں سر پہ جاجکی دات۔ جرنیل لاچار بوت۔“

”جارے پرینت۔ من دیمء سالء شت گنز زورء جرنیلی اگدہء شہ دست
 ء داہیں ایوک ء پاگوا جہی ء داریں ملا لجم بوت انت۔ اینکس ٹوہیں مردے چون
 دروغ بندایت رپہہ کنت۔ وتی زبان ء نہ اوشت ایت۔ وتی قول ء پروش ایت۔
 وتی جاگہ ء سات نشتاں۔“

”گڑاں؟ جرنیل ء کجام رپہہ کرت کہ مروچی شہ زہرء تو وتی پاک چگل داتگ۔
 ملانی ٹوپے چتگ سرء کرتگ۔“

چارکی: من گشیں تو اے دگنیاء نہئے۔ گوں زندگاں اُشمار نہئے کہ ہج گہہ ء نہہہ ء
 سہی نہ بئے جرنیل ء ہما کام کرتگ انت۔ گوش مہ اشکنت۔

واجہ: اے تئی راست انت کہ من شہ دگنیاء یک کینک اوں۔ بلتے تامی نیں
 گپ ء دل ء داریں۔

”تامی نیں گپ الم دل ء دارگی انت۔ من وت شہ بے تام ء بے مزگیں
 گپ ء ہز کنیں واجہ۔“

باریں۔۔۔۔۔؟ نوں بگش آ کجام گپ انت۔ تئی نر ء تامدار انت چارکی۔
 چارکی: من نہ گشیں تامدار انت۔ من گشیں نہ ایوک ء من ء بلکنہ لس الس ء لپڑی
 کرتگ۔

واجہ: مفتیں ایر جنگ وشیں گپے نہ انت۔ گپ ہما بہ بیت کہ یک ء ٹک
 بیت۔

”اگاں منی گپ یک ءٹک نہ بوت واجہ۔ من ملامت۔“

”تو بے میارے چارکی۔۔۔! بلے گپ ءدرکن۔“

چارکی: جرنیل ءشہ وتی داتگیں زبان ءبستگیں بیعت ءوت ءدر لگوشگ ءاول منے

میر جمالی ءذرودا کرت۔ آئی جاگہ ءپورتال ءآرت نادینت۔ اے گپ ءتو منے۔

”ہاں چارکی۔ اے گپ سدک انت۔“

”پدء منی واجہ۔ جرنیل ءشہ وتی نیمگ ءشورتال ءسروزیر نامینت۔ وہدیکہ

شورتال راجی گل ءباسک نہ ات۔ بگش ہسو۔“

”ہسو چارکی۔۔۔۔“

”سیمی مکام جرنیل ءاے کرت۔ کہ شورتال ءراجی گل ءباسک جوڑ کنگ

ءپہ دو باسکاناں شہ آیانی باسکی ءذرودا کنگ بوت۔ یکے شہ پنجاب ءءدومی شہ سندھ ء

پدء شورتال ءشہ ہے ہندان گچین کاری ءپہ مروز بر گچین کنا نینت۔“

واجہ: تو سک جُہل رے۔

چارکی: من جُہل نہ ریں من یک ءٹک میں گپ ءجنین یک ءٹک میں گپ ء

کس گوشدارگ ءتیار ءہدوک نہ انت۔“

”تئی کس زانا من بوتوں چارکی۔“

”تو منی گپاں و گوشدارگ ءے۔ ہما کہ.....“

”گڈا، جی ترا۔۔۔۔ چارکی دیم ء”کنز۔“

”تو وت گندے واجہ۔ شورتال مٹو انت۔ دپ ہمانی بلے گپ....“

”پرچہ نہ گشتے جرنیل ءہنچو بزان پدء پاٹی ءباسک سچہ دپ چارانت۔

ہرچی جرنیل گش ایت۔ ہنچو کن انت۔ پنجاب، سندھ ءدگی گلاں اقرار کرت کہ

جرنیل گورزی ء درمہ کنت۔ راجی گل ء قانوند ء تہ ء سدلی آرت کہ جرنیل ہردوک
 اگد ہاں داشت کنت۔ جرنیل ء راموہ رست۔ آئی جار پڑ بیت۔ من یک نیمگ ء
 پاگواجہ۔ دومی نیمگ ء ارد ء کماندار ملایاناں منّت گوات انت۔ ہر چینکس دست ء
 اش بیت، بہ کن انت۔“

واجہ: پہ دل ہنچو۔

چارکی: تو چے گشتے، من بٹاک جنیں۔

” حداء، آساہت ء میارایت چارکی۔ بلے جرنیل ء نہ ایوک ء گوں ملّایاں
 بلکن گوں لس لس ء ریہہ کرت۔ نوں ملّا چے گش انت۔ چے کن انت باریں۔
 ملّا چے گش انت۔ ملایانی کٹ تاں پُجی، میٹر، کوکار جگّاء دگہ ملایانی دست چے ء
 رس ایت۔ بگندیم ترا چے بیت واجہ۔“

” ملک ء پاگواجہ اے وڑیں رپک۔ ریہہ، بے زبانی، بے عہدی،

بے قانوندی۔“

چارکی: اے اولی بر نہ انت۔ ہر کجام فوجی کہ تحت ء نشنگ۔ بید ریہہ نہ بوتگ۔
 من ترا شہ سر ء گشتگ کہ مرد ہنر بازے۔ لس ء دلاں واپین ایت پد ء وتی من ء
 کنت۔

” رپک ء ہنر یازی ء پد پہ گاری جنزل ضیاء شہ جاز ء کپت۔ ایشر ء گرنڈے

بورین ایت۔ بگند۔“

چارکی: جرنیل گش ایت۔ من وت شہ آزمان ء آہتگ اوں شہ گرنڈے نہ تُرسیں۔

ایشرازین جمب پنیا م کنت شالہ۔۔۔۔!

”السلام علیکم۔ منی واجہ۔“

”وعلیکم السلام، چارکی بیا کہ ترا حد ابیا رایت۔ من سک و داری بوتگ اوں۔“

چارکی: آئیگ ء من آہتوں۔ بلئے پہ نندگ ء نا، من گشت ایوک ء ترا ء سلا مے
دیں، ہنچو در کائیں۔

”حیر بیت۔۔۔۔۔ چارکی، من پہ شیر کنیں حالاں و داری بوتگ اوں تو حُشک ء رئے۔
سمران سواری۔“

چارکی: شہ حیر ء برگوستگ۔

”اے سک ناوش ء نامر ادیں گئے بوت کہ تو چوش تلوس ءے۔ چارکی زانا۔۔؟“

چارکی: من ترا چے بگشیں ہر نیمگ ء کُشت ء کُشار ء چپ دگہ ہچ نیست۔
”چون۔۔۔۔؟ چارکی مروچی اپو دگہ۔۔۔!“

چارکی: پیشی مرداں گُشتگ، بلوچ ء بیر تاں دو صد سال ء لہیں آہوگ دو دنتان

انت۔ ترا یات انت۔ گو سٹگیں ماہ ء بیر گیری ء در گت ء کُشت ء کُشار ء سبب ء میڑ ء

کماش کہ قلات سیوا ء آہتگ ات۔ مسیت ء صبح ء نماز ء رندر آئیگ ء ات۔ جنگ

وزمی کنگ بوت۔ یک مردے مرت دگہ دو پٹی بوت انت۔

”ہاں چارکی۔ تو من ء حال دات۔ من ء شمری ء یات انت۔“

”آمر دبیر ء وڈالی بوت انت۔ زمی بیگاہ ء دو براس پر پٹ ء سوار شہ شہر ء

دیم پہ وتی بیتگ ء روگ ء ات انت۔ سر گوز ء بیر گیری ان ایشانی سر بستگ ات۔ ہنچو

کہ دچار کپت انت۔ گوں گر کی ء کلاشکو پاں بیر گیریاں بزگانی سر ء ارش کرت۔

بزگاناں گوں گوڈلاں گچین گچین کرت، دوردات۔ وت پر پٹ ء سوار بوت انت۔

بڑو کہ نہ روئے۔ نون کے اش گندایت۔“

”بلئے پرچہ چارکی۔۔۔۔۔؟“

چارکی: ہشت وہ سال ساری مرتکیناں شہ مسترین ء جنوک ء براس شکار ء رونت۔ ہردوک یکیں پرپٹ ء سوار بنت۔ ہے کہ آئی ہمود ء تیر وارت۔ پٹی بوت دیم ء سوار بیت۔ پرپٹ ء چلائینگ ء بیت۔ اے کہ زری کُشگ بوت پُشت ء نندوک بیت۔ تو پکے گون بیت، کر گوشکے پادکیت۔ آتو پک ء مشت کنت۔ تو پک ء تیر چلائینوک ء پاد ء لگ ایت، سک پٹی بیت۔ مردے پرپٹ ء سوار کنت کارایت ء ہلک ء تپئی دپ وت گش ایت۔

من مرد ء پے زانت نہ جنگ من ء تیر پے ردی لگ اتگ۔ مرد سزا جزانہ کن ات۔ پٹی ء کارانت ہسپتال ء دارو ء درمان کن انت۔ پٹی نلگیک بیت۔ پٹی لہتیں روج ء رند مرایت۔ مرد گرگ بیت۔ کیز ء بند بیت۔ پد ء میڑ ء مر کہ بیت۔ سو گند ء برات بیت۔ مرد شش ہفت سال کیز ء پد ء درکیت۔ ہما مرد ء اے براس دبئی ء بوتگ۔ آئی ء را ہے گپ گل بوتگ مرد ء منی براس پے زانت جنگ۔ من وتی براس ء بیر ء الم گریں۔ ہے بوت کہ زری آئی موہ کرت براس ء بیر ء نہ ایوک ء براس ء کُشوک بلکن آئی دومی براس ہم واپینت۔

واجہ: اے وڑیں نازانتی ناسر پدی ء ناشری شمر نہ انت کہ پے اناگیں مرگ ء تو ہنکین پاد کرت۔

چارکی: ہنکین پے دل پاداہت۔ اے گون وت ء سے براس بوتگ انت۔ یکے دو سے ماہ ساری وتی موت ء مرتگ۔ اے دوئیں بیر ء وڈالی بوت انت۔ ہنکین ء دگہ کے پشت کپت۔

”حدامارا وت زانت ء زانگ بہ دنت۔“

”السلام علیکم، منی واجبہ۔“

”وعلیک سلام، چارکی، تو اتک نئے۔ من گشت مروچی جمرہ ۽ ہور انت۔
ہور ترا بلکن سراپین ایت۔ تو نیائے۔“

”واجبہ، ہور حدائی رحمتاں لس پہ رحمتاں گل کنت قہر سراپین ایت۔
پدء ہشت دہ سال ۽ بے ہوری ۽ رند مروچی حد اوتی رحمتانی دپ پچ کرتگ۔
من گس ۽ ننندیں۔“

”ہاں چارکی۔ اے سک ذراج کشیں بے ہوری ۽ لس ۽ بل، زمین،
سرنند، چرند ۽ پرند ہم گل انت۔ اللہ ۽ لکھ شکر ۽ مہر بانی بوت کہ رحمتانی دپ پچ بوت۔“
چارکی: دگہ گیش پشت نہ کپتنگ۔ بلئے ہنگہ ماشر بہ زاناں کہ اے ہور پرمانہ
انت۔ اللہ ۽ پوتی دا بہاں بڑگ بوت۔ انا۔! نہ کرزاں کہ پرما ہور بیت۔ ہنگہ
کہ اے ہور بووگ ۽ ما قدر ۽ نہ زاناں اللہ منے سر ۽ ہور گوار ایت۔ انچکیں تاوان ۽
اللہ ۽ گپ ۽ زوران چا کر ۽ در ۽ اوشتان اگاں مارا عبرت بوتیں۔

مارب ۽ گپ تاں چا کر چون بُرت ہور نہ بیت۔ مارا چادر بڈ ۽ چا کر ۽ در ۽
اوشتو کاں۔ چیا کہ چا کر دان بہر کنت۔ نوں کہ ہور بوت ہر کس پہ چا کر درک
انت۔ یکے گش ایت۔ منی گس پتار کپتنگ۔ دومی گش ایت منی مچ ۽ ڈگار آپ ۽
برتگ انت۔ سبھی گش ایت منی مال ۽ دلت ۽ چارمی گوں دگہ ہنر حیلہ یے۔

”بلئے چارکی۔ ہنوگیں ہور ۽ ہاراں اینکس کہ تاوان داتگ گوستگیں پنجاہ

شست سالوں نہ بوتگ۔ کوراں ہنچو ہار کرتگ گوش مہ اشکنت۔ کوچگ، بند، کیلگ ءزید نہ منتگ، ہرچی پتار کپتگ۔“

”من گشیں، رب منے بد ءبیرانیانی مارا پاد ترپ ءدنت۔ مارا بہار دنت کہ ماہوش کناں۔ گوش بہ گراں توبہ ءز اجرات بہ کناں۔ رب ءراضی کناں۔ بلئے ما سر پدناں بد ءبیرانی ءگیش گلانش آں۔“

واجہ: تو بلکن اشکنتگ کہ شادی کور ءبند ءسستگ۔ آپ پسنی شہر ءایر کپتگ۔ بازار، الس ءگس، مال ءدولت پتار کپتگ انت کم ءگیش پنجاہ مردم آپ ءبرتگ الس تیوگ ءبند رانت۔

”ہاں واجہ، اے سک مزن دلپدر دیں گپے۔ اول الس ءرا بے ہوری ءدر پہ در کرت۔ ہر کس پہ وتی لاپ ءحیران انت، پریشان انت۔ نوں اے ناہنگا میں ہو ر ءہاراں الس سرین پروش کرت۔ ایوک ءلاپ بوتیں حیرات۔ بلئے ہنکین شت۔ چے تاوت بیت۔“

واجہ: حکومت دز کمکی کنگ ءانت۔ الس ءگزران پیلو کنگ ءانت۔ تمبو، کمبل، نیپاد، برنج، آرت، روغن، بورہ پجانینگ ءانت۔“

چارکی: ہو ر ءہاراں سڑک جگ جگ انت۔ الس ءرا اے سامان چوں سر بوت کن انت۔

واجہ: حکومت ءپہ الس ءمک ءآیان ءشہ ہار برد ءدر کنگ ءدر گت ءدہ، دوازده ہیلی کاپٹر لاگینتگ۔ اگاں چشیں ناگہانی وہد ءپہ الس ءمدت ءمک حکومت مہ لانچ ایت گڈا.....

چارکی: من ءباور نہ بیت کہ اے نان زوالیں حکومت پہ بلوچ گوالگ دوچاں

اینکس دلپدردی درشان کن۔ من گشیں پہ پیشدارگ ء کم ء بازالم بنت۔

واجہ: توشہ سرء حکومت ء چڑہ ڈوبار کن ءے۔ بلئے پاگواجہ ءوت دمگ ء ڈورہ کرت۔ الس ء رادلہڈی دات۔ مدت ء کمک ء جارجت ء حکومت ء نیمگ ء الس ء رازوت گس جاگہ بندگ ء دیگ ء سدکی دات۔ ہنگہ تو نہ من نیاگاں اے ڈرامہ پیشدارگ انت۔ دز کمکی نہ انت گڈا پٹ انت۔

”منی واجہ اے شور تال، چورتال، پورتال ذرا مطلبی انت۔ ہار ء ہور ء موہ ء شہ فاسدگ چست کنگ لوٹ انت۔ الس ء را پیشدارگ لوٹ انت کہ شمنے ممبر ء متبراناں، شمنے باسک ء بوتاراناں گوں شامیل ء سنت نیست۔ اے ناہودیں و ہد ء شمنے دلہڈی ء سر نہ بوت انت۔

گندے ماساری ءوت ء رار سینت۔ آوتی مول ء مول کنگ لوٹ انت۔ منے الس ہے صاف دل سادہ، چڑہ، ریہہ ء کابنت۔ گش انت۔ ایشانی دل پرما سچ ایت۔ اینکس حُب انت۔ ہدوک انت بلئے ذرا پیشدارگ انت۔ الس ء گوادر ء بہا ء باندات ء سر ء ز مبرہشت ء توسینگ انت۔ دیم ء تووت گندے۔ اگاں زندگ بوتال۔

واجہ: من چون گشیں کہ حکومت ناروا بیت۔ کہ شہ ناگہانی آفت ء الس ء مجبوری ء فاسدگ چست کنگ ء کوشست کنت۔ ایشرا توجیل جوڑ کنت۔

”من اینگائی گوں تو زیات بحث ء بل نہ کنیں۔ ہما مد ء موہ کابنت من ترا یات دتیں منی واجہ و داری بے۔“

”من و داریگ اوں تئی چارکی جان۔۔۔۔۔“

”السلام علیکم منی واجہ۔۔۔۔۔“

”وعلیک سلام، بیا، بیا چارکی۔۔۔۔۔ بیا کہ ترا حدابیا رایت۔ ماہ یے ء گیش بوت
تو درانہ کرتگ۔ من گشت خیر بیت گوں چارکی۔۔۔۔۔!“

چارکی: تو زائے رمضان یک پاکیں ء برکت والائیں ماہ یے۔ چن ء گشانی
پہیلی ء ماہ انت۔ من گشت وت ء راندر دینیں۔

”اے سک شتریں گپے چارکی انسان ء وتی آ کبت ء گرتی ہم کنگی انت
بلئے۔۔۔۔۔؟“

چارکی: تو وتی نیت ء صاف کن مڑ اللہ ء دست ء انت گار بہ بیت۔ شالا۔۔۔۔۔!
”بلا شک۔۔۔۔۔! چارکی۔ تو وت ء راندر دئے۔ پتئی اندر دیگ ء جاور
بدل بوتگ نہ کہ بیت۔ بلکن رمضان ء تہا ہنچیں ناہودگی ء ناروائی بنت کہ گوش مہ
اُشکنت۔

چارکی: تئی راست انت۔ جاورنوں ہنچو مُردار انت۔ شتر تر بوگ ء بل روچ پہ
روچ بدتر بووان انت۔ من شہ عید ء دوروچ ساری سر بوتوں شپ ء وپتوں۔ سہب ء
من پہ بازار ء دیم کرت۔ عید ء پہ مائیچگ گریں پہ چک ء چلا نکاں عیدی ء کاریں۔
راہ ء دلی دوست دپ کپت۔ سلام علیک آچہ تر زابی ء نماز ء رندماوتی گس ء ربادگ
بوتال۔ مردمدان مدان مئے پشت ء دیم پہ گس ء تنک ء دپ ء ڈنگاں رُپت۔ لاری
ء کرت دیم پہ اگاراں پس ء ماس، کس، ہمسایگ ء ہمراہ، دوزواہ ء برادل ہر کس پہ

دیکم حیران ۽ پریشان۔

واجبہ: مرد ۽ گناہ، قصور۔۔؟

چارکی: مرد ۽ گناہ ہمیش کہ مرد ۽ رازرہست۔

”زر ۽ بوگ گناہ ۽ تو گش ۽۔ چارکی۔“

”اگاں، گناہ یے مہ بوتیں، مرد اش چون بڈ ۽ جت بُرت۔ کوہ ۽ اگا راں

داشت۔ بندی کرت۔ آ کہ اے وڑیں کارکن انت۔ زر ۽ لالچ ۽۔۔!“

”گڈا، فوج ۽ پولوس چے کنگ ۽ انت۔“

”منی واجبہ، بختاور، فوج ۽ پولوس ہنچیں روچ لوٹ انت، عیدنڑ یک انت۔“

واجبہ: دُزر ۽ دُنگ ۽ ایندگہ بد ۽ بدکار اس ۽ راتنگ ۽ تکلیف کنگ ۽ انت۔ بڈ ۽

جنگ ۽ کوہ ۽ اگا راں برگ ۽ انت۔ فوج ۽ پولوس وٹش انت آیاں عیدی رسیت۔

آیانی کار عیدی گرگ انت؟

چارکی: شد ۽ ساری فوج ۽ پولوس ۽ گوں اس ۽ کجام دروری کرتگ۔ کہ مروچی

کننت۔

”گڈا حکومت ۽ ایشاناں چیا مئے سر ۽ داشتگ۔“

”حکومت ۽ ایشاناں پہ اس ۽ چم ۽ زیر ۽ داشتگ۔ واجبہ۔“

”زانانا ہنچشیں گپے چارکی، دگہ اس جنگ کُشگ لُٹگ ۽ آوار جنگ

بوگ ۽ انت۔ اس ۽ ساہ، مال، متا، دکان، کشت کِشار، باغ نیوگ آچ گرگ ۽

انت۔ دست اش سر ۽ انت۔ فوج ۽ پولوس ۽ دل تاب نہ کننت۔ حکومت ۽ را

بوڑے نہ وارت۔“

چارکی: ہما ٹکٹ سچ ایت کہ آچے پر انت۔ حکومت ۽ مستر ۽ کستر پورتال ۽ شور تال
انت۔ مامرن، مانان، آیانی رنج، بلاہ آچر انت۔ گوادر ۽ شیر ۽ جن انت۔
گوادر ۽ شیر ۽ پمیشا جن انت، وتی کٹ ۽ نپ ۽ گند انت۔

”اے گپ من ساری جنگ۔ بلتے تو باور نہ کرتگ۔ آ غریبانی
دلاں نمرین انت، مز ۽ نہ گند انت۔۔۔۔۔ شالامنی واجہ۔۔۔!“

”بلکن، مرگ آیین ہے دمان ۽ گوست تئ دپ ۽ گوں کپتال
چارکی۔۔۔۔۔!“

”منی دپ ۽ گوں کپ انت شالا۔۔۔۔۔“

چارکی: دل ۽ جم کن۔

”چون، چارکی۔۔۔۔۔ مروچی تو چیوان چیوان بے گت، بے گمان
 اتک دور یک کنڈے ء نشتے گیش مزین۔۔۔۔۔؟“
 چارکی: منی واجہ من ء پہل کن مزین غم ء گرتی ء شہ حدابہ رک ایت۔ ایوک ء
 مستر ء بوتارانی نازانتی ناسر پدی ء گرتی انت۔

واجہ: مستر نازانت نہ انت، ناسر پد نہ انت، لاپ ء جستگس، دست چار
 انت۔ موہ ء مولم ء اشارانت۔ لاچار ء جہنت۔ ہزگار ء در ء گیوار انت۔

”بلئے، واجہ ہر چیز ء مد ء ملام، مروچی اس آزمانی ناہنگانی وڈالی انت۔
 شہ ہنکین ء بے ہنکین، ملک ء میراث ء بے سوب، شہ مال ء دولت ء ذرودا ہنگہ
 مستر دست چاری کن انت۔“

واجہ: مستر گش انت۔ ہنچیں روچے بیت۔ اس ء سر ء آفت بیت۔ پہ اس ء
 ذر کمکی ء زر بیت۔ ماوتی کیسگاں پُر کنناں وراک ء وردنے بیت۔ ماوتی
 ہمباراں پُر کنناں۔

چارکی: مسترانی سرانالت بیت کہ آلس ء سر ء اتگس ناہنگانیں موہ ء پروت ء
 شین ہمارانت پہ وتی کٹ ء نپ ء در یک بنت۔

واجہ: اے مروچی نیں گپے نہ انت۔ ہر دیں کہ اس ہار ء ہو، گرد ء گروگ یا
 زمین جمب ء آماچ بوتگ تئی مستراں شین کرتگ۔ اگاں ترا باور بہ بیت۔ یک
 سالے ایروپے اتک اس ایروپ ء آماچ بوت۔ یک مردے ء چل بُن مچ

کپت۔ وہدیکہ حکومت ۽ نیمگ ۽ ذکمکی ۽ جار بوت۔ توہما وہدے شہ ہے ڈیہہ ۽
 یک اگدہ دارے ۽ ذکمکی ۽ تیوگیں زرا یوک ۽ وتی کستریں براس وتی گہارزہگ
 وتی وسرک و ایندگہ سیال ۽ کسانی سر ۽ بہر کرت انت۔ ایروپ ۽ آماچیں الس
 ز بہر بوت۔ تاں مروچی ہما اگدہ دارے رابدعا کن انت۔

چارکی: من گشتگ جاوے مروچی چہر وارنگ۔ اے وڑیں بے دودی ۽ نا انصافی
 دیم ۽ آگ ۽ انت۔ بزاں اے وت ور ۽ تگار لاپ شہ سر ۽ گول انت۔
 واجہ: گش انت چم نہ گندایت۔ دل زہیری درد نہ کنت۔ بلتے دل ۽ درد پناہ
 کرت۔ دوارے نیست۔ منی ۽ تئی مستر، کماش، ممبر ۽ معتبر موہ ۽ مد ۽ رند ۽ انت۔
 واراش چوٹ بیت کوشاں سر ۽ کن انت۔ ہر دیں واراش راست بوت الس ۽ پہ
 کوش جن انت۔

چارکی: باید انت اس ء زانت ء زانگ بہ بیت۔ چشیں مطلبی مسترانی لُنٹاں بالا
 مہ گرت۔ تنکہ بہ زان انت کہ اس نوں سہی ء سر پد انت۔ وتی کٹ ء نپ وتی گہہ
 نہہ ء شمر زانت۔

واجہ: منی تئی اس ء را چشیں زانت ء زانگ کج انت۔ اے اُس چا کری
 پروردگ انت۔

”اے تئی راست انت منی واجہ۔۔۔۔! بلتے چشیں مز نیں تاوان کہ
 ہنوگیں ہو رء ہاراں بوتگ۔ منے ہوشی ء نہ بوتگ۔ اس در پہ در حاک پہ سر انت۔
 ڈگار ء کشار یکپارگی پتار گپتگ۔ لوگ ء ہنکلین تیوگ ء بر باد انت، دست اش سر ء
 انت۔ حکومت حشک ء دل بڈی دنت۔“

واجہ: حکومت چون کنت۔ منی تئی ایم پی ناظم ء را بوڈے نہ وارت۔ ایم پی تیج
 انت۔ بلوچستان ء حق اس آگ انت۔ مروچی کہ اس ء سر ء اے در پہ دری اتلگ
 مالانک ء بندان و تازی ء یل ء دیاں یکجا باں اس ء دروری ء بہ کناں۔
 چارکی: حکومت منے بوتارانی گپ ء نہ زورایت۔ لوٹ ایت کہ بوتاراں اس
 بیتال کن۔۔۔

”اگاں اے گپ مہ بوتیں تو فوج ء چون دیم ء آرت۔“

چارکی: تئی راست انت بلتے چون کہ حکومت گوں ما کنگ ء انت۔ منے زہگ ء
 زالبول سہب ء بگرتاں مغرب فوج ء در ء دیوال ء ساہگ ء کٹو پار انت۔ فوجی پہ
 مہاڑ در کیت۔ یکے ء دوسیر آرت گشان ء دنت۔ دگرے ء سیرے بورا، سیمی ء را

دوسیری روغن ء ڈبی بیچاری ء چاہ ء بوچے۔ ایش انت نابکار حکومت ء داد ء
دہش دز کمکی۔

واجہ: اگاں اے وڑ بوگ ء انت۔ تو گڈا...۔

”منی واجہ باور کن، حکومت دز کمکی نہ کنت۔ لس ء رسواسیہ رُو جوڑ کنت۔ تماشا
چارایت۔ پدء مئے لس تو گندئے کہ ہے یکیں سیریں شکر ء زہگ ء زالبول ک
نیست، میار نیست۔“

واجہ: ترا گرم تا گت نہ سرد حکومت دز کمکی نہ کنت۔ تو ڈوبار اش۔ تی ڈوبار ء
سرء انت تو چے گش ء۔ چون بیت۔
چارکی: ہرچی پہ وڑ، پہ دود، من گیش نہ کشیں۔

چارکی: مروچی تو پدے پیتاپ کرتگ۔

واجہ: اے اتلگیس گور پیچ ء نہ گندے پدے سردی لرزگ دل ء ایر کیت من گشت۔ پیتاپ ء نندیں، دل گرم گیت۔

رب ترا پہ مراد کنت واجہ۔۔! وتی جند ء شہ گیشیں ویل ء پہریزگ شریریں گئے۔

بگش باریں چارکی تو گردومپہر کرتگ۔ چون کرتگ ہار ء ایروپاں گوں اس ء۔۔؟

چارکی: من ترا چے بگشیں ہار ء ایروپ گردگداں نہ کرتگیں کرتگ۔ چے گس دار چے مال دار چے زمیندار ہر کسی دست سر ء انت۔ گار جنت۔

”حکومت مز نہیں دلپدر دی ء دز کمکی کنگ ء انت۔ جاز، ہیلی کاپٹر، اگوٹ ء ریگ ء آئیگ انت۔ تمبو، کمبل، نپاد، وردن دارو ء درمان ء بہر ء بانگ انت۔ چاوش ء چاکوانی ریگ ء آئیگ۔ بیان بازی انت۔ ہنگہ اس ء دروری نہ بیت۔ چارکی۔۔۔۔“

چارکی: اے ذرا پیشدارگ پہ اس ء دل ء وا پینگ ء نہ چورتال ء دل پہ اے بڑگیں اس ء سچ ایت۔ نہ شور تال ء گوں ما مہر ء محبت ہست۔ نہ بوتگ اور نہ بیت۔ گپ یکین انت۔ وتی نپ ء کٹ بس باور کن۔

واجہ: من ء باور انت۔ بلئے گوں ما پر چہ اے پیم بوئیگ ء انت۔

”منی واجہ بلوچ ء رابدروچ پمیشا گشت کہ دور چاری ء نیست۔ یکے گپے
 جنت بے کچ ء کیاس باور کنت۔ دومی نیمگ ء کی ء تپا کی نیست۔“
 واجہ: دگنیادیم ء شنگ زانت ء زانگ ء حد ء سرگوستگ۔ بایدانت بلوچ.....
 چارکی: ہرچی گش ءے بگش۔ بلئے زانگ تاں پاد ء کڈ انت۔ بس نوں اے
 بحث بل ء بل۔ گوشدار ء دوشی نیم شپ ء ساہت ء
 ”آہتگ ات حیاں نہ گت ء“
 ”جی چارکی باریں کجام مروچی تو پد ء پہ شعر ء شاعری ء لانک بستگ۔
 من گشیں۔

چارکی: شاعری کج انت۔ دپ ء تام ء بدل کنگ انت۔
 گڈا۔ دپ ء مہ پل، یا اللہ.....

چاکو ء بچار بد جاتیں
 چینکس بے حیا بے ننگ انت
 بندایت بینت ء الکا پیں
 دروہ ء حیلہ ء پار سنگ انت
 ہنگہ پہ ہکل ء بیہار انت
 چینکس شیکل انت چون دنیگ انت
 گندے گون ریہہ ء رپکان
 شلوار ناشر ء ہفت رنگ انت

”چارکی اے چاکو کے بوتوں۔۔؟“

چارکی: واجہ پرچہ ٹپاں کدینے، چست ۽ ایر ۽ پل دیمتر ا۔۔۔۔۔!“

پادا بند وتی لانک ۽ ترند
مرد ۽ گوں لگور ۽ جنگ انت
ماتیں گلزمین ہگار انت
استال انت سہیل ۽ درنگ انت
گندایت جاور ۽ الگوتان
چاکر بیرگ ۽ دل تنگ انت
حمل پل گدین بڑنیگ انت
کاٹار نگرئیں سک زنگ انت
گہرام لپڑیگ انت پرچا
پاہار گت ۽ ہم سنگ انت
قمبر نشنگ ۽ موخجا انت
اوبادگ چیا جو بدرنگ انت
چاکو گوں سجاہ ۽ سیاہیں
پاسان چو کچک ۽ گنگ انت
نیست ۽ گواچنی سد ۽ سار
ماتیک ۽ سریگ پولنگ انت

واجہ: من گپ جنین تو گش ۽ من ۽ ہج گرے بلے من پہ دل گشین تی

شعر ۽ شاعری ۽ من سر پد نہ بین۔ تو ہنچیں گہریں ۽ چہلیں دروشم دئے۔ منی وڑیں
 بے ہوش ۽ جد گال چوں سر پد بیت۔

چارکی: اینکد گلا ۽ ستامہ کن کہ چارکی وتی ذات ۽ زیارت ۽ بے حال کنت۔ تو
 زانئے کہ بلوچ مروچی چو در پہ درانت۔ حاک پہ سرانت۔ نہ گس ۽ بے پہ ننگ ۽
 است نہ نان پہ ورگ ۽ چیا کہ بلوچ ۽ وتی زریاتی راہ ۽ راہ بندیل ۽ کرتگ۔ چا تو
 چورتال ۽ شور تال ۽ پنت ۽ فریبان دروہ ۽ رہیہاں گوں کپتنگ۔ مزن مری یل ۽
 داتگ، لاپ ۽ نیمگ ۽ گنبد انت کاسگ ۽ عصاء ۽ واہند انت۔ یکے راج ۽ بابار
 انت۔ دومی ڈیہہ ۽ گیشتر ننگ ۽ میارے، چورتال ۽ شور تال ۽ پس پیرک جستگ پاد
 بوتگ انت۔ دری قومانی لگت اش گردن ۽ بوتگ۔ میر چا کر گوں وتی مڑا ہاراں
 شہ مگرب ۽ جہہ جت شگرب ۽ سر بوت۔ پورتال ۽ مجال نہ بوت، دیم ۽ بوشت ایت۔
 مروچی پورتال ہما بیر ۽ شہ بلوچ ۽ گرگ لوٹ ایت برے گوادری ۽ نیمون انت۔ برے
 بگٹی ۽ الگوت انت، بلوچ ہمے گرماج پہ آتینچکیں گپ ۽ بُن کنت۔ پورتال ۽ پہ موہ
 انت۔

واجہ: یکے وتی گس ۽ نشنگ بے فساد انت۔ تو آئی ۽ را پہ زور گون جن ۽
 مدگے بیت۔ وتی پڑان سرین ایت۔ گرماجی کجام بوت۔

چارکی: من گیشتریں گپے نہ جت من گشیں پورتال ۽ شور تال پہ بیر گیری پاد
 اتلگ انت، نون گدانت منے وارانٹ۔

واجہ: اگاں آیاں پہ اے گپ ۽ لانگ بستگ منے اوست پہ حدابئے واللہ۔

”تو مروچی پدے لورے موخجائے۔ چے گپے۔“

چارکی: زی من ترا مردے گون لگورے سکینے شعرے گوشدار بیت۔ مروچی پدے دل لگور
 ۽ ہما کار کرتگ کہ مردے زہرگ ۽ ترا کینگ۔
 ”چون چارکی، چون کہ تو اینکس۔۔۔؟“

”واجہ تو باور کنے کہ بلوچاں پدے میارے جلے ۽ باہوٹے سات ۽ وتی ملین
 سرداتگ انت۔ مروچی ناروا، نابکار اُردے یک کماشی ۽ سوئی ۽ زالبول ڈاکٹرے
 بے لچ کرتگ۔“

”بلے چارکی، ادے میارے باہوٹے گپ چون چست بیت من ۽ بگش“
 چارکی: ہنچو کہ تو زانے سوئی مری بگٹی دمگ ۽ یک شہرے۔ سوئی گیس ۽
 مستریں بخاہ انت۔ حکومت ۽ پدے گیس ۽ سات ۽ پہازے سوئی فوج ۽ پولوس نادینتگ۔
 پدے ہمودے ہسپتال پاچ کرتگ۔ ہسپتال ۽ یک دری زالبول ڈاکٹرے کارے انت۔
 دری بلوچانی میار نہ بوت، توت بچار۔۔۔!۔۔۔

”اے تئی راست انت۔“

واجہ: بلے اے بے ننگیں کار چون بوت؟ پرچہ بوت۔۔۔؟
 چارکی: تو شتر گندگ ۽ نے کہ حکومت ۽ مروچاں بلوچانی سرے نجل کتگ۔ بلوچانی
 سرے بمب گواری کنگ ۽ انت۔ بلوچانی گساں آس دیگ ۽ انت۔ بلوچانی مال ۽
 دلوتاں آوار جنگ ۽ انت۔

”بلے اینکس ناروائی پرچہ۔۔۔!“

”پمیشکا کہ بلوچ وتی حق ء لوٹ انت۔ وتی وت واجہی ء گار ء جن انت۔
 وتی زر ء مڈیانی واہندی ء باروا۔

”چارکی حق ء لوٹ بیتا لے نہ انت۔ حکومت پہ اے وڑیں پوچ ء بے ننگی
 بلوچاں شہ حق ء لوٹ ء چون دزودا کرت کنت۔“
 ”تو وت گندگ ء منی واجہ۔۔۔۔!“

”الس ء گار ء تئی مؤنجائی برحق انت چارکی۔ من پد ء توسٹری توسن
 باتے۔ دولٹری تو دور باتے۔ ہر دوک چماں کور باتے۔ ہر دو پادان لنگ
 باتے۔ ہر دو دستاں منڈ باتے۔ ہر دوک گوشاں کور باتے۔“

”قصہ کن انت، یک شیر ذالے ات۔ دومی نیمگ ء مزن زانٹکار رُژن ء
 شوہار ء در کپت۔ دیے کرت پہ سنٹری گوں ہمے اوست ء بلکن یکے نہ یکے پادیت۔
 ہمپادی بہ کنت۔ بلے شیر ذال ء ایم اد ء پیلونہ بوت، سک بڑنیک بوت۔ پد ء دیم ء
 دات پہ دولیڑی ء الس ء ہم شیر ذال ء قدر نہ کرت، دل پرد بوت۔ دلپروش بوت، بد
 دُعاے کرت گُش انت۔ سنٹری ء دولیڑی ء الس شہ رُژن ء پہک ز بہر انت۔“

”مروچگیگیں الس دی ہمینکس لے زانت ء زانگ انت۔ اندری تا کا نی
 پول ء پروت میا ز زانت۔ نہ گندایت کہ اندری تا کاں چیریں رُژن ء بے بہائیں
 مڈی زند ء زندمان ء اڑاندانی مستریں بوج انت۔ درورانے۔“

”میریں بلوچ ہلک ء کماش ء منہ ء نشتنگ دیوان انت۔ کہن ء نوک ء
 چکاس انت۔ دوست ء ڈرمن ء تپاس انت۔ یک نیمگ ء گلا ء ستا تو دومی نیمگ
 ء ایرادانت۔ میر ء معتبرانی بیتال انت حکومت ء ٹاکورانے۔

یک واجکارے ۽ گشت انوکیس حکومت ۽ پہ منے دمگ ۽ دیروی ۽ بونا کی ۽
 سک مزن کار کرتگ۔ انگت کنگ ۽ انت۔ نون منے پد مننگی ۽ چمداری دور بیت۔
 ما ایندگہ دیم ۽ شتگیں دمگانی پلو ۽ کایاں سربان دومی ۽ دپ ۽ دراہت۔ ہتوگیں حکومت
 ہر چینکس بہ کنت۔ منے گوشتگیں واماں پدات نہ کنت۔ چیا کہ اگاں شہ سر ۽ مارا
 منے کیشینتگیں بہر پہ دل سدک دیگ بوتیں۔ تو مروچی ما اینکس چمدار ۽ واستی نہ
 بوتان۔ اے یکیں سال ۽ شونکاری گوشتگیں پنجاہ سالانی دروری کرت نہ کنت۔

سیمی ۽ گشت کوریں چم ۽ تر نپے ارس بازانت۔ ہر چینکس کہ بووگ ۽
 انت اگاں ہے کد ۽ برجہ دارگ بیت۔ تو منے دروری بیت۔

بلنے اے ذرا ہیں گپ اٹکی انت۔ ایشانی پشت ۽ شناہیں رژن نہ گواہ
 ایت۔ سدکی ۽ لیکہ ودی نہ بیت۔ ہمیشکا باوری نہ انت۔ یک نیمگ ۽ اگاں ہدوک
 بہ بیت ۽ دومی نیمگ ۽ کندشت۔ تو چار سرگٹ ۽ کیت اوشت ایت۔ پاشک ۽
 دیروی ۽ شون ۽ چیر اندری بیرگیری ۽ نیمون۔ حکومت اگاں اے دیم ۽ پہ منے دیروی
 ۽ ہدوک پیشدارگ ۽ انت۔ تو آدم ۽ مارا پہ لگتھمال ۽ لانچتگے۔ پاگواجہ ۽ سر وزیر تچ
 انت۔ ہے یکیں جار ۽ جن انت۔ بلوچستان ۽ دیروی ۽ پہ اربان کلدار گیشینگ
 بوتگ۔ گوادر ۽ بدن۔ میرانی ڈیم۔ کچی کینال قومی دگ میگا پروجیکٹ انت۔
 بلنے میگا پروجیکٹ ۽ پشت ۽ گوادر ۽ آشوپ بوت۔ تلار ۽ بشولی ۽ بے گناہ ۽ بے
 فسادیں لس ۽ سر ۽ بمب گواری، تیرکاری بوت۔ شہ ہنکین ۽ مالاں دزودا کنگ
 بوتان۔ پد ۽ سوئی ۽ لیڈی ڈاکٹر ۽ راہہ زانت سیاہ کنگ بوت۔

سوئی ۽ ٻگٹی ۽ الس ۽ سرءُ اُرش آرگ بوت۔ بازار ۽ ماڙیانی ۽ آس دیگ
 بوت۔ بے فسادیں بقالانی کُشگ ۽ پدءُ دالبیدین ۽ نازہکیں جنکانی کُشگ۔ آیانی
 لاش لوچ ۽ بازار ۽ نیام ۽ آرگ ۽ دور دیگ بوتان۔ اے ذراهماگپ انت کہ شه
 ایشان مئے الس ۽ راہڑم آرگ من انت ۽ دمگ ۽ الس ۽ شه وتی کیشینتگیں حق ۽
 زبهرکنگ ۽ مستریں نیمون انت۔

ہر کس وتی اٺکل، زانت ۽ زانگ ۽ کار بندایت۔ بلتے اے گپ ۽ کس نہ
 مارایت کہ مروچی نیں چاگرد ۽ پلپیت ۽ پولنگ کنگ ۽ دو بہ کئی سرءُ انت۔ پدءُ اے
 پلپیتی ۽ پولنگی ۽ شودگ ۽ وڙ ۽ پیم چون بیت۔ وهدے حکومت یک نیمگ ۽ پہ وتی
 پلگارگ ۽ جہہ منند کنگ ۽ گیش دلگوش انت۔ تو دومی نیمگ ۽ لوٹ ایت کہ پہ ظلم ۽
 زور، پہ زبر، پہ ڈاہ ۽ زمبرشت مئے بے وسیں الس ایرجیگ کنگ بیت۔
 ایرمادکنگ بیت تنکہ وتی حق ۽ لوٹ ۽ ذرودا بیت۔ پر آئی حق ۽ لوٹ ۽ موہ پشت
 مہ کپ ایت، بلتے یات بدار کہ

ما شیکل ۽ ترس ۽ بگش
 چیر باں کج ۽ ۽ تاں کد ۽
 پاد ترپ ۽ بیہاراں رد ۽
 حق ۽ وتی بان دُر ودا

چو کہ من وتی بسّ ۽ پیشگ ۽ گندیں
ماس منی دیری تان جنوزام انت

”چارکی۔۔۔۔۔ مروچی تو پہوش گئی پدے۔۔۔۔۔!“

چارکی: دل سچ ایت، دوتے چست بیت، شاعر ۽ دل سچ ایت گال پر بند ایت۔
دوت چست کنت۔ منی کہ دل سچ ایت من عہدی یاتاں گوں دل ۽ سوک ۽ ایر ماد
کنگ ۽ الہان کنیں۔

”من گشت تو مروچی پدے میرانی بڈے کپتگ ۽۔“

چارکی: من ۽ گوں میران چے کار من زانین کہ میر دڑاوتی جندے وتی تگار لاپ ۽
وتی چاؤشانی کٹ ۽ نپ ۽ چپ پہ بدر وچ ایں الس ۽ ہچ نہ کن آنت۔

واجہ: میر وتی وس ۽ واک ۽ وتی گشاد ۽ مسک جنگ ۽ آنت۔ دگہ چون کن آنت۔

چارکی: چم نہ گند ایت۔ دل زہیری درد نہ کنت بلئے یک چیزے تو چم وت
گندے۔ گڈا۔۔۔۔۔

”چارکی بلئے ہنچیں چیزے تو چم وت گندے کہ تچک انت۔

سڈک انت۔ گڈا، بایدانت۔ آئی ۽ را بہ سہڑا۔۔۔۔۔“

چارکی: من راست ۽ دروگ گشگ ۽ پیر زونہ اول بلئے دروگ ۽ راست بہ
گشیں حد آروچ ۽ میار ایت۔ مروچی جاور ہمیش ات۔ جاور ۽ سر ۽ دوٹکانی سردستی

انت۔ سیاستدان، وکیل اے ہر دوکیں ٹک دروگ ۽ بندگ ۽ نام انت۔ دروگ ۽

راست کنگ ۽ گلاش انت۔

واجہ: من نہ زانیں، تو پرچہ چو بدگمان بوان ے۔

”منی واجہ من بدگمان نہ اوں من تچکیں گپ ے جنین تچکین گپ تہل انت۔

ہر کس گوشدارگ ے شہ ہز کنت۔“

واجہ: تو وتی گپ ے نجن کسے گوشدارایت شمر۔ ہز کنت شمر۔ تی سر ے دو بہہ

نہایت۔

”ہاں بلے واجہ، ہز راست ے ایرجیگ انت۔ وہد یکہ کہ دروگ ے بالابندی

انت۔ بکش آسر۔۔۔

واجہ: تو آسر ے اوست ے مہ بندوتی تچکیں گپ ے نجن آسر ہرچی دریت۔

”گڈا۔۔۔ بزاں پہ بد ے دو ہاں درسیو بوت۔“

واجہ: بد ے بدواہ منی تی پشت ے چیر نہ بنت۔ دیم ے کابنت، پشت ے نہ چار انت۔

توزان ے کس انجام ے سپہدار نہ بیت گڈا۔۔۔۔۔

چارکی: اگاں بد ے دو ہاں بہ دیستیں کہ اگدہ دار مے سر ے جک اوشتا دگ انت۔ ما

دست ے کپتاں۔ مارا مے بد ے بیرانیانی پہ کساس کنگ بیت۔ گپ تنے حد ے ہج برس

نہ بوت۔ بلے مے اگدہ دار تگار لاپ انت۔ پمیشکا ڈر ڈنگ۔ بد ے بدواہ

شیکل انت۔

واجہ: گپ تی راست انت۔۔۔۔۔ بلے۔

چارکی: ہے بلے یک توجیلے درگیجگ لوٹ ایت۔

واجہ: آپ شہ سر ے گوستگ۔

”منی واجہ ولات ءئیے؟“

”وش باتے، چارکی، مروچی تو سیاہیں پاگے بستگ پدء مول ات کرتگ، زانیں۔

”منی واجہ، مروچی نہ ایوک ءمن بلکنہ زمین ءآزمان ءدر نیام ءءجن ء

انس، درچک ءدار، حیوان ءدلو، رستر ءسرنء، چرند ءپرند ہر کس پرسی انت۔“

”چینکس مزین ویل ءواقعہ لے، زانا، توگش ءے چارکی۔

”اے ویل ءواقعہ ءجست ءمکن منی واجہ، اے ہماناروائی انت۔ نابکار ء

ناشران گوں ماگرت کہ جست کنگی نہ انت۔“

چارکی: تو بلکن اُشکتگ ات کہ چار پنچ روج ساری چاروگل ءباسکاں مئے سئے

تمرد۔ واجہ غلام محمد، واجہ شیر محمد ءواجہ لالامیر شہ تربت ءپڑیں بازار ءنیام ءپدء ملک

ءنامتیں وکیل ءزانیکا رنمیران پاٹی ءراجی باسک واجہ کچول علی ءدپتر ءتہ ءز بردستی

بڈجت، برت انت۔

واجہ: اے گپ ءحال من ءرستگ ات۔ بلتے پرچہ۔

چارکی: ہے پرچہ ءالس حیران ءہبکہ ات کہ مروچی آہر ءسیہنانی لاش شہ

پیدارک ءلٹ ءچنگ ءآرگ بوتگ انت۔ آیاناں لے وڑ ءلے دردی ءکشگ ء

دور دیگ بوتگ۔ تمام بلوچ مرچی پُرسیگ انت۔ توگش ے من سیاہیں پاگ
 بستگ۔ اگاں منی دست بروت من چاروگلانی کماشاں شہ حاکاں ہورت ترکنیں آ
 گوں ما بلوچاں اینکس ناروائی کنگ ۽ انت۔

واجہ: تئی دل پہ حق سچ ایت اُلسی تکانسری برحق انت اگاں یک کارے پہ قصور
 بوت۔ تو منگی گپ اے بلئے اگاں پہ زانت ۽ پرے سوب ۽ تو وتی حق ۽ لوٹ ۽ کئے۔
 من ترا ایرجیگ کنیں۔ گڈا.....

”چارکی ۽ مارگی نیں گپ ہمیش انت۔ تو منی گس ۽ سر ۽ منی مڈی ۽ سر ۽ منی
 ہند ۽ سر ۽ پد ۽ منی ہلکو ۽ سر ۽ دست دور دئے۔ من ۽ شہ واجہی ۽ ز بہر کن ے۔ من کہ
 دپ ۽ سر نیں۔ تو پہ کشک ۽ لانچ ے۔ ناز ہکلیں مردان دگہ بد ۽ بیرانی نہ کرت۔ ہے
 گپ کہ تو و بخا ہی حکومت ۽ منے تیاب ۽ مڈیانی سر ۽ قبضہ کرتگ۔ منے حق ۽ پنجاب
 ۽ سندھ ۽ را دیگ ۽ ے۔ من لوٹاں کہ مارا دیگ بیت۔ ہے لوٹ ۽ وڈالی بوتوں۔“
 ”پنجابی حکومت گندا ایت کہ مستریں کٹ شہ بلوچستان ۽ تیاب ۽ مڈیان انت۔
 آچوں تیاب ۽ مڈی ۽ واجہی ۽ تئی دست ۽ دنت۔ بزان وتی پاد ۽ راوت
 تبرے جنت۔“

چارکی: اود ۽ الس ۽ ذرا پنجابی کہ منے دگ ۽ پہ پوریا ۽ مچ ات انت۔ پہا رکرت
 شہ دگ ۽ در کرت انت۔

واجہ: بزاں دست گوں حر ۽ نہ روت گرگ ۽ ڈل انت۔ اگاں ترا بیر گرگی

انت۔ کماش ءِ مستران پونز ءِ گوش کن اے بے وساں پرچہ، اے وت جہنت۔
”گوں ما کہ اینکس زبر ءِ زورا کی گنگ ءِ انت خدا اش وت جُست کنت۔“
